

Giới thiệu Cô Bé Nói Dối

Cô Bé Nói Dối là một câu chuyện vui nhộn, hài hước và xoay quanh cuộc sống của cô, một cô gái giàu có chỉ sống trong sự nuông chiều...

Có lẽ cuộc sống quá cao của cô đã cướp đi của cô một nụ cười của tình bạn, tình người. Hầu hết những người bạn bên cô chỉ là một sự lợi dụng, cô đã không hạnh phúc khi biết được điều này, cô đã thay đổi. Cô tự đi tìm nụ cười cho riêng mình bằng những trò quậy phá và cười trên sự đau khổ của người khác...

Liệu như thế có làm cho cô thực sự hết cô đơn về tình bạn? Bao giờ cô mới hiểu được thế nào là hạnh phúc? Hãy tìm hiểu cuộc đời của cô...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong cuộc đời, ngoài cái tật thích nói láo ra, Đình Đăng còn mang thêm một cố tật không ai ưa nữa, đó là cái tật thích làm người khác đứng tim, sợ hãi đến hồn.

Không hiểu sao cô thích nhìn mặt người ta, đang bình thường bỗng chảy xệ ra, rồi từ hồng chuyển dần sang xanh xám đến thế. Thật không thích thú gì bằng, đứng giữa lúc người bị hại không còn gì hy vọng, cô lại bật cười lên khanh khách. Đùa thôi mà, có gì đâu! Cô vẫn thường nhún vai thanh minh cho việc mình làm.

Nhưng lần này, Đình Đăng biết cô không đùa. Cả ba của cô, tỷ phú Kim Hưng cũng biết vậy. Nên đã năm phút qua rồi, gương mặt ông vẫn không đổi sắc, không lấy lại được vẻ bình thường, dù giữa thương trường ông vẫn nổi danh là người điềm tĩnh.

Hai bàn tay ngọc ngà, hai bàn chân cũng bắt đầu ngo ngoay trên ghế salon. Đình Đăng bập bập môi mút cây kẹo ốt. Đôi mắt cô mở to nhìn ông sốt ruột. Chỉ là một cái gạt đầu thôi, sao ông đắn đo lâu vậy?

- Không được – Cuối cùng, ông Hưng đành phải đứng lên ra tới hậu thư. Dù biết rằng tới hậu thư kia có làm con phật dạ.

- Không được! – Cây kẹo rời khỏi miệng rơi xuống nền nhà. Đôi mắt đang mở to sụp xuống nhanh. Hai bàn chân dậm thành thịch trên mặt đất – Sao lại không được chứ?

- Vì ba thương con, cục cưng à! – Bước lại gần, một tay đặt lên tóc con vuốt nhẹ, ông Hưng hy vọng chuyển lay được lòng Đình Đăng bằng tình phụ tử thiêng liêng.

- Không cần ba thương con kiểu đó – Gạt mạnh tay ông ra khỏi vai mình, Đình Đăng đứng đứng bước đến cửa sổ. Gương mặt bầu phụng phịu, phình to.

Từ lúc Đình Đăng còn nhỏ đến giờ, chưa lần nào ông làm trái ý con. Nên lần này... quyết liệt làm con buồn ông nghe lòng ray rứt quá. Nhưng biết làm sao. Ông không thể nào cho nó ra riêng tự lập một mình.

Với tuổi đời chưa tròn mười tám, với những tháng ngày được bảo bọc nâng niu trong vòng tay người cha già hiếm muộn, Đình Đăng là một cảnh hoa quý bằng pha lê mỏng. Làm sao nó đối đầu cùng sương tuyết nắng gió đời thường chứ?

Song, bắt chấp lời cha giải bày hơn thiệt. Giờ đây, lòng Đình Đăng cháy bỏng một ước mơ được tung cánh làm con chim tự do bay lượn giữa bầu trời thênh thang lớn rộng. Ôi, bao đêm, rồi bao ngày ấp ủ, Đình Đăng chỉ mong được đến ngày này.

Ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi, ba hứa sẽ tặng cô món quà mà cô yêu thích nhất. Đình Đăng hy vọng, hoài mong, ấp ủ, tưởng tượng biết bao nhiêu. Vậy mà... ông lại nở nụ cười phảng phất to vào mặt cô hai từ: Không được.

Ông coi thường cô quá! Nước mắt tủi thân lại lăn dài, Đình Đăng khóc ngon lành. Tự nhiên cô nhớ mẹ, dù mẹ chỉ là chiếc bóng mờ trong tâm khảm của cô. Cô ước gì mẹ không bị bệnh chết đi. Bởi chẳng biết sao cô lại tin rằng: Bà sẽ đồng tình, khuyến khích cô ra đời tự lập.

Khóc một hồi thấy ông Hưng vẫn đứng yên chẳng có động tĩnh gì, Đình Đăng không khóc nữa. Ngu sao khóc cho mắt sưng vù chớ? Cách này không được phải tìm cách khác phản công.

Chẳng cần phải nghĩ lâu, từ nhỏ Đình Đăng nổi danh lém lỉnh và mưu mẹo. Trèo qua cửa sổ, tay nắm lấy cái màn cửa, cô hét to:

- Lần nữa, con hỏi ba có đồng ý cho con ra đời tự lập không?

Chữ "không" chưa thoát khỏi miệng cô, ông Hưng đã nghe hồn phách rụng rời. Trời ơi, cửa sổ lầu ba mà con ông đứng hờ hênh như trên ghế vậy.

- Ba có trả lời không ? – Quên mất mình đang nắm tấm màn cửa được móc hồ trên hai cây đinh nhỏ , Đinh Đăng giật mạnh tay.

- Ôi, coi chừng con ! Cùng lúc với tiếng thét , ông Hưng bay người qua chiếc bàn kiếng chụp lấy tấm màn .

Song không còn kịp nữa , chỉ chậm một giây thôi tấm màn đã rời khung cửa sổ , mang theo Đinh Đăng rơi xuống đất .

Cảnh tượng kinh hoàng quá ! Không nỡ nhìn con tan thây dưới đất , ông Hưng nhắm nghiền đôi mắt lại . Trái tim nát tan trong ngực , ông ân hận khóc thương con , ray rứt cắn xé mình .

Tại sao lại độc tài ! Tại sao cương quyết không cho con tự lập ? Nó có ý chí vươn lên , là cha , lẽ ra ông phải động viên , khuyến khích con mới đúng .

- Ba , ba suy nghĩ chưa ? Có cho con ra đời tự lập không ?

Giữa hai hàng nước mắt , ông bỗng nghe tiếng con văng vẳng. Bật nhanh người dậy , ông bỗng lắc đầu thở ra tuyệt vọng : tưởng tượng thôi . Con ông đã chết rồi . Dưới đất , trước cửa nhà ông , hẳn mọi người đang xúm quanh đen đỏ . Mỗi người bàn tán một câu rồi chép miệng thương . Con bé còn nhỏ , sao bạc phước , bạc phần.

- Ba... trả lời lẹ đi , con mỏi tay rồi !

Không phải bằng tiềm thức , rõ ràng là giọng Đinh Đăng . nhìn qua cửa sổ , chưa kịp mừng , ông lại nghe sống lưng mình lạnh toát . Một tay nắm lấy ống thông hơi , Đinh Đăng đu tòng teng giữa tường nhà trống không như con thằn lằn vậy .

- Ba chịu , ba chịu hết mà ! – Không dám suy nghĩ , ông gạt đầu nhanh như con bừa cũi – Đừng nhúc nhích đưa tay đây ba kéo lên !

Song không ngờ , Đinh Đăng cũng không ngờ mình đã bị tuột khỏi vị trí ban đầu một khoảng xa như vậy . Phải hơn nửa thước cô mới nắm được bàn tay ba triu mến vươn ra chờ đón.

Giữa lưng chừng trời đất với bàn tay mỏi nhừ , Đinh Đăng bắt đầu thấy sợ . Cô chỉ muốn dọa ba chứ có muốn chết đâu. Sao bây giờ? Cô gần chịu hết nổi rồi.

- Ba ơi cứu con với ! – Mếu máo khóc , cô gào to- Con hồng muốn chết đâu. Con thương ba lắm

- Ráng chịu đi con , đừng để hao sức , ba đã gọi điện kêu cấp cứu rồi – Từ cửa sổ giọng ông Hưng gấp rút – Bám chặt lấy nghe con.

- Dạ ! Không phải một mà là hai tay , cả hai chân của Đinh Đăng nữa , giờ đều quán chặt lấy ống thông hơi. Ôm thật cứng vậy mà cô vẫn thấy cứ tuột dần , tuột thấp dần.

Rồi bỗng nhiên con sợ hãi như bay mất. Đinh Đăng lại thấy buồn cười . Dễ mấy ai trong đời có được cái cảm giác này.

Đầu tiên là cảm giác sợ đến đứng cả tim. Chà! Như vậy mới gọi là sợ chứ. Giữa con thập tử nhất sinh mà lì.

Tiếp đó là cảm giác lơ lửng giữa trời , nghe bốn bên gió lùa lỏng lẻo. Y như mấy con chim đậu trên cây vậy. Nghe thật là thích.

Đào mắt nhìn xuống dưới , Đinh Đăng thấy sướng ron cả cái bụng. Bao nhiêu người đang đứng tim , đứng im nín thở mà theo dõi cô. Không nhìn rõ nhưng cô biết mặt người nào cũng xanh lè , tái mét.

Nhất là ba , Đinh Đăng thấy phục ông vô hạn. Phút này mà còn bình tâm la hét đám công nhân lót đệm đầy đất phòng khi cô lơ tể. Chà , xong việc này , chắc nhà đầy nhóc đệm. tha hồ mà nhún nhảy , mà kê sân học võ.

- Kết !

Nghe tiếng xe thắng gấp dưới chân , Đinh Đăng hướng mắt nhìn rồi reo to trong lòng mừng rỡ:

- Được cứu rồi. Lại được đi xe cần cầu nữa , ngon thật là ngon.

- Đinh Đăng cẩn thận đó , ba lên với con đây.

- Ba cũng cẩn thận đó ! – Đáp trả lời ông , Đinh Đăng thích thú nhìn ông đứng gọn trong cần cầu. Thật không biết trong lòng ông nghĩ điều gì. có thấy ngon như cô không.

- Từ từ con – Một tay đỡ eo Đinh Đăng, ông nhẹ nhàng nhắc cô qua cần cầu gọn như nhắc một con mèo , rồi vẫy tay ra hiệu cho người tài xế hạ cần cầu trong tiếng thở phào ra thoát nạn của nhiều người.

- Ôi đẹp quá ! – Nhảy như con chơi chơi , Đinh Đăng quay nhìn bốn phía từ độ cao của chiếc cần cầu – Y như ngồi trên máy bay vậy. Ba à , ba có thích không?

- Thích ! Đưa đôi mắt lơ lơ nhìn con , ông như dờ khóc dờ cười. hai hàm răng va vào nhau lập cập , ông vẫn chưa bình tâm lại sau cơn sợ hãi khiếp hồn.

Trời ơi, sao cứ như con ác mộng kinh hoàng?

- Ba à, ba đừng quên lời hứa nhé? – Không để mất cơ hội tốt, Đình Đăng thừa thắng xông lên – Không thì con nhảy xuống cầu cầu thiết đó.

Dù bây giờ chiếc cầu cầu đã hạ sát đất rồi, nguy hiểm không còn nữa, ông Hưng cũng lật đật nắm tay con gái, gật đầu vô điều kiện:

- Hứa, ba hứa mà.

- Đó! vậy có phải dễ thương không? – Nhảy lên hôn đánh chụt vào má ông một cái. Đình Đăng hôn hờ tung chân sáo chạy đi. Nhón nhơ như không phải mình vừa làm náo động cả một vùng.

- Trời ơi, đi xe nhà thì làm sao giả danh người nghèo khổ, bốn ba ra đời mưu sinh chứ? – Mặt nhăn như khi, Đình Đăng gất lên khi bị ông Hưng buộc phải lên chiếc xe Mecxides cho chủ Thành cẩn thận chờ đi.

- Cái gì? Còn giả danh người nghèo khổ nữa à? -Như bất ngờ, như kinh ngạc ông Hưng la lên.

- Hồng phải nghèo khổ, chỉ hơi nghèo nghèo thôi – Biết mình lỡ lời. Đình Đăng quẹo lưỡi. Cô biết cha sẽ chẳng chấp nhận cho cô khổ đâu – Chứ hỏi ba, hồng nghèo thì ra đời mưu sinh làm gì chứ?

- Thôi được rồi – Cũng đọc được vẻ nghi ngờ trong ánh mắt cha, Đình Đăng quyết định nhanh -Chiu theo ý ba, con sẽ đi taxi – Rồi không chờ ông kịp có phản ứng gì, cô đưa tay ngoắc lẹ chiếc taxi vừa trở tới. Để ông yên lòng, cô hét lớn địa chỉ – Chợ Tân Bình.

Chiếc xe vọt đi nhanh, qua kiếng chiếu hậu, Đình Đăng nhìn thấy nét mặt ba đăm chiêu đầy lo lắng, cứ đứng nhìn theo bóng taxi.

Chắc là ba sẽ buồn, sẽ nhớ mình ghê lắm. Tự nhiên Đình Đăng nghe dạ nao nao. Thương ba quá, nhưng biết làm sao. ai bảo cô ham vui, thích tìm cảm giác vui ngoài đời chứ?

Nghĩ đến đời, đến những ngày phiêu lưu sắp tới của mình, Đình Đăng lại quên bống nỗi buồn. Háu háu mở to đôi mắt, cô nghĩ đến những đồng tiền mình làm được bằng chính mồ hôi nước mắt của mình. Nên Đình Đăng nhất định không xài vào một đồng nào trong số mười triệu của ba cho. Thiệt đúng là người lớn, lúc nào cũng coi thường con nít. Cũng quan trọng hóa vấn đề. Hôm qua cô đã bảo, chỉ cần ông cho cô một triệu thôi. Vậy mà ông cứ nhất quyết bắt cô mang theo đủ mười triệu. Chưa hết ông còn bỏ vào bóp cô bốn lạng vàng, một chiếc nhẫn hột xoàn và một xấp chi phiếu có sẵn chữ ký của ông, cho cô mặc tình muốn rút bao nhiêu ở ngân hàng cũng được.

- Cô bé, đến chợ Tân Bình rồi! – Người tài xế khẽ nhắc làm Đình Đăng giật mình tỉnh mộng. Mím cười, bước xuống xe, cô thả bộ lang thang tìm chiếc một xích lô.

Ba sẽ không ngờ cô sử dụng đến chiêu Kim Thiên thoát xác này đâu. Ông cứ đinh ninh cô ở chợ Tân Bình, nơi có nhiều bằng hữu và bà con thân thuộc. Trong lúc cô lại nhón nhơ ở một khu dân cư khác. Khu dân cư có nhiều người nghèo khổ.

Không hiểu sao Đình Đăng cứ muốn biết thế nào là tình người, là sự yêu thương đùm bọc, là nghĩa làng tình xóm. Có một nhà văn nào đã viết: "Ở nơi nghèo khổ, con người đối xử với nhau nhân hậu, thật thà hơn". Mà cô đã tình cờ đọc được. Bao lâu nay, cái chân lý đơn giản kia cứ ăn sâu, ám ảnh vào đầu óc cô, một đứa bé được sinh ra và trưởng thành trong nhung lụa. Cô thật sự muốn tìm thấy một tình bạn thiêng liêng, cao quý. Một mối quan hệ vững bền được xây dựng bằng nhân cách, tình người chứ không phải một sự kính trọng giả tạo, một nụ cười xã giao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

- Nè, nhỏ ơi, tới chỗ rồi, sao chưa xuống? – Một lần nữa, người đạp xích lô phải khều vai nhắc, Đình Đăng mới mơ màng vọt khỏi vòng suy tưởng. Mím cười rất duyên, khoe đôi lúm đồng tiền sâu trên má, cô nhã nhặn:

- Bao nhiêu tiền vậy chú?

Khoảng cách khá xa, con bé đại khờ không hỏi giá trước, mình có thể chặt nó mười ngàn. bác xích lô thầm nghĩ. Nhưng -trông nó ăn mặc lôi thôi quá, lại ôm khư khư cái túi đệm trong lòng, giống hệt mấy đứa dưới quê lần đầu lên thành phố kiếm việc làm. Tội nghiệp nó, ăn đúng giá vậy.

- Năm ngàn đi nhỏ – Bác tài trả lời một cách vui vẻ.

Rê vậy sao? Đình Đăng ngạc nhiên, chớp mắt hỏi lòng. Nghịch lý quá, con đường từ nhà ra chợ Tân Bình gần hơn mà gã lái taxi lấy cô những năm chục ngàn đồng, lại chẳng tốn một chút công sức nào, trong lúc bác xích lô một phờ cả người ra.

- Đứng giá rồi , không mắc đâu – Trương con bé ngẩn ngơ tiếc số tiền quá lớn , bác xích lô hạ giọng – Đường xa quá mà .

- Dạ cháu biết , nhưng... cháu chỉ còn ngần này – Bàn tay xoè rộng , chìa cho bác xích lô nhìn thấy. Rõ ràng , nó chỉ còn có bốn ngàn thôi. Lại là bốn ngàn đồng nhẵn nhéo , rách nát .

Toan nổi nóng , nhìn nhìn mặt nó nghếch ra tội quá , bác lại thôi , không nổi. Nhún vai , bác thờ ra một cái rồi đưa tay lượm ba ngàn. Chừa cho nó một ngàn còn mới mới , không nói lời nào , bác nhảy lên xe , thùng thẳng hòa mình vào dòng người đông đúc . Trên chiếc áo kaki màu xám nhạt , một mảng lưng ướt sũng mồ hôi.

Bóp chặt bàn tay , nắm cứng tờ giấy một ngàn còn lại , Đinh Đang chợt nghe lòng rung rung muốn khóc. Cô thương bác xích lô quá. bác ơi , có một trăm ngàn , cháu nhét trong túi đựng cơm của bác đó. Lúc này , cháu chỉ vờ đóng kịch để thử bụng bác thôi , không ngờ bác tốt quá .

- Này nhỏ , mới ở quê lên hả? – bà bán bánh canh sát bên vệ đường tình cờ chứng kiến màn kịch của Đinh Đang , lên tiếng hỏi khi thấy cô cứ đứng tần ngần bên vệ đường , đôi mắt hoe hoe đỏ .

- Dạ – Đã trót thì phải trót , Đinh Đang từ từ quay đầu lại , mặt giữ nguyên nét trầm sầu.

Con bé trông khá khinh , đẹp gái quá , nhưng không biết sao buồn vậy? Một chút cảm tình vừa phát sinh cộng một chút tò mò khiến bà quan tâm tới cô.

- Ngồi ghế đi cháu. Ăn bánh canh không ?

Diễn đôi mắt giống như sáng giờ mình chưa ăn gì cả , Đinh Đang vờ chép miệng :

- Nhưng cháu chỉ có một ngàn thôi , đi bán không?

Tờ một ngàn nhàu nát lại được chìa ra. Biết đây là số tiền duy nhất Đinh Đang còn lại , bà Ba chặc lưỡi :

- Thôi , cho mày một tô , không tính tiền.

Sao ở đây người ta tốt bụng và thật thà quá vậy? Hai tay bùng tô bánh canh , Đinh Đang ngây ngô tự hỏi lòng. Chả bù cho lúc ở nhà , cứ nghe ba luôn miệng nhắc :

- Phải coi chừng tay Thành , ngoài mặt coi ngọt ngào vậy chứ... ghê lắm đó.

- Ăn đi cháu , ăn rồi kể đi nghe. Sao còn nhỏ , không ở nhà với cha mẹ , lang thang đi đâu một mình cho khổ chứ ?

Giọt nước mắt lăn dài , Đinh Đang vào vai rất khéo. Với cái giọng đứt quãng , giọng nghèn nghẹn , cô kể đi nghe câu chuyện thương tâm mà cô vừa sáng tác ra.

Trong câu chuyện , cô là nhân vật chính. Một nhân vật chính rất đáng thương , mồ côi cả cha lẫn mẹ. Phải sống nhờ lòng hảo tâm của một người hàng xóm. Mới đây thôi , người ấy đi lấy vợ. Và thật không may cho cô , bà vợ người ấy tối ngày đặt điều la mắng , hành hung cô.

Không dễ ăn nhân mình phải khổ tâm , khó xử giữa tình và nghĩa , cô lên bờ nhà đi. Dù sao cô cũng lớn rồi , tự lập lấy cuộc sống đi là phải... .

Câu chuyện thương tâm quá , chẳng những đi Ba đưa tay chạm mắt mà bà Bảy bán thuốc bên cạnh cũng sụt sùi khóc tự bao giờ. Tội nghiệp con bé quá . Đẹp người mà hẩm hiu số phận.

- rồi bây giờ mày tính sao? – Hi ệt nước mũi vào kẹt vách , đi ba đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn cô – Ăn đâu? Ở đâu hả?

Không ngờ câu chuyện bịa đặt của mình có tác dụng mạnh như vậy. Đinh Đang thoáng nao lòng , hối hận nhìn hai người đàn bà khóc sụt sùi. Nhưng... lẽ nào lại trèo trở xuống? Cô thăm nào :

- Dạ cháu cũng chưa biết nữa.

- Hay là vậy đi – Bà Bảy bán thuốc chợt lên tiếng khi thấy Đinh Đang dợm đứng lên – Tạm thời mày đến ở nhà tao đỡ. Từ từ rồi tao biểu tụi con Hồng nó kiếm việc dùm cho.

- Ở phải đó – Di Ba gạt đầu phụ họa – Chị Bảy nói đúng , mày đến đó ở đỡ đi.

- Dạ nhưng... – Không ngờ câu chuyện đột nhiên chuyển hướng , Đinh Đang bỗng thấy lúng túng. Từ chối hay nhận lời đây? Sao mà cô sợ lộ tẩy ghê.

- Còn nhưng gì nữa , theo tao lệ ! Hồng có lấy tiền đâu mà sợ – Gõ thùng thuốc lá lại , bà te te nắm tay Đinh Đang lôi đi.

Làm sao từ chối tấm lòng nhân rộng mở tình nhân ái? Nhún vai , Đinh Đang bước theo bà. Đôi mắt mở to , cô không biết cuộc phiêu lưu này sẽ đưa cô về đâu... .

Đặt thúng bánh trên đầu , một tay xách chiếc túi đựng nhỏ , Đình Đàng bước nhanh ra cửa trước cặp mắt mở to thán phục của đi Ba và đi Bảy. Mới lần đầu đi bán mà xem chừng con bé chẳng mắc cỡ tí nào.

Không mắc cỡ đâu , đôi mắt sáng long lanh. Đình Đàng thung thảng ra khỏi con hẻm nhỏ. Lúc trước , cô từng bán hàng rong chạy rao khắp nhà rồi. Chỉ khác một điều lúc đó cô bán bánh giả , còn bây giờ là bánh thật. lại là bánh tiêu đường , thứ bánh cô thích ăn nhất trong đời nữa. Rao đi nhỏ , bán bánh mà hông rao , ai biết đường đâu mà mua chứ? Một chị bán chè , nãy giờ bước đi song song khẽ lên tiếng nhắc. Rồi như để gương cho Đình Đàng thấy , chị cất giọng rao lanh lảnh :

- Ai ăn chè đậu xanh nước dừa không !

Giọng chị thanh, cao nghe vang lanh lảnh thật hay. Thấy Đình Đàng tròn xoe mắt ngó mình , chị mỉm cười gật đầu khuyến khích rồi gánh chè rẽ sang hướng khác.

Phải rao ư? Tự nhiên Đình Đàng thấy giọng miệng quá. Biết rao sao cho đúng bây giờ? Đưa mắt nhìn quanh , chọn một khúc đường vắng nhất , cô quẹo vào rồi cất giọng khàn khàn rao thử :

- Ai ăn bánh... .

Kỳ cục quá ! Đình Đàng đỏ bừng đôi má. Nhưng hồng lễ bỏ cuộc? Đã bảo ra đời tự lập cực khổ lắm mà? Mới bấy nhiêu đã không chịu nổi rồi sao? Như thoáng thấy nụ cười trên gheo của cha , Đình Đàng vụt thẳng người lên , cô cất giọng rao lanh lảnh :

- Ai ăn bánh tiêu đường không?

Cũng tron tru lăm , lanh lảnh lăm. Có gì đâu. Cái mặt hất cao , Đình Đàng nghênh ngang bước ra đường. Không hiểu sao cô lại tin rằng hôm nay mình bán đắt .

- Chú à , chờ dùm cháu lên sân gôn nào gần nhất – Mặc kệ chú xích lô mở to đôi mắt nhìn mình như nhìn một quái vật , Đình Đàng vẫn tin quyết định của mình là sáng suốt. Chẳng phải một lần đi chơi gol với ba , cô bỗng thấy thèm bánh tiêu đường đến quỳnh lên sao. Báo hại lần đó ba và chú tài xế phải rời lên , lục tung cả sân vận động tìm mua cho cô mà có được đâu. Một bờ hơi tai , ông hào hển ước :

- Giá có thể , ba sẽ lập một căn tin bán toàn bánh tiêu đường.

Nên dù chú xích lô có thương tình ăn rẽ tiền công và hứa chờ cô quay trở lại không lấy tiền , cô cũng khẳng khái bước vào trường đua một cách tự tin. Không lâu đâu , cô sẽ trở ra với mâm bánh rồng không , với túi tiền đầy ắp.

Biết viên bảo vệ sẽ chẳng cho một đứa bé bán hàng rong vào nơi giải trí cao cấp toàn dân ” sịn” , Đình Đàng đi vòng ra bãi cỏ , khu vực dành cho những chú ngựa nghỉ ngơi sau các cuộc đua. len lén nhét mâm bánh qua khe hở sâu vào một lùm cây , Đình Đàng đứng dậy , móc túi lấy thẻ hội viên đẳng hoàng đi qua công chính.

Ngạc nhiên vì bộ đồ quá tuềnh toàng trên người cô , nhưng gã bảo vệ không dám khó dễ gì. Bởi thẻ hội viên của Đình Đàng ngoài việc hợp lệ còn được đóng thêm hai chữ ưu tiên. dù sao , ba cô cũng là một nhà tài trợ tích cực của các thể vận hội trong và ngoài nước.

Qua được viên bảo vệ , Đình Đàng biết mình vượt qua khỏi cửa ải gay cần nhất. Đợi lúc anh ta bận kiểm tra thẻ của một hội viên vừa mới tới , cô co chân chạy như bay về phía chuồng ngựa. Đợi mâm bánh lên đầu , cặp theo bờ tường , Đình Đàng tiến về phía hội trường xem bóng đá. Khu vực này thường đông nhất sân vận động .

Nhưng... thật không may cho cô. Hôm nay trên sân bóng chẳng diễn ra trận đấu nào , chỉ là mấy cầu thủ nghiệp dư chạy tới chạy lui rèn thể lực , nên khu hội trường trống rỗng , lưa thưa mấy người ngồi đọc báo và sưởi nắng ban mai.

Sao mà xui vậy? Mặt Đình Đàng xụ xuống nhanh. Chưa mở hàng đã vậy rồi. Thiệt là chán quá. Thất thểu ôm mâm bánh , Đình Đàng dẫm chân lên cỏ , chầm chậm bước .

Chợt... cạch...

Một sâu chìa khóa to từ trên trời bỗng rơi trước mặt , xuyết làm u đầu cô. Ngẩng nhìn lên , Đình Đàng trông thấy một gã thanh niên rất điển trai , người vạm vỡ , mặc nguyên bộ đồ trắng thể thao , tươi cười đưa tay ngoắc :

- Nàybé ơi , nhặt dùm anh sâu chìa khóa. Lẹ đi rồi anh mua bánh dùm cho.

Thường thường , Đình Đàng ghét ai trịnh thượng như anh ta lắm. Như mọi khi cô trẻ môi bỏ đi rồi. Nhưng hôm nay... vì mâm bánh chưa được mở hàng nên cô đành nín nhịn. Thôi thì ra đời.. chịu thiệt một chút đi.

Nghĩ như vậy , Đình Đàng cúi xuống nhặt sâu chìa khóa. Môi nở nụ cười , cô bước dần lên bậc tam cấp.

- Đây li xì cho bé !

Gã thanh niên cũng mỉm cười nhe hàm răng trắng toát. Tay cầm tờ mười ngàn còn mới , hần trao cho Đình Đàng sau khi nhận lại sâu chìa khóa.

- Anh mua hết mười ngàn hả? – Tim Đình Đang như run lên trước mỗi sộp bất ngờ. Mở hàng kiểu này chắc cô bán đắt lắm đây.
- Ồ , hết... – Xoay xoay xâu chìa khóa trong tay , gã thanh niên đưa mắt theo dõi một người bạn đang dẫn banh trên sân cỏ -Hay lắm, hay lắm đó... Ở... cái gì đây? – Chợt thấy trước mắt mình chìa ra một bịch bánh to , gã tròn mắt lạ lùng .
- Bánh của anh đó , đúng hai chục cái – Rất nhã nhặn , lòng nhẹ vui ác cảm.
- Nhưng tôi có mua bánh của bé đâu – Gã vẫn ngồi yên không đưa tay ra nhận bánh.
- Không mua bánh? – Đôi mày nhíu lại. Rồi mắt Đình Đang chớp thơ ngây – vậy sao anh lại trả tiền?
- À... – Nhìn tờ mười ngàn trên tay Đình Đang , gã chợt hiểu , phá ra cười lớn – Cái đó tôi cho bé. Cho không... hổng phải mua bánh đâu.
- Cho không? Sao lại cho , tôi có xin đâu? – Đình Đang cảm thấy bị xúc phạm, đôi má nóng bừng lên. Gã thanh niên vẫn không nhận thấy.
- Vì bé đã lượm giùm anh xâu chìa khóa đó. Thôi đi bán đi , anh không ăn được thứ bánh rẻ rẻ ấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tôi không lấy tiền cũng không lượm giùm anh xâu chìa khóa – Đôi mắt tối xầm , Đình Đang giật xâu chìa khóa trên tay gã quăng vèo xuống đất. Ném luôn tờ mười ngàn vào mặt hắn , cô dùng đũa đội mâm bánh lên đầu bỏ đi nhanh. Nghe ruột gan sôi trào giận dữ. Hừ ! Đúng là đồ lâu cá , kệnh kiệu, khi người . Có mười ngàn đồng bạc mà muốn nướn cô nương này hả? Giàu lắm chắc ?

Vừa đi vừa lẩm bầm mắng tên côn đồ khốn kiếp . Đình Đang không hay mình đã bước sang sân tennis lúc nào . Đến khi nghe tiếng banh đập mạnh vào lưới cô mới bàng hoàng chợt tỉnh ngược mắt nhìn lên .

Chẳng hơn gì sân bóng , sân tennis hôm nay cũng lặng lẽ vắng tanh. Ngoài đôi thanh niên tập trên sân chẳng còn ai sắp hàng chờ đến lượt mình như thường bữa . Nghe nản quá , Đình Đang đến ngồi vào một chiếc ghế trống dưới bóng cây phượng vĩ .

Thở phào một cái , Đình Đang bắt đầu thấy nóng nực , phe phẩy miếng lá chuối làm quạt , cô suy nghĩ lung tung. Đầu tiên là mâm bánh còn nguyên chưa bán được cái nào. Tuy chỉ có năm chục ngàn vừa vốn lời thôi , nhưng sao cô nghe rầu trong bụng quá. Một ngày sắp hết rồi , lẽ nào lại ăn bánh trừ cơm? Rồi tiền đâu trả cho di Ba chứ ? Nét mặt cô đăm chiêu , xem chừng khổ sở lắm.

Tiếp đến cái chân đau nhức mỏi như của cô . Thế mới biết buôn bán là trần ai , cực khổ lắm. Chẳng sung sướng như cô vẫn tưởng đâu. Nghĩ đến cảnh ngày ngày phải lê đôi chân khắp nơi với mâm bánh nặng trĩu trên đầu , tự nhiên sao cô thấy ngán quá , muốn trở về với ba ngay.

- Dạ , xong rồi thưa ông... Giọng một đứa con trai cọt vang lên làm cắt ngang nguồn suy tưởng của Đình Đang. Quay đầu lại , đôi mắt cô như hút bởi một màn đối thoại diễn ra gần đó.

Người đàn ông ngồi quay mặt về phía Đình Đang nên cô nhìn rõ lắm. Rõ từng nốt tàn nhang trên gương mặt tròn , đầy thịt. Đôi mắt ti hí như hai cọng chỉ vắt ngang trên chiếc mũi xẹp tạo một ấn tượng không tốt lành trong cô. dù cách ăn mặc sang trọng và chiếc bụng phệ đầy bia , ông chứng tỏ được mình là một tay tỷ phú , giàu có lắm.

Ngược lại , Đình Đang có cảm tình với thằng bé gầy gò quay lưng lại phía mình hơn. Dù không nhìn thấy mặt , cô cũng đoán được thằng bé trạc mười ba , mười bốn tuổi , làm nghề đánh giày , chuyên đội mưa , nắng nên nước da mốc thếp, đen xỉ .

- Xong gì mà xong? Mày nhìn nè , giày của tao chẳng bóng lên chút nào – Giọng người đàn ông càu cứt .

Đôi giày đã bóng lắm rồi , bóng đến độ soi được cả mặt mình trong đó. Thằng bé biết và Đình Đang cũng biết. Nhưng – thằng bé đành lặng câm cúi xuống làm lại từ đầu .

Chường mắt làm sao , Đình Đang thấy bất bình giùm thằng bé. Cô chỉ muốn chạy lại mắng cho lão già bụng phệ kia một trận. Người ta làm kiếm tiền thôi , bộ nò lệ của lão hay sao mà đầy dọa dữ. Giàu bao nhiêu mà phách vạy?

Đứng lên rồi , Đình Đang lại ngồi xuống. Cô không thể làm náo loạn trong này , gây liên lụy cho bao người vô tội khác. Bọn nhóc bán hàng rong , đánh giày sẽ bị trục xuất khỏi chỗ này ngay lập tức nếu dám có một hành vi phà rối nào .

Nén lòng ngồi xuống , Đình Đang thầm than phục thằng bé. Nhịn giỏi quá , nếu gặp cô trong trường hợp này , chắc đã bỏ đi một nước , không thêm lấy

một đồng của lão ta đâu.

- Dạ thưa ông xong rồi – Một lần nữa , thằng bé đứng lên nhả nhặn nói. Hai tay vòng trước bụng xách thùng đồ nghề , nó đứng chờ lão mập xăm xoi đôi giày từng chỗ một.

- Bao nhiêu? – Không còn chỗ để bắt bẻ , lão buông giọng nặng như chì. Mừng rỡ , thằng bé nói nhanh :

- Dạ năm ngàn.

- Cái gì? mày định cắt cổ tao hả? – Trong lúc Đinh Đang kêu rè thâm trong bụng, lão bụng phệ lại nhảy lên như đĩa phải vôi – Bốn ngàn thôi , không thì... mày làm dơ lại cho tao như cũ .

Ngang còn hơn con nít nữa , Đinh Đang nghe nóng mũi dộm đứng lên. Nhưng thằng bé đã cúi đầu , cất giọng khàn khàn :

- Dạ bốn ngàn thì bốn ngàn , tùy ông vậy .

- Cầm lấy đi – Ném đại bốn ngàn vào mặt thằng bé , lão xoa hai tay vào nhau cười lớn , mang đôi giày bóng loáng bước đi .

Thật là quá đáng mà ! Nhìn thằng bé đưa tay quẹt nước mắt rồi đuổi theo mấy tờ tiền bị gió thổi bay đi , Đinh Đang không còn chịu nổi , đứng bật lên khỏi ghế. ra sao thì ra , nhất định cô phải dạy cho lão một bài học nhớ đời .

Ý định hình thành nhanh như tia chớp. Đặt mâm bánh lên đầu , cô rào cẳng đuổi theo. Đôi mắt sáng lấp lánh tia tinh nghịch. Bạn nhỏ à , hãy an tâm , thù sắp được trả rồi.

Có một bà lão bán hàng rong , gánh một gánh đầy đang đi ngược chiều với Đinh Đang bên ngoài sân vận động. Vừa nhìn thấy hũ cóc ngậm của bà , đôi mắt cô sáng lên. Như quên mất lão bụng phệ khó ưa , Đinh Đang chạy lại song rào sắt chắn ngang vẫy gọi bà rồi rít. Chả là cô khoái ăn chưa lắm .

Mua một lúc gần mười trái cóc , xin bà một gói mắm ruốc to đầy ót nữa. Đinh Đang lững thững vừa đi vừa ăn cóc nhồm nhoàm. Bà mà nhìn thấy cảnh này , chắc té xỉu mất thôi – Nghĩ đến đôi mắt mở to kinh ngạc của ông , Đinh Đang nghe thích thú rồi chắc lưỡi nói như than – Thiệt tội nghiệp , ba không biết được cái cảm giác ăn hàng rong trên phố ngon như thế nào đâu .

Đinh Đang đã đi hết khu vực sân golf. Băng qua một bãi cỏ dành đua ngựa nữa thôi là đến cổng rồi. Bây giờ Đinh Đang mới nhớ đến mục đích của mình. Đào mắt nhìn quanh , cô mừng rỡ khi thấy lão già bụng phệ đứng gần quầy bán vé. Về mặt đầm chiêu , lão như đang suy nghĩ nên đặt cược cho chú ngựa nào .

Cơ hội tốt. Đinh Đang bước nhanh đến bên lão , lựa tư thế cẩn thận , cô ngã chúi vào người lão. Mâm bánh bay vèo xuống đất văng tung toé .

Bất ngờ nên lão ta hoàn toàn thụ động không sao gượng được. Tờ báo tung cao , lão thấy tấm thân hơn bảy chục ký của mình té ngựa ra sau.

Một cái gì đó ươn ướt tanh tanh đập vào mặt lão tối sầm. Phân bò chẳng?

Ồ ! Chỉ là gói mắm ruốc đầy ót của Đinh Đang , sẵn tay cô ụp luôn vào mặt lão đấy mà. Đáng đời chưa?

Miệng chưa kịp chành ra nở nụ cười đắc thắng , Đinh Đang đã phải kéo nó xuống , chày xệ ra thăm nảo trên gương mặt đầy vè thê lương , đau khổ. Một tay ôm bụng , cô oằn oại , lăn lộn kêu đau dưới đất . Vòng người quanh cô đang lớn dần lên.

- Ôi da , đau bụng quá , đau bụng quá , trời ơi , chắc chết quá !

- Này em bé , em sao vậy? – Một bàn tay thần ái đỡ Đinh Đang ngồi lên. Biết con người tốt bụng kia đã trúng kế mình , cô không cho lão phệ kịp lên tiếng thanh minh , cất giọng nghẹn ngào :

- Dạ , con đang đi bán , ông này từ đâu đựng con một cái , đồ hết bánh rồi , hu hu... .

- Nhãi ranh , tao đựng mày bao giờ chứ? – Đã lau sạch mặt bằng cái khăn mù xoa trắng , lão phệ gầm lên tức giận. Trời ơi , nếu không có vòng người vây quanh đó , lão đã bóp cổ cô chết rồi. Cái mùi mắm ấy vẫn còn tanh nồng trên mặt lão.

- Thì hồi nãy đó , chú vừa đi vừa đọc báo nên đâu có thấy. Ui da , đau quá ! – Đinh Đang lại nẩy người lên , oằn oại .

- Em bé à , em có sao không? Tôi chở em đi bệnh viện nhé?

- Ôi , ông ta bỏ đi kia... .

Hé một con mắt , thấy lão dộm bỏ đi , Đinh Đang hét lớn. Một bàn tay liền túm lão lại , bắt lão đèn mâm bánh tiêu cho cô.

Phải bỏ năm chục ngàn để mua thứ vắt đi , lão cay trong lòng lắm , nhưng biết làm sao , toàn dân máu mặt trong thành phố , lão đâu dám để lòi cái bản chất bủn xỉn , bần tiện của mình ra. Đành phải đèn thêm cho cô một trăm ngàn tiền thuốc nữa.

- Cháu bé , cháu đã bớt chưa? – Người đàn ông tốt bụng ôn tồn hỏi khi thấy Đinh Đang nằm im không kêu la nữa.

- Dạ bớt rồi – Mục đích đã thành , Đình Đang không cần đóng kịch , cô khẽ xoa xoa cái bụng – Bây giờ chỉ còn ê ê thôi .

- Tội nghiệp – Tặc lưỡi , móc túi lấy một trăm ngàn trao cho cô , người đàn ông hào tâm trăm giọng. . . – Cho cháu đó .

- Thôi cháu hồng có lấy đâu – Đình Đang từ chối thật lòng , nhưng ông đã bỏ đi nhanh. Vòng người cũng tan dần , bỏ mặc mình cô ngồi trên sân cỏ , giữa đám bánh và số tiền một trăm ngàn trên tay .

- Ê ! – Một bàn tay vỗ lên vai Đình Đang rồi một giọng nói vừa quen vừa lạ thoảng qua :

- Đóng kịch tài ghê hén !

Bị đoán trúng tim. Đình Đang giật nảy người lên sợ hãi. Không biết ai mà tài thế? Cô chán chừ chưa dám quay đầu lại. Cứ sợ gặp lão bảo vệ lớn con , mặt đằng đằng sát khí.

- Sao? Biết sợ rồi hả? Năn nỉ một tiếng đi , đây hứa bỏ qua cho.

Dường như không phải giọng người bảo vệ. Thoảng bình tâm , Đình Đang thoáng nhìn lên , đôi mắt bỗng sững sờ chết lặng. Sao lại là hấn chứ? Tên lâu cá trên khán đài làm rơi chìa khóa mà cô ngỡ cả đời này không bao giờ còn gặp lại.

- Lúc này quãng mười ngàn lại , cứ ngỡ đó đầy lòng tự trọng , thanh cao khiết bạch lắm. Nào ngờ chề đây con cá nhỏ , tìm con cá khác lớn hơn. Chà ! Được những hai trăm mấy chục ngàn , tha hồ mà ăn vật.

Gương mặt hấn nhon nhon , kèm theo cái giọng điệu xỏ xiên trông thật là đáng ghét. Cấn chặt răng , Đình Đang chỉ muốn đập hấn một cái cho đã đời. Chẳng hiểu cóc khi gì cũng làm về ta đây ngon lành lắm. Đình Đang này mà thêm làm mấy chuyện tiểu nhân kia. Đùng hồng.

- Thôi , nói vòng vo chẳng qua nói thẳng , chia một trăm ngàn đi , đây hứa bỏ qua cho. Không thì đây bắt lên trực ban , kể cho chú bảo vệ nghe là đó rồi đời.

Bàn tay đưa ra , hấn như muốn tóm lấy Đình Đang. Trong một giây bị động , cô nghe lúng túng không biết giải quyết sao. Một trăm ngàn không là gì , nhưng tự nhiên mất không cho hấn , tức lắm !

Còn không đưa , bị bắt lên bảo vệ thì sao? Co rúm người lại , Đình Đang như đứng giữa ngã ba đường.

Bỗng. Bốp !

Bàn tay đang đưa ra bỗng rút nhanh về. Đưa mắt nhìn lên. Đình Đang ngạc nhiên nhìn hấn ôm lấy cục u to tướng trên đầu. Ai đã ném mạnh hòn đá vào hấn vậy? Thích thú , Đình Đang đảo mắt nhìn rồi nhoeo cười toe toét cứng thẳng bé đánh giày , kẻ đã âm thầm núp sau bụi cây cứu nó.

Đáng đời chưa?

Cái miệng chu ra và nụ cười hớn hở của Đình Đang làm hấn tức sôi gan. Muốn nhào đến bạt tai một cái cho bõ ghét nhưng sợ viên đá vô hình quá , hấn đành phải quay lưng , hậm hực nghiêng răng hù :

- Ranh con , đừng có vội mừng.

- Ủa ! Sao đi nhanh vậy? – Còn một trăm ở đây này , lại lấy đi – Như trên người , Đình Đang cất giọng gọi theo rồi phá lên cười ròn rã. Thằng bé đánh giày trong bụi cây cũng cười theo. Trong chớp mắt , Đình Đang và đám trẻ trở nên thân thích. Xúm lại trên bãi cỏ , chúng vừa ăn bánh tiêu đường , vừa cười nhạo lão già bụng phệ , tiếng cười cứ vang rân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bật nhẹ công tắc điện , nhìn ánh đèn loé lên sáng rực một góc đường , Đình Đang mỉm cười tự khen mình có con mắt tinh đời . Bao nhiêu năm rồi , vậy mà chẳng một ai nhận ra được. Đây là một ngã tư chứa đầy tiềm năng kinh tế , thuận lợi cho việc phát triển kinh doanh. Nhất là kinh doanh bánh bao và bánh bông lan nướng.

Vậy mà chỉ một lần , phải , chỉ một lần đi ngang , bằng con mắt chuyên gia có di truyền cô đã nhận ra ngay. Bỏ bánh tiêu đường , cô nâng nặc đòi bà bầy dất đi gặp bà chủ lò bánh bao nói chuyện.

Với chiếc lưới Tô Tần, với tất cả vốn liếng học được của các thành viên tiếp thị lừng danh, không đầy một tiếng, Đình Đàng đã thuyết phục được bà chủ lò bánh bao nổi tiếng kỹ tính và hung dữ, để bà chẳng những bỏ bánh bao gói đầu cho bán mà còn chơi sộp sắm luôn cả bộ đồ nghề vừa tủ vừa nòi cho cô nữa.

Xem ra cũng gọn gàng và có ấn tượng lắm. Đình Đàng một lần nữa gật đầu hài lòng với công trình của mình. Nói là công trình của cô chứ thật ra... đây cũng là công của di Ba và di Bảy. Suốt một buổi chiều, hai bà đã vận động đám thanh niên ra phụ cô. Lốp kê đủ, lốp khiêng bàn. Vắt và lấm mới sắp xếp được cho cô một chỗ bán trông gọn gàng, đẹp mắt như vậy.

Vận cho bếp dầu cháy cao thêm chút nữa, khoan khoái tựa lưng vào chiếc ghế bô, Đình Đàng thấy bán bánh bao sướng hơn bán bánh tiêu đường nhiều.

Vì bán ban đêm nên cô không cần phải đội nón, che khẩu trang kín mít mặt mày trốn nắng. Khỏi đi mò chân lại khỏi rao khan tiếng nữa. Thế mới biết, làm việc gì cũng cần có đầu óc. Không nhảy bèn là cả đời cất đầu lên không nổi.

Con gió đêm nhẹ thoảng, hất tung mái tóc Đình Đàng lòa xòa trên má. Ngã đầu ra sau ghế, đôi mắt cô bắt gặp một căn biệt thự được kiến trúc theo kiểu tân thời, rất đẹp, rất sang.

Nguy nga thế này, hèn gì ban chiều di Ba không tấm tắc khen cùng bà Bảy chứ. Hai bà còn ao ước được một lần đặt chân vào căn nhà ấy rồi có chết cũng vui lòng. Chà, bộ ở nhà đẹp là ngon lắm sao?

Nheo mắt ngắm căn biệt thự, Đình Đàng thầm công nhận nó đẹp và trang nhã lắm. Hơn cả tòa nhà cao sáu tầng của cha con cô nữa. Một chút ganh tỵ len nhẹ vào hồn để cô nghe giận ba ghê. Bao nhiêu lần cô bảo phá đi xây lại căn mới cho đẹp rồi mà ông đâu có chịu. Cứ bảo kỷ niệm của ông nội cần phải giữ gìn. Còn hứa cất cho cô một căn khác giống như vậy nữa. Hỏi có chán không? Bảo thù cô hữu gì dữ vậy?

Có một chiếc mô tô phân phối lớn vừa thắng sau lưng. Đình Đàng ngỡ khách sộp mua bánh, cô quay đầu rồi hốt hoảng cúi thụp người, dầu mặt sau thùng bánh nghe tim đập thình thịch.

Oan gia nợ báo, đúng thật rồi. Dựa lưng vào cây cột điện. Đình Đàng khăng định với lòng. Không thì sao đi đâu mình cũng trông thấy hấn. Mà hấn đến đây để làm gì? Cầu trời cho hấn đừng thèm ăn bánh bao bắt từ.

Chiếc mô tô được đẩy đi rồi. Chưa kịp mừng, Đình Đàng đã nghe chân tay rã rời. Trời hồi, tệ hại hơn bao giờ hết. Sao hấn lại có thể là chủ nhân căn biệt thự tuyệt vời kia?

Hy vọng hấn chỉ là người bạn đến chơi. Đình Đàng áp người sát vào cây cột đèn ngắm theo dõi. Bây giờ cô nhận thêm, cái gã lấu cá kia không chỉ đi một mình. Sau lưng hấn còn một giai nhân nữa.

Một giai nhân rất đẹp, rất model với bộ đầm cao khoe cặp đùi thon lẳn. Mái tóc quần bông và gương mặt đầy son phấn. Cô ả đeo dây nữ trang lấp lánh, ra vẻ một người giàu có lắm.

Gã lấu cá đã mở được cánh cửa bằng chiếc chìa khóa nhỏ xíu của mình. Nhìn điệu bộ hấn tự tin đẩy xe vào nhà, Đình Đàng biết hấn đích thực là chủ nhân.

Sao bây giờ? Nhón nhón chân, Đình Đàng không lo cho điểm kinh doanh lý tưởng của mình sắp bị lung lay. Cô chỉ nóng lòng muốn biết sau bức tường dây cộm đầy miếng chai kia, gã lấu cá nói gì với cô gái đẹp. Họ có phải là người yêu của nhau không nhỉ?

Muốn biết quá! Nổi tò mò như lửa thiêu làm Đình Đàng đứng ngồi không yên. Cô mặc kệ nồi bánh bao nguội lạnh. Nhấc chiếc ghế đến sát gờ tường. Hít một hơi thật sâu, nhón người lên, Đình Đàng đu tòng teng trên thành như một chú thỏ lẩn.

Gì chứ leo tường, Đình Đàng chuyên nghiệp lắm. Ở nhà, cô vẫn thường lên ba đi chơi theo kiểu này hoài. Nên không cần phải tốn nhiều công sức cô đã vắt vẻo trên tường, ngay trụ đèn như một chú mèo con.

Búng mình, đu tay qua một chạng cây gần đó, chưa kịp sửa lại tư thế ngồi cho thoải mái, Đình Đàng đã phải nín thở ngồi im. Bởi trời xui đất khiến, tàn cây nào không chọn, cô lại chọn ngay tàn cây có đôi tình nhân ngồi ôm nhau tâm sự.

Thoảng trong tiếng lá xạc xào, Đình Đàng nghe giọng cô gái khàn khàn:

- Triệu Vỹ, em đó anh, chiếc nhẫn hột xoàn em đang đeo mấy ly đây?

Khe khẽ vạch tàn lá nhìn ra, Đình Đàng thấy Triệu Vỹ cầm tay cô gái lên nhìn rồi xì một tiếng:

- Nhỏ xíu vậy, chừng hai ly mấy chứ gì?

- Ba ly rưỡi của người ta đó – Cô gái cãi chính lại rồi kéo dài giọng của mình ra – Của anh Duy tặng cho em đó. Ảnh bảo...

- Vứt mẹ cái này đi – Kèm theo giọng cáu kỉnh là một tiếng cạch. Giọng cô gái thất thanh.

- Sao lại ném của em đi?

- Ngày mai anh mua cho em chiếc khác to hơn – Triệu Vỹ cộc cằn – Còn bây giờ , cầm em nhắc đến tên Duy chó chết.

- Ô ! Người hùng của em cũng biết ghen ư? – Cô gái cười là loi pha chút tự hào.

- Còn nói nữa , có tin anh giết em không?

- Ôi ! Đừng anh !

Giọng cô gái nghe gấp rút , làm Đinh Đăng ngỡ gờ. Triệu Vỹ còn đồ dờ thói vũ phu đánh đập cô ta. Đinh Đăng cúi thấp xuống , cổ gương đôi mắt to nhìn xuyên qua bóng tối. Lòng nhủ lòng , dù đánh không lại , cũng nhảy xuống can thiệp kịp thời.

Nhưng... gì thế này ! – Đôi mắt Đinh Đăng chom chớp lạ lùng. Không phải đánh nhau , mà Triệu Vỹ làm gì... kỳ cục vậy? Hắn hôn cô gái một cách say mê.

Là cô bé sống trong tháp ngà , được nâng niu gìn giữ như báu vật. Đinh Đăng chưa một lần chứng kiến cảnh yêu đương nam nữ , cũng như chưa một lần đọc qua sách báo hay phim ảnh . Nên giờ đây được chứng kiến cảnh âu yếm của hai người , cô ngỡ ngác lắm. không biết xấu hổ , Đinh Đăng cứ tròn xoa đôi hột nhãn. Lòng hoang mang , cô thầm tự hỏi. Sao Triệu Vỹ lại làm như vậy nhỉ? Và cô gái đẹp kia? Sao cô ta lại bằng lòng? Bộ không biết nhột sao?

- A...a...

Và rồi Đinh Đăng không nén được tiếng kêu kinh ngạc thoát ra khỏi miệng.

- Ai?

Tiếng kêu của Đinh Đăng đã làm Triệu Vỹ giật mình. Ngưng các hành động yêu thương , ngẩng đầu lên , hắn hét to giận dữ.

Hoảng quá , Đinh Đăng nằm bẹp luôn xuống tàn cây , nín thở. Mong sao hắn làm tiếng kêu của mình với tiếng con tắc kè đang tắc lưỡi ngoài kia.

Nhưng... Triệu Vỹ không thuộc hạng dễ bỏ qua sự việc. Nhặt cây đèn pin dưới đất lên , hắn cẩn thận lia vào từng lùm cây tìm kiếm.

Làm sao bây giờ? Bị phát hiện mất thôi. Bỗng nhiên Đinh Đăng thấy mình sáng suốt và liều lĩnh vô cùng. Đợi Triệu Vỹ vừa quay lưng lại , cô lập tức phóng xuống ngay. Nhanh như một con mèo , chân vừa chạm đất , cô vọt chạy đi.

- Anh...

Cô gái chỉ kịp kêu và Triệu Vỹ cũng kịp xoay người lại nhìn thoáng qua bóng cô. Đinh Đăng biết hắn muốn đuổi theo mình , nhưng sẽ không bao giờ đuổi kịp. Bởi giờ đây , cô đang ở trên gờ tường trong tư thế tuột nhanh xuống đất. Nghĩ đến gương mặt cau lại , tối sầm của hắn , Đinh Đăng thấy thích quá , buột miệng cười lên thành tiếng.

- Mày đi đâu nãy giờ hả? – Một bàn tay bỗng đập mạnh lên vai cô. Sợ muốn rụng tim , Đinh Đăng kêu trời trong dạ : Sao Triệu Vỹ leo nhanh vậy?

- Tao hỏi mày đi đâu nãy giờ sao không nói? – Bàn tay quay mạnh vai nó lại.

- Ủa , là đi Ba hả? – Di Ba tròn xoe mắt – Mày bỏ bán đi đâu?

- Dạ , con... Cánh cửa bỗng mở cuốn lấy tâm trí của Đinh Đăng. Nhìn hai tay Triệu Vỹ xòe ra bắt lực trước bước đi giận dữ của cô gái đẹp , Đinh Đăng biết hai người họ đã cãi nhau. Tự nhiên nghe khoái trong lòng , cô toét miệng cười – Đáng đời chưa?

- Mày nói gì chứ? – Tưởng cô nói mình , di Ba chưng hửng – Nói ai đáng đời?

- Dạ không có – Biết di ba đã hiểu lầm , Đinh Đăng vội thanh minh – Con nói gã Triệu Vỹ kia đáng đời , chứ không nói di đâu.

- Triệu Vỹ nào? – Di ba nhìn cô nghi ngờ. Lẽ nào mới một ngày mà nó đã biết tên cậu chủ rồi?

- Thì Triệu Vỹ là cái gã tóc dài dài đẹp như diễn viên Hồng Kông đó – Đinh Đăng nhìn về phía cổng đã đóng lại rồi quay sang di Ba hào hứng nói – Di biết nãy giờ con ở đâu không? Con ở trong nhà hắn và nhìn thấy hết trơn rồi.

- Nhìn thấy hết là thấy gì ?- Di ba nôn nóng.

- Là thấy hắn vậy... vậy.. cô gái hỏi nãy đó – Vừa múa tay , Đinh Đăng vừa diễn tả cho di Ba nghe những gì mình thấy được – Hắn còn muốn cởi áo cô ta.

- Thôi đi – Đôi má đỏ bừng , di Ba nạt cắt ngang lời cô – Con nít con nôi mai mốt không được rình coi chuyện người lớn nữa. Vô duyên lắm ! – Nói xong như què với cô , di bỏ đi một nước.

- Chuyện người lớn ư ? – Lắm nhầm lặp lại lời di , Đinh Đăng nghe khó hiểu. Sao là chuyện nguoeif lớn chứ? Bộ lớn rồi ai cũng vậy sao? Mà tên Triệu

Vỹ kia , cả cô gái nữa , có lớn hơn cô bao nhiêu đâu? Lẽ nào cô cũng sắp bị giống vậy rồi? Eo ôi , ghê gớm quá ! Chiếc lưới Đình Đang lẽ dài trong khi cái đầu rụt lại , y như một con ma nhỏ trong phim kinh dị. Nồi bánh bao vẫn còn nguyên .

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nhấn mạnh tay ga cho chiếc LA.250 phân phối phóng với tốc độ tối đa , Triệu Vỹ những mong gió sẽ cuốn phăng khỏi lòng mình bao phiền muộn . Nhưng hơn một tiếng rồi , con gió mạnh chỉ có thể quất vào mặt anh rất buốt. Mái tóc dài như sắp tuột khỏi đầu anh , rời ra từng cọng , mà nỗi muộn phiền cứ lớn thêm hơn.

Cả đám bạn bè , đừng ai đại dốt bảo Triệu Vỹ thất tình nghe. Anh sẽ giận cả đời không thèm nhìn đến mặt vì cái tội dám coi thường anh như vậy. Thật đó , trong cuộc đời , Triệu Vỹ cảm thấy bị xúc phạm nhiều nhất về lĩnh vực này.

Bởi , với Triệu Vỹ , con gái có gì đáng giá đâu mà một thằng đàn ông đầy phong độ như anh phải thất tình , phải si mê , cầu lụy. Minh Thu bỏ anh ư? Cần gì , chỉ cần một cái búng tay thôi , là các em sẽ vây lấy Vỹ hào hoa. Lo gì chứ ?

Muộn phiền trong lòng Triệu Vỹ giờ đây bắt đầu từ một nguyên nhân khác. Dù nguyên nhân đó có ít nhiều dính dáng đến người đẹp Minh Thu , người đẹp trong vô số người đẹp Triệu Vỹ này quen được.

Hơn một tuần đón đưa chinh phục , đã đến lúc... thì dừng một cái tiêu tùng theo mây khói với một lý do vô cùng lãng xẹt.

Đây... mọi cội nguồn phiền muộn của Triệu Vỹ là ở chỗ này đây. Hơn ba ngày nằm gác tay lên trán , nghĩ nát óc , anh vẫn không đoán nổi chiếc bóng nhỏ ấy là ai. Thù hằn gì mà phá anh chứ ? Thật là điên lên được. Hai hàm răng nghiền vào nhau trèo treo , Triệu Vỹ tưởng mình có thể gây ra án mạng tức thời , nếu kẻ phá bình mình dám hiện ra trước mặt.

Ôi...ôi...

Mãi suy nghĩ miên man , Triệu Vỹ không nhìn thấy một chị bán hàng rong đang băng qua lộ trước đầu xe mình. Đạp thắng ư ? E rằng không kịp nữa. Tốc độ ấy , khoảng cách này , gây án mạng như chơi. Khách bộ hành xanh mặt. Có người đã nhắm mắt , chấp tay niệm phật.

Chỉ còn một tích tắc thời gian cho Triệu Vỹ quyết định thôi. Sáng suốt hơn bao giờ hết , anh không đạp thắng mà ngoặt tay lái vào lề , nhận cái rủi về mình.

Àm !

Một cột cây số bên đường bẻ nát , chiếc xe đổ nhào , bẻ đèn , long tay lái. Còn chủ nhân? Đầu đập nát nằm dưới thân xe chờ cấp cứu ư? Không đâu , cách đây không xa , Triệu Vỹ đang ngồi trong một tư thế rất đẹp , sẫm soi vết xước nhẹ trên bắp tay , nét mặt tỉnh như không .

À ! Thì ra anh ta biết võ , khách đi đường thờ phào nhẹ nhõm. Chị bán hàng rong sau khi chấp tay cảm tạ phật trời cũng vội vã bước đi. Tiền hung hậu kiệt thế là tốt lắm rồi.

Con người ta , trong thời buổi này sao vô tình quá ! Nhìn mọi người đến rồi đi với mình bằng đôi mắt dừng dừng của kẻ bàng quan. Tự nhiên Triệu Vỹ nghe chua xót. Vết thương không nặng , nhưng lòng lại nghe đau. Lẽ nào lòng nhân hậu trong con người lại bị đánh mất rồi. Chua xót quá ! Ồ ! Không đâu , dường như vẫn còn một cặp mắt đầy thông cảm này giờ vẫn lên nhìn mình. Không hiểu sao , Triệu Vỹ bỗng có cảm giác này. Để khẳng định , anh đảo tia tìm kiếm.

Và anh đã gặp. Không phải đôi mắt buồn cảm thông chia sẻ của một trái tim nhân ái nhìn đồng loại , mà là một đôi mắt to tròn , đen láy , ngây thơ lắm nhưng đầy vẻ trêu ngươi , khiêu khích. Cách một con đường mà anh vẫn đọc được chạch chữ đáng đời trong đôi mắt ấy.

Anh không nhay cảm , cũng chẳng thánh kiến cùng đôi mắt ấy đâu. Hơn một lần , anh cũng đọc được hai chữ đáng đời trong đôi mắt ấy. Chẳng phải sao , lúc anh bị thằng bé đánh gãy chơi một cục đá u đầu.

Lại là con bé bán bánh tiêu đường !

Triệu Vỹ không hiểu sao với con bé ấy , bộ nhớ của mình lại dành nhiều ưu tiên vậy. Bao lâu rồi , vậy mà vừa thoáng nhìn đã nhận ra ngay. Chẳng bù những lúc canh cứ lúng túng , lục tung cả bộ óc lên , vẫn không biết người đang vui vẻ nhiệt tình bắt tay mình là ai nữa. Anh chúa hay quên tên bạn bè. Cả người yêu cũng không ngoại lệ .

Vậy mà... con bé ấy , anh có biết tên đâu , sao vẫn nhớ? Nhớ rõ ràng từng nét mặt. Nhất là đôi mắt đó. Lúc nào cũng mở tròn vo , trừng trừng nhìn anh

như thù địch , như trêu ngươi , như thách thức.

Có duyên chăng? Triệu Vỹ bỗng bật cười trước ý nghĩ vừa chợt đến. Máy chuyện nhảm nhí này , làm sao tin được. Nhưng rõ ràng... sự thật hiển nhiên. Đó là sự xui xẻo mỗi lần anh gặp cô bé đó. Như lần này cũng vậy. Để nhìn thấy cô bé , anh đã phải lui cột đèn. Hừ ! Đúng là đồ sao chổi. Nhăm mắt , Triệu Vỹ nhỏ mạnh bãi nước bọt xuống đường , cố tình cho cô bé thấy.

Nhưng... cô bé đã không thấy. Lúc này cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Toàn bộ tâm trí Đinh Đăng đã đặt hết vào xấu cá chiến viên của cô rồi. Lần đầu tiên trong đời cô được ăn món ăn ngon như thế này đây. Hôm qua bán đất , nôi bánh bao lòi được mười ngàn , nên hôm nay cô đi chợ , định bụng sẽ xài hết số tiền kiếm được của mình.

Nửa tháng xa nhà , cô đã xài thâm tiền của ba gần một trăm ngàn. Và nãy giờ đi chợ , cô cũng xài hơn một trăm ngàn nữa. Hồng muốn đâu, nhưng biết làm sao bây giờ ? Cô phải mua nồi niêu , xoong chảo bắt đầu cuộc sống riêng tư chứ. Lẽ nào mang tiếng sống tự lập mà cứ ở nhờ nhà bà Bảy , ăn cơm kẻ bà hoài.

Có một căn gác nhỏ chỉ cho mượn với giá hai trăm ngàn một tháng thôi , bao luôn điện nước. Lấy lý do mình đã có thu nhập , Đinh Đăng đòi dọn ra ngoài , mặc cho bà Bảy và dì Ba cần nần , cự nự.

Đặt cái gói to xuống đất hào hển thở , Đinh Đăng đảo mắt tìm một tú kem. Sao tự nhiên cô nghe thèm sinh tố quá. Nhất là sinh tố mãng cầu , chua chua , ngọt ngọt.

- Ăn cướp, bố người ta ăn cướp.

Chợt sau lưng Đinh Đăng có tiếng một cô gái hét thanh. Quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy một gã to con xách chiếc túi chau vụt qua. Không cảm suy nghĩ, quên mất gói đồ linh kinh của mình, Đinh Đăng chạy theo sau tên cướp , miệng hét to chẳng thua cô gái bị giật đồ .

Còn Triệu Vỹ nãy giờ vẫn còn ngồi bên chiếc xe ngã chổng queo vì cái giò đau. Để tránh bị bức mình , anh thả hồn bay bổng theo khói thuốc xì gà. Chợt nghe tiếng Đinh Đăng hét thất thanh , anh quay đầu lại , thấy tên cướp và cô bé chạy về phía mình ,anh khẽ nhếch môi thành một nụ cười. Thả một hơi khói dài, anh neho mắt làm kẻ bàng quan , đứng đưng nhìn Đinh Đăng vất vả chạy theo tên cướp.

Tên cướp đã chạy đến gần Triệu Vỹ lắm rồi. Nếu muốn , anh có thể đứng lên , đưa tay ra dễ dàng tóm cổ hấn như tóm một con mèo. Hoặc giả làm biếng hơn , anh chỉ cần đưa một cái chân ra chặn ngang đường là hấn mất đà té lăn quay.

Nhưng anh không làm thế mà còn thu nhỏ người như dọn đường cho tên cướp chạy , lòng hân hoan nghĩ đến vẻ mặt méo xẹo của Đinh Đăng . Cho đáng đời ! Triệu Vỹ này cũng biết ăn miếng trả miếng lắm bé ạ.

Từ đằng xa , nhận ra Triệu Vỹ , Đinh Đăng đã khấp khởi mừng thầm, chắc mềm tên cướp không còn đường tẩu thoát. Bước chân khẽ lơi , cô tranh thủ một giây ngừng để thở. Cứ ngỡ , ngẩng đầu lên là Triệu Vỹ đã tóm được tên cướp ấy rồi.

Nhưng... thật bất ngờ , trước mặt Đinh Đăng chẳng có tên cướp nào , chỉ có mỗi mình Triệu Vỹ phì phèo điều thuốc trên môi cười trêu cô.

Tên cướp thoát mất rồi. Đinh Đăng nhận thức được điều này khi lia nhanh cặp mắt trên đường. Con giận bùng lên , không cần nể nang gì, cô bước đến tát mạnh vào gương mặt đang nở nụ cười ngạo nghễ.

- Bốp !

Bất ngờ nên Triệu Vỹ không tránh kịp , lãnh nguyên cái tát mạnh như trời giáng. Năm ngón tay hấn rõ làm tối tăm mặt mũi . Chưa kịp tỉnh thần đã nghe bên tai mình giọng Đinh Đăng quát chúa :

- ***** ! Đồ lòi tròng !

Điên tiết vì bị tát đau. Triệu Vỹ quên mất cái chân bị trật của mình , vùng đứng dậy vặn ngược bàn tay vừa hấn lảo ra sau. Không nhớ mình đang đứng giữa chợ , anh gầm to như sư tử :

- Con quỷ nhỏ , sao mày dám đánh tao ?

- Ai bảo anh có mắt như mù chứ ? Ăn cướp chạy sát bên mà sao cũng không thấy nữa ?

Những người hiếu kỳ đã bắt đầu vây quanh hai người . Không thể hành hung cô bé giữa đám đông , Triệu Vỹ đành phải buông tay. Nhưng để gỡ vón , anh cười gằn , chọc tức :

- Không phải đui mù mà vì đây không muốn bắt. Để đó mắt đồ chơi. À !

- Ty tiện , tiểu nhân – Quắc đôi mắt sáng đầy thù hận , rẻ khinh nhìn Triệu Vỹ , Đinh Đăng chợt nghĩ ra một kế , bèn la to :

- Bắt lấy hấn , bà con ơi , hấn chính là đồng lõa của tên cướp đó .

- Mày đừng có đặt điều – Thoáng tái mặt vì dòng người vây kín lấy mình Triệu Vỹ la to.

- Tôi không có đặt điều – Gương mặt tỉnh như không , Đinh Đăng nói giong như bấp nỏ – Rõ ràng lúc này anh cố tình chặn đường tôi cho tên cướp thoát thân. Không đồng lõa thì là gì chứ ?

- Đúng vậy ! Đúng vậy đó ! – Một bác sửa đồng hồ gần đó gật đầu xác nhận – Tôi cũng thấy như cháu vậy.

- Giữ hẩn lại , đưa hẩn đến cảnh sát đi – Hai thanh niên lực lưỡng đã bước tới giữ chặt tay Triệu Vỹ trong cái neho mắt đầy ý nghĩa của Đinh Đăng. ” Cho đáng đời ” – Một lần nữa Triệu Vỹ đọc được điều đó trong nụ cười tình nghịch của cô bé. Tức sôi gan , anh chỉ muốn chồm theo cho cô bé một tát tai. Nhưng... dòng người đã cuốn anh đi càng lúc càng xa dần. Biết làm sao? Anh chỉ có thể nhìn hậm hực , gọi cho cô bé một cái nhìn đầy đe dọa.

Song... Đinh Đăng chẳng sợ , cô lại le lưỡi của mình ra , lắc lư như một con rắn nhỏ .

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Dù đích thân trưởng công an nắm tay ân cần nói lời thông cảm , dù đám đông dân chúng và hai gã thanh niên côn đồ lực lưỡng kia đều đã nói lời xin lỗi , vẫn không làm Triệu Vỹ vui lên được.

Anh không thuộc hạng người thù dai hay cố chấp , cũng chẳng oán trách giận hờn sự hiểu lầm làm mất mặt mình giữa đám đông. Đà dầu nét mặt , chẳng buồn nói chuyện với ai , chỉ vì anh đang áy náy với lòng và tự trách mình thôi. Một chút thù hận trẻ con của anh với cô bé bán bánh tiêu , vô tình đã hại một người.

Cô gái ấy thật đáng thương ! Đưa mắt nhìn nạn nhân của mình gục đầu vào thân cổ thụ bên đường âm thầm khóc. Triệu Vỹ ngạc nhiên thầm hỏi : Sao thế gian này lại có người đẹp đường kia ?

Ăn chơi đã nhiều. Người đẹp không phải Triệu Vỹ chưa từng gặp . Nhưng quả thật vẻ đẹp này lần đầu tiên anh mới nhìn thấy. Cô có gương mặt trái xoan , hiền từ nhân hậu như Đức Mẹ đồng trinh. Đôi mắt buồn với đôi rèm mi cong vút , chưa khóc đã làm cảm động lòng người rồi ,nói chi lúc này hồ thu lại sóng sánh khoe thu ba. Chao ôi là còn cào gan ruột .

Chiếc mũi cao vừa phải , thon thon trên bờ môi mọng đỏ. Cô mặc áo bà ba , mái tóc buông dài kẹp gọn thả sau lưng. Chon chắt quê mùa nhưng sao đài các lạ . Để một kẻ chuyên nhìn phụ nữ bằng nửa con người phải thốt lên lời thán phục – Cô đẹp quá !

Cô không nói, không trách một tiếng nào , dù biết rõ Triệu Vỹ là người đã giúp cho tên cướp chạy thoát. Hơn mười phút rồi , cô chỉ biết khóc thầm cam chịu .

Vô tình thôi , sao Triệu Vỹ nghe ray rứt quá ! Muốn nói một câu gì để an ủi , động viên cô , nhưng lạ làm sao , lời lẽ như bay biến cả , để lại trong phút chốc kẻ hào hoa phong nhã lại biến thành tên lóng ngóng vụng về .

- Cô gì ơi , đừng khóc nữa , dù sao tên cướp kia cũng chặt rồi. Khóc hoài cũng vậy thôi , chẳng giải quyết được gì đâu... Gom hết can đảm, cuối cùng Triệu Vỹ cũng nói được một câu. Tron tru quá ! Anh như ngạc nhiên trước cách nói văn vẻ của mình.

Còn cô gái , không hay nãy giờ Triệu Vỹ còn đang đứng cạnh bên mình. Nghe giọng anh , cô bất ngờ ngẩng lên , rồi lẳng lẳng bỏ đi nhanh. Triệu Vỹ vội đuổi theo :

-Này... cô.. cô ơi , cô đi đâu vậy? Tôi xin lỗi , thật tình tôi không biết tên cướp đã giật túi đồ của cô. Cô nói đi , trong túi đồ đó có những gì , tôi sẽ đền lại cho cô. Đầy đủ cả .

Giọng nói chân thành quá , ánh mắt lại tràn đầy vẻ quan tâm lo lắng. Cô gái như cảm thấy an tâm , cất giọng rụt rè :

- Anh không phải đền đâu , cũng đừng bận tâm , hãy làm việc của anh đi !

- Coi sao được – Triệu Vỹ đã đuổi kịp cô , anh thành thật – Nghe mọi người bảo, cô ở dưới quê lên thành phố tìm việc mưu sinh có phải không ?

Đôi mắt cụp xuống, cô gái không phủ nhận. Triệu Vỹ nói thêm :

- Vậy cô có bà con thân thích gì không ? Đưa địa chỉ đây , tôi kiếm hộ cho. Đường thành phố coi vậy chứ nghèo nàn , rắc rối lắm. Ủa? Sao cô khóc ? Tôi nói sai ư ?- Thoáng thấy cô gái bật khóc nức nở , Triệu Vỹ hốt hoảng hỏi nhanh .

- Anh nói không sai – Cô xoắn xoắn chiếc khăn tay – Nhưng địa chỉ bà con , đã bị tên cướp lấy đi rồi.

- Thật sao? – Hồi rồi Triệu Vỹ mới nhận ra , chẳng những tên cướp lấy đi địa chỉ , mà hắn còn lấy đi tất cả áo quần, tiền bạc của cô. Trước mắt anh , giờ đây cô gái chỉ còn hai bàn tay trắng. Tặc lưỡi , anh nhìn cô đầy thông cảm – Rồi cô tính sao ?

- Tôi cũng chưa biết nữa. À, hay là... – Cô gái chợt ngập ngừng – Nếu có thể , anh cho tôi mượn tạm ít tiền trở về quê. Anh cứ ghi địa chỉ, tôi hứa sẽ trả đủ cho anh – Cô nói thêm khi thấy đôi mày của Triệu Vỹ khẽ cau.

- Tính như cô cũng tiện. Vậy quê cô ở đâu , có xa không ?

- Dạ , tôi ở Cà Mau , vùng U Minh Hạ .

- Cà Mau ? Không nên nổi ngạc nhiên , Triệu Vỹ tròn đôi mắt lạ lùng – Xa như thế mà cô cũng...

Biết làm sao ? Một tiếng thờ dài khẽ thoát ra khỏi lồng ngực. Nước mắt lăn dài , nghĩ đến cảnh tình tội nghiệp của mình. Cha mất, mẹ già, lại phải nuôi đàn em nheo nhóc. Mùa màng thất bát , lại thiếu nợ tứ tung. Buộc lòng lắm mẹ cô mới bán đi đôi bông cưới , hy vọng cô vào thành phố kiếm được một việc làm ổn định , giúp đỡ gia đình. Vậy mà... Trời ơi , mặt mũi miệng mồm nào cô trở về nói với mẹ cô đây ?

- Tôi... tôi...- Lại xúc phạm cô ư ? – Thấy cô lại khóc , Triệu Vỹ lúng túng – Tôi xin lỗi !

- Anh không phải xin lỗi hoài như vậy – Nhẹ dùng tay lau nước mắt , cô gái ngẩng đầu lên – Tôi đã suy nghĩ lại, có lẽ tôi sẽ không về quê nữa. Cảm ơn anh ! – Nói xong rồi cô bỏ đi nhanh.

Triệu Vỹ vội đuổi theo :

- Sao vậy ? Cô giận tôi ư ? Tôi chỉ hỏi vậy thôi , chứ tiền hả ? Cô muốn bao nhiêu cũng có – Vội vã , Triệu Vỹ cho tay vào túi lấy ra xấp tiền to . Quynh quát anh làm nó vương *** ra đầy đất trước đôi đồng tử mở hết cỡ của cô gái dân quê. Lần đầu tiên được nhìn thấy số tiền nhiều như vậy. – Đó , cô lấy hết đi – Triệu Vỹ chìa nắm tiền đến trước mặt cô – Không phải trả lại đâu.

- Cảm ơn anh – như sợ hãi , cô bước thụt lùi – Tôi không nhận đâu. bây giờ tôi phải đi .

- Cô đi đâu vậy ? Địa chỉ người bà con cô đánh mất rồi mà – Không an tâm , Triệu Vỹ đuổi theo cô – Sao cô không về quê? Lúc này cô tính vậy tiện lắm mà.

Đôi mắt chợt buồn , cô không trả lời anh.

- Có phải...? – Chợt hiểu , Triệu Vỹ bỏ lung chừng câu hỏi. Tự nhiên anh thấy tội nghiệp cô. Thân gái bơ vơ có một mình. Cô biết về đâu giữa thành phố rộng thênh thang khi màn đêm buông phủ ? – Cô đi tìm phòng trọ phải không ? Tôi tìm giúp cô nghe ?

Chiếc đầu vừa gật lại lắc thật nhanh. Triệu Vỹ biết cô nghĩ đến điều gì. Anh nhẹ mỉm cười :

- Cô an tâm , phòng trọ này không tốn tiền cũng chẳng đòi giấy tờ gì.

- Có thật không ?- Bán tín bán nghi , cô gắng hỏi. Gương mặt ngơ ngác trông đẹp lạ.

- Thật , vì nó là của tôi mà – Triệu Vỹ cười giòn , dựng chiếc xe ngã chổng qeo trên mặt đất của mình lên.

- Nhà anh ư ? Ôi !- Bước chân bỗng chững , cô lắc đầu nhanh – Tôi không đi đâu.

- Không phải nhà tôi , chỉ là một căn gác xép bỏ hoang lâu ngày không dùng đến. An tâm đi , tôi không gạt cô đâu .

Gương mặt Triệu Vỹ rất thật sau câu nói. Không còn cách nào hơn , cô đành phải leo lên xe cho anh chở đi nhanh

Chiếc xe phóng như bay , suýt mấy lần làm cô gái đứng tim dù Triệu Vỹ đã cố tình giảm tốc độ , chạy cẩn thận đường hoàng. Bàn tay cô vụng về mấy lần chạm vào lưng , làm Triệu Vỹ nghe lòng nhẹ dàng lên một cảm giác nao nao kỳ lạ .

Lần đầu tiên vào bếp làm cơm , nên Đình Đăng thấy sự việc quan trọng vô cùng. Hơn bốn tiếng đồng hồ loay hoay dọn dẹp , hết khuôn qua, dọn lại mấy chục lần rồi mà cô vẫn chưa ưng ý. Đường như cái bếp đặt bên trái thì hợp với phong thủy hơn.

Căn gác xép chỉ vồn vện bốn thước bề ngang, bảy thước bề dài. Bề ga ra nhà cô thôi mà sao cô thấy rộng rãi quá , để cô tính nát cả đầu vẫn không sao làm cho gian nhà lạnh lẽo trở nên ấm cúng.

Nói vậy chứ cũng đỡ lắm rồi , chẳng bù cho hôm qua , lúc mới dọn nhà , cô đã tưởng mình không sao sống nổi. Bụi bặm , gián , nhện , mùi tanh tươi cứ như một đồng đồ phế thải. Cũng nhờ dì Ba với bà Bảy ra công dọn dẹp , căn nhà mới tạm coi được vậy đây.

Chẳng tiện nghi , chẳng sang trọng , nhưng Đình Đăng thấy thích lắm. Bây giờ cô mới cảm nhận hết sự thoải mái , niềm hạnh phúc tột cùng cho hai chữ tự do. Ăn giờ nào , ngủ giờ nào , muốn làm gì tùy thích. Ôi ! Tuyệt vời thay.

Nồi cơm bắt đầu sôi trên bếp , đưa tay mở nắp , Đình Đăng chống cằm mơ màng nhìn bong bóng nước sôi ùng ục trong nồi mà hình dung đến bữa cơm lát nữa đây của mình. Chắc là ngon lắm, dù thức ăn chỉ là hai cái trứng gà chiên.

Đình Đang không hiểu sao từ lúc ra đời tự lập, cô hết hẳn chứng biếng ăn. Bữa cơm đối với cô không còn tẻ nhạt, chán chường nữa, mà bỗng trở nên quan trọng lạ. Gần đến bữa cô đã biết dúi cón cào, nghe nước bọt tứa ra đầy lưỡi mỗi khi mùi thức ăn xộc vào mũi. Bây giờ, mỗi bữa cô đã ăn được ba chén đầy lem lem. Chà ! Bà mà biết được chuyện này, chắc là mừng khỏi nói.

- Đình Đang, Đình Đang à ! Một người đàn bà chột hót hả chạy vào làm cắt ngang luồng suy tưởng của Đình Đang. Cô ngẩng lên, nhận ra bà là thím Tư, người đã cho mình thuê nhà với giá rẻ, liền nhoèn miệng cười :

- Thím Tư, đi đâu vậy? Ăn cơm chưa ?

- Chưa ! – Hào hển thờ, tay chặn ngực, bà như vừa chạy qua một đoạn đường dài.

- Chưa thì lát nữa ở lại ăn cơm với cháu – Đón đả kéo ghế, Đình Đang mời bà ngồi. Không hiểu sao linh tính báo cho cô biết rằng bà muốn báo cho cô hay một chuyện gì hơi rắc rối.

Quả nhiên, sau khi ngồi xuống ghế, uống một hớp nước lấy lại tinh thần, bà e dè cất tiếng :

- Đình Đang à, thật là không may. Chắc là ta phải lấy lại căn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Sao vậy? – Như nghe một chuyện động trời, mặt Đình Đang tái mét – Thím sợ con không trả tiền nhà có phải không ? Thím đừng lo, để con trả tiền cho thím liền mà – Nói xong, cô xăng xái đến bên chiếc tủ đệm để sát góc nhà, rút đại một xấp tiền. Vừa đếm đủ số hai trăm ngàn, cô vừa mắng mình ngu. Khi không lại đóng kịch nghèo khổ với thím Tư, vờ hèn lẩn, hèn lượ tới tháng rồi mới đóng tiền, báo hại...

- Không phải – Đẩy xấp tiền trả lại cô, thím Tư lắc đầu với vẻ mặt buồn thiu – Không phải vấn đề tiền bạc. Ông chủ muốn lấy lại nhà.

- Chú Tư ư ? Thôi được rồi, để cháu đi năn nỉ chú vậy.

- Không phải ! Không phải chú Tư này. Ông ấy không phải là chủ của căn gác xép này.

- Vậy ông chủ là ai ?

- Là một người giàu có – Đến nước này, thím không giấu Đình Đang nữa. Bằng một giọng buồn hiu, tội nghiệp, bà cho cô biết. Căn gác xép này vốn thuộc về quyền sở hữu của ông chủ Đạt, một thương gia giàu có đầy lòng nhân hậu. Ông đã mua giùm một người nghèo với giá cao để giúp đỡ ông này, khi ông ta muốn từ bỏ thành phố trở về đoàn tụ với vợ con.

Bao năm qua căn gác xép bỏ hoang, không người ở, thấy vậy, vợ chồng bà không có nơi nương tựa, ông mới cho mượn tạm ở nhờ. Rồi thời gian trôi, nhờ dè xén, biết làm ăn, vợ chồng bà dần khá giả, tậu được căn nhà ở mặt tiền. Thấy căn nhà bỏ không cũng uống, bà kêu người cho mượn.

Ai dè, vừa cho cô mượn xong, cậu chủ kêu có việc cần lấy lại.

- Cậu ấy lấy lại để ở ư ? – Nghe thất vọng, Đình Đang xụ mặt. Giấc mơ về cuộc sống tự lập của cô phút chốc sụp đổ tan tành. Dù muốn dù không cũng phải trả thôi.

- Đừng buồn nữa cháu, để từ từ rồi thím...

- Thím Tư ơi, thím nói với người ta chưa ? Cháu lấy lại nhà đây – Lời an ủi bị cắt ngang bởi một giọng nói đàn ông ồm ồm đáng ghét.

- Dạ... Dạ rồi.

Nhìn thím Tư hối hả chạy đi, có vẻ như sợ người đang đứng ngoài cửa lắm. Đình Đang bỗng cảm thấy ức lòng. Làm cái gì mà dữ vậy ? Muốn lấy lại nhà cũng thư thả chứ, từ từ đợi người ta tìm được nhà đã chứ ? Bộ giàu là ngon lắm sao. Đình Đang đứng bật dậy bước ra cửa, cô muốn mắng cho cậu chủ kia một trận.

- Con biết, nhưng thím cũng thông cảm giùm con, tình cảnh Tuyệt Ngần tội nghiệp lắm. Con phải...

Giọng nói nghe quen quá ! Cố đoán không ra, Đình Đang vạch lệ tấm màn rồi sững người ra như hóa đá. Sao lại là Triệu Vỹ ? Vô tình hay cố ý đây ?

Phía bên kia , Triệu Vỹ cũng nghe động quay lại. Nhận ra cô , đôi mắt anh tối sầm đi giận dữ. Quý ám hay sao ấy chứ ?

- Hừ !

- Hừ !

Không hẹn mà cả hai đồng chớp mắt lườm nhau một cái dài thù hận. Cơ hội tốt. Triệu Vỹ nghĩ thầm trong lúc Đinh Đàng nhếch môi cười ngĩ đến cảnh làm anh thua thảm hại. Triệu Vỹ à , nhà ngươi không tài nào lấy lại được nhà đâu .

- Cô ta đây hả thím Tư ? – Vờ như không quen biết , Triệu Vỹ quay sang thím Tư hỏi tình.

- Dạ phải – Nhẹ gật đầu , thím lo lắng đưa mắt nhìn Triệu Vỹ với Đinh Đàng , sao họ lại gờm nhau như kẻ thù từ muôn kiếp vậy ? - Tình cảnh của Đinh Đàng tội nghiệp lắm.

- Vậy sao ? – Khẽ xoa cằm , Triệu Vỹ hỏi giọng mỉa mai – Thật cô Đinh Đàng đây hoàn cảnh ngặt nghèo đến thế sao ? ba mẹ cô chết cả rồi hả ?

- Chết cái đầu anh đó. Đồ ***** ! Trùng mắt , Đinh Đàng như muốn ăn tươi nuốt sống Triệu Vỹ ngay vào bụng của mình. Dám trù ẻo ba người ta hả ? ba của ngươi chết thì có. Lầm thầm nguyên rủa anh , Đinh Đàng như quên mất chính cô đã dựng chuyện này kể cho bà Bảy , dì Ba và mọi người nghe.

- Kia, Đinh Đàng , sao con dám ***** cậu chủ- Thím Tư hoảng hốt nắm tay cô – Cậu ta chỉ hỏi thăm thôi mà .

- Thím không biết đấy thôi , cô ta nổi nóng vì sợ cháu lật tẩy đó – Vẫn thản nhiên , Triệu Vỹ cười vui vẻ – Thật cô ta không nghèo , cũng chẳng đáng thương một chút nào. Đặt điều thăm nào, đoạn trường như vậy , ả chỉ muốn gây thím và mọi người thôi. Chính mắt con đã thấy , lần ấy tại sân gol. ả đã trắng trợn gạt một lúc hai trăm mấy chục ngàn.

Sự thật hiển nhiên rồi , Đinh Đàng cứng họng , chưa kịp tìm ra lời đối lại , cô đã nghe thím Tư chùng hững

- Vậy sao ? Nhưng... có khi nào cậu nhầm Đinh Đàng với ai không ? Một đứa bé ngoan như nó , đòi nào...

- Đúng vậy đó thím Tư , con đòi nào làm mấy chuyện tiểu nhân , bĩ ối, vô liêm sỉ ấy – Thấy thím Tư còn chưa dao động , Đinh Đàng chạy đến bên bà tấn công thêm – Chỉ tại người ta sợ con vạch chuyện xấu xa của mình , rồi đặt điều , kiếm chuyện thôi .

- Nè , ăn nói cho đàng hoàng một chút – Triệu Vỹ vỗ mạnh xuống bàn , quắc mắt – Ai có chuyện gì xấu mà sợ cô vạch trần chứ ?

- Thì cái chuyện người ta đồng lõa cùng tên cướp , giật đồ người bị bắt về đồn đó – Nhịp nhịp chân Đinh Đàng chun mũi cười đắc thắng.

Nhớ cái bạt tai cô bé tát mình giữa chợ , Triệu Vỹ tức điên lên , anh quát lớn :

- Còn dám nhắc nữa à , ranh con có tin tao sẽ lột da mày không ?

- Tin sao không ? Đinh Đàng chẳng chút sợ hãi – Một khi quê rồi, chuyện gì người ta cũng dám làm mà. Ủa? Mà sao ông cảnh sát thả anh ra sớm vậy ? Hối lộ ông ta bao nhiêu hả ? Có lỗi vốn không ?

- Này – Không lẽ lao lên bóp cổ con nhỏ trước mặt thím Tư , Triệu Vỹ đành phải nhịn. Nhịn mà giận tím người , chân tay run bắn lên.

- Đinh Đàng , em hiểu lầm rồi , Triệu Vỹ không phải là đồng bọn của kẻ cướp đâu – Một người con gái đẹp bỗng xuất hiện kịp thời cứu nguy cho Triệu Vỹ – Anh ấy là người tốt , em đừng trách oan anh mà tội nghiệp.

Ai mà vô duyên vậy ? Quay đầu lại định mắng cho giọng nói kia một trận , đôi mắt Đinh Đàng chợt tròn to ngớ ngẩn. Có nằm mơ không ? Cô tự hỏi mình , sao cô gái giống người bị giật mất đồ ghê. Lấp bắp , Đinh Đàng hỏi nhỏ :

- Là chị à ?

Cô gái nhẹ gật đầu trong lúc Triệu Vỹ hình mặt lên cười tự đắc. Trong trận chiến này , tỷ số đã được quân bình.

- Phải ! Và bây giờ thì bé hiểu lý do nào anh lấy nhà rồi chứ ? Bé có chịu đi chưa ?

Hợp lý rồi, nhưng không hiểu sao Đinh Đàng vẫn còn thấy ám ức trong lòng. Cô không thể chấp nhận thua một cách dễ dàng như vậy được. Tự nhiên có hét to :

- Tôi không đi !

- A... A...- Một con mắt neho lại. Triệu Vỹ khòis hời – Định giờ trò ngang hà bé ?

- Hồng phải ngang. Nhưng ai biểu anh không nói sớm , báo hại tôi dọn đã đòi .

- Chuyện không có gì ầm ĩ. Bé đã bỏ công dọn nhà dùm anh , anh sẽ trả tiền . Dễ thôi mà – Vừa nói , Triệu Vỹ vừa móc xấp tiền dần xuống bàn trước

mặt Đinh Đang .

- Tôi không phải là đây tớ của anh – Hất mạnh tay cho xấp tiền rơi xuống đất , Đinh Đang hất mặt lên – Tôi không đi đó , anh làm gì tôi hả ?
- Chuyện này... – Không ngờ tình huống lại đẩy đến nông nỗi này , thím Tư nhẹ nhún vai bất lực. Đứng giữa đảng biết binh ai bỏ ai chứ ?
- Thôi , thôi đừng cãi nữa – Cuối cùng thì cô gái đành phải đứng ra dàn xếp – Tôi có cách như vậy , anh Vỹ và Đinh Đang nghe thử có được không ?
- Chị không được bênh hấn đâu đó – Lừ lừ mắt , Đinh Đang ngồi xuống ghế. Triệu Vỹ cũng trừng mắt với cô một cái dài.
- Thật ra một mình tôi ở cũng dư thừa và buồn chán lắm , cả một căn nhà – Cô gái mỉm cười , cất giọng thanh tao – nếu anh đồng ý thì tôi và Đinh Đang cùng ở. Không thì... tôi sẽ đi ngay , tôi không thể để cô bé ấy ra đi vì mình được .
- Nếu chị đi , em cũng sẽ đi theo chị , trả nhà này lại cho hấn – Nắm tay cô gái , Đinh Đang cho Triệu Vỹ ra rìa – Bộ trên đời này , chỉ mình hấn có nhà cho thuê sao . Bên kia lộ cũng có một căn cho thuê , giá rẻ lắm.

Chẳng ưng bụng cho Đinh Đang ở lại chút nào , nhưng người đẹp đã mở lời , lẽ nào từ chối , Triệu Vỹ đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà trong bụng tức anh ách , anh gật đầu đồng ý , lòng tự nhủ lòng , sẽ có dịp dạy cho con bé kia một bài học ra trò .

Bánh bao hôm nay tốt mỗi mở hàng , nên năm chục bánh lấy hồi chiều giờ chỉ còn vòn vẹn trong nồi ba cái. Ngóng nhìn ra đường , thấy người xe tấp nập , Đinh Đang biết lúc này còn sớm lắm. Chắc khoảng bảy giờ mấy tám giờ thôi.

Thự thường cho mình một cái bánh bao , Đinh đang rút chân lên ghế. Vừa ăn vừa nghĩ mông lung. Hồng biết giờ này ba thế nào ? Có đi kiếm cô không ? Chắc ông đã lục tung chợ Tân Bình lên rồi. Không biết cô ở đâu ông hấn là lo lắm .

Đừng lo nghe ba – Chợt thấy nhớ ba vô hạn. Đinh Đang tự nhủ , ngày mai sẽ gọi điện về cho ông được an lòng. Chắc chắc ba sẽ hỏi hiện nay cô làm nghề gì ? Liệu có nên nói cho ông biết mình bán bánh bao không nhỉ ? Chắc là không , vì ông sẽ phản đối ngay. Dù cô có cho ông biết bán bánh bao khoẻ lắm . Mỗi ngày năm chục ngàn lời , cô sống khoẻ ru .

Vậy thì... Nhai nhai miếng bánh trong miệng , Đinh Đang nhủ lòng sẽ dối cha , sẽ bảo với ông mình đang sang một sạp mỹ phẩm trong siêu thị . Như vậy , ông vừa ý hơn .

Không nghĩ đến cha , Đinh Đang bỗng nghĩ đến Tuyết Ngân , cô gái từ trên trời rơi xuống , bất ngờ trở thành bạn đồng hành của cô mấy hôm nay . Nhắc mới nhớ , mới thấy lạ . Thiệt trên đời , cô chưa thấy ai dịu dàng , hiền thực như cô ta vậy .

Đẹp người , đẹp nét , lại giỏi giang , siêng năng. Từ lúc bước vào nhà đến giờ , Tuyết Ngân dành hết mọi việc làm , chẳng cho cô mó tay vào . Chắc tại chị thấy cô rề rà , chậm chạp , trái tai chướng mắt quá .

Chị dọn dẹp rất nhanh , nấu nướng lại tài tình. Thức ăn chẳng có gì mà chị nấu ngon như sơn hào hải vị. báo hại cô ngày nào bụng no căng rồi cũng ráng ăn thêm một chén . Chắc mai mốt mập thù lù , ba hêt nhìn ra nổi .

Chị vẫn còn thất nghiệp , dù cô đã tận tình giới thiệu các mối làm ăn của mình với Tuyết ngân . Từ bánh tiêu đường , thậm chí cả lò bánh bao , miếng com trong miệng cô cũng sẵn sàng nhả ra giúp . Nhưng Tuyết Ngân không giống cô , giống mọi người ở đây chút nào . Rất hay mắc cỡ , chị không dám rao , cũng không dám ra ngồi đầu đường bán thuốc lá như bà Bảy .

Chị bảo mình biết may , dự định vào đây mua một bàn máy may , may vá sống qua ngày. Nhưng rủi quá , toàn bộ số tiền một triệu đồng của mẹ bán đôi bông cưới đã bị tên cướp giật đi rồi. Biết tính sao ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đinh Đang thương chị lắm , nếu không phải giả nghèo khổ che mắt thế gian , cô đã lấy tiền cho chị mua máy may rồi. Một triệu đồng , số tiền đó đối với cô không đáng là bao nhiêu. Nhưng... Một ánh đèn pha từ đâu rơi thẳng vào mắt cô. Đinh Đang cắt ngay nguồn suy tư. Ngẩng đầu lên , thay vì mắng một câu , cô lại thụp xuống núp người sau cột đèn, Triệu Vỹ lại chở một cô gái đẹp sau xe .

Căn nhà này , sau khi bỏ ra một ngày trời thám thính , Đinh Đang biết rõ chỉ có mỗi tên Triệu Vỹ ở thôi . Chẳng có cha mẹ , hèn gì hấn không tự tung tự tác .

Chỉ có một điều rất lạ , Đinh Đang đoán mãi không ra , đó là nghề nghiệp của tên Triệu Vỹ. Hấn làm gì mà ban ngày không bao giờ có mặt ở nhà. Đêm

mới về , lại ăn diện như diễn viên điện ảnh. Người yêu của hắn cũng vậy , mỗi bữa một cô , cô nào cũng đẹp. Bộ họ hồng biết ghen sao chứ ?

Sao hồng biết ghen , là người chứ có phải cỏ cây đâu ? Một lần đi Ba đã nói như vậy với cô rồi . Chắc tại họ hồng biết thôi .

Chà ! Tự nhiên Đình Đang nghe nóng sôi gan , tội nghiệp cho mấy cô gái quá , bị gạt cũng không hay. Mình phải cứu người mới được . Quên mất lời hứa với đi Ba , Đình Đang đu người qua bức tường rào , thoăn thoắt leo vào . Không sợ Triệu Vỹ bắt gặp đâu. Cô tìm được một lùm cây kín đáo ẩn thân rồi .

Lại chiều cũ không sai , gặp con gái người ta ôm ấp như điên , hôn cuồng dại. Máu nóng trào dâng , Đình Đang móc túi lấy một cọng thun và một viên bi giấy , nhắm ngay lỗ tai Triệu Vỹ , cô ghiền răng bản mạnh.

Một tiếng bốp vang lên. Không nhìn thấy nhưng Đình Đang biết mình bắn trúng bởi tiếng kêu đau đớn của anh. Nhoèn miệng cười, cô hình dung đến vẻ mặt sững sờ , ngơ ngác của cô gái .

Suy nghĩ , suy nghĩ mãi , cuối cùng Đình Đang cũng nghĩ ra cách lưỡng toàn để giúp Tuyết Ngân. Theo ” Tôn tử binh thư ” cô đặt tên cho kế sách của mình là ” Tiếp mộc di hoa ” hay ” Kim Thiên thoát xác “.

Ngày hôm qua , tranh thủ lúc Tuyết Ngân ngủ trưa , Đình Đang lên ra chợ mua hai chỉ vàng bốn số chín. Biết không thể đưa trực tiếp , cô dự định đem chiếc nhẫn vàng bỏ ngay trước cửa , vờ như của ai đó đánh rơi .

Ban đầu Đình Đang dự định chính bản thân mình sẽ nhặt được , sẽ la lên và sẽ chia cho Tuyết Ngân một nửa. Nhưng... sau nghĩ lại , nó thấy làm như vậy không tự nhiên cho lắm. Để Tuyết Ngân nhặt được dễ thuyết phục hơn .

Nên sáng nay , vừa ngủ dậy , Đình Đang đã đem chiếc nhẫn ra bỏ ngay trước cửa. Để ý như thật và dễ nhìn ra , cô đặt chiếc nhẫn ngay cửa ra vào. Một lát , khi quét nhà , thế nào Tuyết Ngân cũng sẽ nhận ra. Chà , không hiểu khi cầm chiếc nhẫn trên tay , gương mặt chị thế nào ? Chắc mừng lắm. Nghĩ đến niềm vui mình mang đến cho chị , Đình Đang thấy lòng ngập đầy bao hạnh phúc. Thật , chẳng vui sướng gì bằng được giúp đỡ mọi người .

- Con bé này , sáng ngủ dậy sao không lo rửa mặt , còn ngồi đây cười tủm tỉm ? Có gì vui hả ? – Cầm cây chổi bước ra , thấy Đình Đang ngồi thu lu trước cửa , nở miệng cười tươi rói , Tuyết Ngân thấy lạ dừng chân hỏi.

Chị ấy ra rồi , tự nhiên Đình Đang nghe tim mình đập mạnh. Cố làm ra vẻ tự nhiên , cô đứng dậy ngó mông lung :

- Sáng hôm nay đẹp quá , em muốn tập thể dục cho thư giãn tinh thần .

- Chà , siêng dừ vậy sao ? – Không nghĩ ngờ , Tuyết Ngân cầm cùi quét sân. Đình Đang cũng thờ phào ra thoát nạn , mắt nhìn chăm chú chiếc nhẫn vàng đang lấp lánh ánh mặt trời. Có thể vào nhà được rồi , nhưng chẳng hiểu sao , cô lại muốn chứng kiến cảnh Tuyết Ngân nhặt được chiếc nhẫn vàng quá . Chà ! Lúc đó , cô sẽ vờ chạy lại , vờ sầm soi chiếc nhẫn như lần đầu trông thấy vàng vậy. Cô còn bắt chị phải chia cho mình phần nửa .

Ôi ! Bàn chân của Tuyết Ngân dẫm lên chiếc nhẫn rồi , chị không thấy sao mà còn dùng chổi quét mạnh nó nữa ? Tim Đình Đang thất lại , sót ruột khi thấy chiếc nhẫn bị nhát chổi của Tuyết Ngân hất ra đường lăn lông lốc .

Vô lý quá ! Nhẫn mới toanh , vàng chói dưới ánh nắng mặt trời , làm chói mắt cô này giờ , sao Tuyết Ngân không thấy chứ ? Hồi hộp nhìn ra đường , Đình Đang cứ sợ một ai đó đi ngang tình cờ trông thấy rồi nhặt mất.

- Chị Ngân à , chân chị dính gì ghê vậy ? - Thấy Tuyết Ngân dậm bước quay vào , Đình Đang vội kêu lên. Hy vọng khi nhìn xuống , đôi mắt chị sẽ tình cờ quét lên chiếc nhẫn.

- Có gì đâu – Vẫn vô tình , Tuyết Ngân ngơ ngác .

- Có mà – Kiên trì , Đình Đang lặp lại – Chà , sáng sớm ai đem gì đó đến đổ trước nhà mình – Một lần nữa cô bắt Tuyết Ngân nhìn xuống đất.

- Em sao vậy Đình Đang ? Quáng gà hả ? Có gì đâu ? – Tuyết Ngân quay hẳn người vào . Cùng lúc , sau lưng cô bỗng xuất hiện một người. Vừa bước đến hắn đã nhìn thấy chiếc nhẫn , liền cúi người nhặt lấy.

- Ê ! Không được , chiếc nhẫn của tôi mà – Không kịp suy nghĩ , Đình Đang phóng vọt người qua chiếc cổng rào , suýt lún té cả Tuyết Ngân. Song nhanh như vậy cũng không kịp , chiếc nhẫn đã nằm gọn trong tay người mới đến rồi. Khỏi hỏi , hắn nhướng mắt ngó Đình Đang :

- Chim trời cá nước , ai bắt được nấy ăn. Sao bé lại nhận của mình cách vô lý vậy ?

Triệu Vỹ ! Lại bị tên đáng ghét này phá đám rồi , đôi mắt tối sầm lại , Đình Đang cắn nhẹ môi định cách. Cô biết , nếu không khéo , chiếc nhẫn sẽ mất như chơi .

- Không nói nhiều , trả nhẫn đây – Thừa lúc Triệu Vỹ bất cẩn , Đình Đang định nước liều giật đại. Nhưng... chẳng những không lấy được nhẫn , bàn tay cô còn bị tóm luôn trong bàn tay âm của anh.

- Lại giờ trò ngang như cua hả ?

- U ! – Giật mạnh tay mình lại , thối phù phù mấy ngón bị kẹp đau , Đình Đang như muốn khóc – Ngang hời nào , nhẫn của tôi chứ bộ .

- Nhẫn của bé sao không cất trong nhà , lại đem ra đường để chứ ! Xoay xoay chiếc nhẫn trong ngón tay , Triệu Vỹ neho neho mắt. Thật ra , anh không cần chiếc nhẫn , anh chỉ thích trà thù, ăn miếng trà miếng với cô thôi .

- Tại... - Không thể lộ bí mật trước Tuyết Ngân , Đình Đang nói đại – Tại tôi nhìn thấy trước chứ bộ.

- Vậy tôi nhật trước thì sao ? Chia đôi hả ?

Tự nhiên bị mất đi một nửa , oan ức quá, Đình Đang hét lớn :

- Tôi không chịu.

- Vậy bé chịu sao ?

- Trả cho tôi hết.

- Chắc bé là vua quá – Mím cười nhìn mặt Đình Đang đỏ gay , Triệu Vỹ đeo luôn chiếc nhẫn vào tay. Cúi sát mặt cô , anh gần từng tiếng – Anh lấy hết bé à.

- Anh ngon... – Đình Đang bỗng quên mất thân phận nhỏ bé của mình. Cô nắm lấy cổ áo anh lay mạnh – Tôi thách anh đi được nếu không chịu trả.

- A...a... định đánh lộn hả? – Hơi bất ngờ , song thích thú , Triệu Vỹ tròn đôi mắt như cười.

- Thôi, thôi, đừng chọc nó nữa anh Vỹ à ! – Thấy trò đùa có nguy cơ trở thành cãi nhau thật , Tuyết Ngân nhẹ giọng xen vào – Cho tôi can đi , gì mà như oan gia tự kiếp nào , cứ gặp là gây. Đình Đang , em buông anh Triệu Vỹ ra , anh chỉ đùa với em thôi.

- Trả chiếc nhẫn ra thì em buông – Đình Đang càng siết chặt tay , và Triệu Vỹ thì hào hển nói trong làn hơi bị ghen :

- Không trả , giỏi thì giết anh đi.

- Được lắm, anh tưởng tôi không dám hả ? – Nghiến răng , Đình Đang dùng hết sức bình sinh siết chặt tay. Mặt Triệu Vỹ càng lúc càng đỏ bừng lên.

- Trời ơi , tôi thật không ngờ , hai người chẳng ra gì cả , đi giành nhau của thiên hạ như vậy – Túng quá , Tuyết Ngân đành phải đánh thẳng vào lòng tự trọng của hai người. Thà xúc phạm còn hơn khoanh tay nhìn họ chết.

- Em có giành của thiên hạ đâu , chỉ có hấn thôi – Câu nói xúc phạm có hiệu lực tức thời , buông tay khỏi cổ Triệu Vỹ , Đình Đang ngẩng cao đầu về tự hào. Nhẫn của cô mua mà , chỉ có Triệu Vỹ mới tham lam giành giật ngoài đường thôi.

- Tôi mà thêm mấy thứ rác rưởi này à ? – Tự ái trước người đẹp , Triệu Vỹ nói như gây.

- Không thêm mà giành – Không bỏ qua cơ hội , Đình Đang nói móc một câu – Nói mà không biết mắc cỡ.

- Ai mà giành? Tại ngang quá người ta mới làm cho bỏ ghét thôi.

- Ai biết được , có người miệng nói vậy nhưng bụng nghĩ khác thì sao. Dù gì cũng là vàng , bộ giấy sao mà không tham chứ.

- Thôi, thôi, đừng cãi nữa – Thấy trận chiến lại sắp bùng lên , Tuyết Ngân chen vào – bây giờ tôi hỏi, cả hai người đều không tham, đều không muốn giành chiếc nhẫn phải không ?

- Phải – Chẳng hạn mà Triệu Vỹ và Đình Đang đồng kêu lên một lượt. Đưa mắt nhìn nhau , như hồ dừ chỉ chờ chức cơ hội giết nhau thôi

- Vậy thì... Triệu Vỹ , anh đưa chiếc nhẫn cho tôi... – Tuyết Ngân chợt chìa bàn tay đẹp ra trước mặt Triệu Vỹ.

- Cô trao cho Đình Đang ư ? Thật chẳng công bằng chút nào – Như đứa bé bị xử tội oan , Triệu Vỹ kêu lên uất ức trong nụ cười đắc thắng của Đình Đang.

- Anh đừng lo , tôi không đưa nhẫn cho Đình Đang đâu – Ngưng một chút nhìn về ngơ ngác của hai người , Tuyết Ngân nhẹ mím cười – Tôi sẽ đem đến đồn cảnh sát , nhờ họ trả cho người bị mất.

- Hay lắm – Bằng lòng ngay với cách giải quyết của Tuyết Ngân , Triệu Vỹ trao chiếc nhẫn.

- Không được , em không chịu như vậy đâu – Giật chiếc nhẫn trong tay Tuyết Ngân. Đình Đang lắc đầu.

- Bây giờ thì cô biết ai tham rồi chứ gì ? Nhẹ nhún vai , Triệu Vỹ cười nói với Tuyết Ngân bằng thái độ kẻ bề trên.

- Đình Đang à , đừng vậy em, – Nhẹ đặt tay lên vai cô , Tuyết Ngân ôn tồn – Hãy nghĩ đến tâm trạng của người làm rơi chiếc nhẫn. Biết đâu đây là toàn bộ gia tài của họ , cũng như chị vậy. Tội nghiệp lắm ! Trả lại họ đi em !

- Trả lại đi , nếu em muốn anh sẽ cho bé chiếc nhẫn khác y như vậy – Ra về cao thượng , Triệu Vỹ hạ nốc ao Đình Đăng .
- Phải rồi, trả lại đi em- Nhìn Đình Đăng thật cảm thông , Tuyết Ngân gật đầu khuyến khích – Thà nghèo cho sạch rách cho thơm em à .

mất chiếc nhẫn , Đình Đăng không tiếc. Cô có thể mua lại chục chiếc khác dễ dàng. Nhưng... mang tiếng tham trước mặt mọi người , cô làm sao chịu nổi. Còn Tuyết Ngân nữa, tự nhiên Đình Đăng thấy giận chị vô cùng. Tên Triệu Vỹ nói bậy thì thôi , lẽ nào chị cũng bình hấn , lên án cô. Cô làm vậy cũng chỉ vì món giúp chị thôi mà. Lẽ loi , tủi thân quá , cô đứng khóc một mình, hờn căm nhìn nụ cười đắc thắng nở trên môi Triệu Vỹ.

- Ngoan đi cưng – lau nước mắt cho Đình Đăng , Tuyết Ngân gỡ nhẹ chiếc nhẫn ra khỏi tay cô rồi trao cho Triệu Vỹ – Phiền anh đem chiếc nhẫn này đến công an , tôi sẽ đổ Đình Đăng .
- Khoan đã – Đình Đăng chợt thét đuổi theo Triệu Vỹ – Anh không thể một mình đến đồn cảnh sát đâu .
- Sao chứ ? Dừng chân nơi ngạch cửa , đôi mày Triệu Vỹ khê chau – Bé lại muốn giờ trò gì ?
- Chẳng giờ trò gì , chẳng qua tôi không tin anh – Bước lên một bước , Đình Đăng tỉnh như không – Tôi sợ có người động lòng tham xài mất hai chỉ vàng thay vì đem nộp cho cảnh sát .
- Đừng nói bậy nghe , không ai bi ổi vậy đâu – Tự ái , mặt Triệu Vỹ đỏ gay .

Đình Đăng nhẹ nhún vai :

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Làm sao mà biết được , lòng người vốn khó lường mà .
- Được rồi , bé có thể yên tâm , anh sẽ bảo viên cảnh sát ghi biên nhận – Cố nén giận , Triệu Vỹ từ tốn nói .
- Không cần thế , chỉ cần anh chờ tôi theo đến đồn cảnh sát , tận mắt thấy , tôi sẽ tin anh lập tức .
- Dư hoi – Không muốn chờ cô theo , Triệu Vỹ lắc đầu.

Đình Đăng cười nhẹ :

- Tôi biết chắc anh từ chối mà. Bởi lẽ tờ biên nhận đó anh sẽ bỏ tiền ra mua của viên cảnh sát .
- Vì hai chỉ vàng ư ? Thật buồn cười. Thử đem mười cây vàng ra đây bày ra trước mắt , coi Triệu Vỹ có thèm không? – Muốn hết to câu ấy vào mặt Đình Đăng lắm , nhưng sợ Tuyết Ngân bảo mình phách lối , khoe của , Triệu Vỹ đành im lặng. Nhịn bé đi , dù sao bị mất của cũng đau lòng lắm – Được thôi , nếu bé muốn , xin mời lên xe. Nhưng nói trước , chỉ chờ đến đồn cảnh sát , không chờ về đâu .
- Tôi biết kêu xích lô mà – Như đắc ý , Đình Đăng bước đến leo lên chiếc moto của Triệu Vỹ ngồi gọn lòn trong tiếng thở dài bất lực của Tuyết Ngân . Thiệt không biết hai người họ còn gây đến bao giờ .
- Ngồi chắc chưa? – Đề máy quyết làm cho Đình Đăng một phen xanh máu mặt .
- Rồi – Hý hửng , Đình Đăng chẳng có chút hốt hoảng nào dù Triệu Vỹ đã bắt thần cho xe vọt mạnh. Gương mặt kênh kênh tự đắc , cô nghĩ đến chuyện mình sẽ làm , sẽ nói khi đến đồn cảnh sát .
- Ô ! Triệu Vỹ , là anh hả ? – Vừa mới xử Triệu Vỹ hôm kia , ông trưởng công an vẫn còn quen mặt. Ông vồn vã chào ngay khi Triệu Vỹ mới đến bàn : – Có chuyện gì ?
- Tôi nhặt được hai chỉ vàng , đem đến nhờ các anh trả lại người bị đánh rơi giùm – Nhẹ đặt chiếc nhẫn xuống bàn, Triệu Vỹ ngạc nhiên nhìn Đình Đăng cười tươi rói . Quái , cô bé lại có mưu đồ gì nữa chứ ?
- À , được rồi , anh ngồi đi , tôi sẽ trao cho anh biên nhận. Còn cô bé này – Bây giờ ông trưởng đồn mới để ý đến sự có mặt của Đình Đăng – bạn gái của anh à ?
- Ô ! Không dám đâu – Như dấm phải lửa , Triệu Vỹ giãy nảy lên .

- Vậy... là em gái hả ? – Viên trưởng công an vừa viết vừa cười .

- Dạ không phải – Bước lên một bước , với thái độ và gương mặt của đứa bé ngoan , Đinh Đăng lễ phép – Dạ thưa bác , cháu chỉ là nạn nhân thôi . Cháu đến đây xin bác nhận lại hai chỉ vàng .

- Hà ? – Cây viết rời khỏi tay , ông trưởng công an tròn xoe đôi mắt – Tôi có nghe lầm không nhĩ ?

- Dạ bác không nghe lầm – Rất thật thà ngây thơ , Đinh Đăng lặp lại lần nữa – Quả thật , chiếc nhẫn đó của cháu . Cháu đánh rơi , anh ấy nhặt được nhưng không chịu trả .

- Cô bé nói láo đó , xin anh đừng tin lời – Sau một phút bất ngờ , Triệu Vỹ chen vào – Cô bé cũng như tôi , tình cờ nhặt được chiếc nhẫn thôi .

- Dạ cháu không nói dối , chiếc nhẫn đó là của cháu . Cháu vừa mới mua hôm qua . Không tin bác có thể coi hóa đơn – Vừa nói , cô vừa móc túi lấy ra một tờ hóa đơn nhàu nát và một hộp đựng nữ trang màu đỏ .

- Tiệm vàng Kim Phụng – Cúi nhìn tờ hóa đơn rồi nhìn vào chiếc nhẫn , viên trưởng công an gật đầu – Cùng một hiệu , Triệu Vỹ , anh nhặt được chiếc nhẫn ở đâu ?

- Ở trước cửa nhà cháu ạ – Đá mắt chọc què Triệu Vỹ , Đinh Đăng nhẹ giọng – Cháu đã hết lời xin lại nhưng anh ta nhất định không cho .

- Không phải không cho , nhưng làm sao tôi tin được đó là của bé chứ ? – Chồng chế , Triệu Vỹ cãi một cách vụng về – Tiệm vàng Kim Phụng bán bao nhiêu là vàng , hòng lẽ nhẫn nào có đóng dấu cũng của bé sao ?

- Nhưng... Bác à ! – Bí lời , Đinh Đăng quay sang cầu cứu ông trưởng công an – Bác xử đi , chiếc nhẫn này thật sự của cháu mà .

- Vậy... – Nhìn thẳng vào mắt cô , viên trưởng công an đặng háng hỏi – Cháu đánh rơi nhẫn lúc nào ?

- Cháu không đánh rơi , cháu đem ra để ở đó mà – Nói xong câu này , Đinh Đăng nhip nhip chân , thích thú nhìn mặt ông trưởng công an đang hoang mang .

- Đó , anh thấy cô bé nói láo một cách trắng trợn không ? Ai đòi vàng đem ra để ngoài sân chứ ? – Ngờ Đinh Đăng hớ một câu , Triệu Vỹ thừa cơ xông lên .

- Cháu không nói láo , cháu đem vàng ra để ở đó thật mà – Chẳng chút bối rối , Đinh Đăng như nắm chắc phần thắng trong tay .

- Thật khó tin – Viên trưởng công an nhú mày – Ai lại đem vàng ra bỏ ngoài sân chứ ?

- Tại cháu có lý do mà – Tròn vo hai mắt , Đinh Đăng vô tư nói .

- Lý do , lý do gì? – Chẳng những viên trưởng công an muốn biết mà Triệu Vỹ cũng nóng lòng muốn nghe .

- Một lý do bí mật mà cháu chỉ có thể nói với một mình bác – Bề mấy ngón tay , Đinh Đăng khoái chí nhìn mặt Triệu Vỹ tái dần . Hắn anh cũng biết mình sắp thua đến nơi rồi .

- Không được – Triệu Vỹ la to .

Đinh Đăng hình mặt lên :

- Sao không được ?

- Anh Tân à , cô bé này ma mãnh lắm , cô bé sẽ gạt anh – Chẳng thèm trả lời cô , Triệu Vỹ quay nói với ông trưởng công an .

- À... – Chun mũi lại , Đinh Đăng châm dầu vào lửa – Anh dám bảo mình thông minh hơn bác Tân hả ? Trời ơi , người ta là cảnh sát trưởng mà .

- Thôi được rồi , tôi tự biết giải quyết mà , hai người đừng cãi nữa – Bị chê kém thông minh , viên trưởng công an nghe tự ái , ông hất mặt bảo Triệu Vỹ – Anh có thể ra ngoài .

- Nhưng mà tôi... – Không an tâm lắm , Triệu Vỹ toan thông báo thêm cho ông biết mảnh lời của Đinh Đăng . Nhưng ông đã trừng đôi mắt :

- Bây giờ anh giải quyết hay tôi giải quyết đây ?

- Dạ... – Đành phải đi ra , Triệu Vỹ hậm hực lắm . Nghiến răng , anh thầm đe dọa ngó Đinh Đăng . Tất cả nợ cô vay , anh sẽ trả một lần .

Đưa tay vẫy chào chọc tức Triệu Vỹ xong , Đinh Đăng quay đầu lại nhìn ông trưởng công an . Về chanh chua , đánh đá lập tức biến mất trong con người cô . Với một giọng chân tình còi mở , cô kể ông nghe hoàn cảnh tội nghiệp của Tuyết Ngân và kẻ sách của mình . Cô còn nhờ ông làm cố vấn , gợi ý cho mình nữa .

Thật không ngờ, nghe Đinh Đàng kể xong, đôi mắt ông hoe hoe đỏ. Quý hóa thay những tấm lòng nhân hậu. Suy nghĩ trẻ con nông cạn, nhưng trái tim lại rộng mở vô cùng. Trong một phút, ông chỉ muốn thay mặt Tuyết Ngân cảm ơn con bé. Nhưng... là đàn ông, ông chỉ có thể đặt tay lên vai cô, lập đi lập lại mỗi một từ:

- Tốt, tốt lắm...

Kế sách ư? Bất ngờ và cấp bách như vậy, tạm thời ông chưa nghĩ ra, nên hẹn một ngày gần nhất sẽ đến nhà cô. Còn bây giờ, chẳng một phút nghỉ ngơi, ông trả chiếc nhẫn cho Đinh Đàng.

- Dạ thưa bác con về – Hón hờ vì tháng Triệu Vỹ một đòn to. Đinh Đàng tung tăng như chim sáo bay ra cửa, hình dung đến vẻ mặt cau có đất bực dọc của anh khi nhìn thấy ánh vàng lấp lánh trên tay cô.

Nhưng... đường đông phố rộng, mỗi mắt tìm vẫn không thấy bóng Triệu Vỹ đâu. Biết anh vì tư thù mà bỏ mặc mình. Đinh Đàng trề môi thâm mắng: Đùng là bụng dạ tiểu nhân. Không thèm chấp.

Rồi đưa tay vẫy một chiếc xích lô vừa trờ tới, nói địa chỉ, cô leo lên đi luôn, không buồn trả giá. Chiếc xích lô vừa khuất dạng, Triệu Vỹ bước ngay ra từ con hẻm hỏ. Nheo mắt vô hình với Đinh Đàng, anh bước lẹ vào công an phường. Tần có trả nhẫn cho cô không? Tại sao Đinh Đàng lại đem vàng ra bỏ trước nhà? Bí mật gì? Lòng anh bỗng nôn nao, náo nức. Thật muốn biết vô cùng.

Tiếng ồn ào chợt dậy lên trước cửa đã làm Đinh Đàng giật mình thức giấc. Đưa mắt nhìn lên, thấy đồng hồ mới chỉ sáu giờ, cô cúi kinh mắng thầm. Ai mà vô duyên vậy? Không biết hồi mình hồi đêm bán ế, phải thức tận mười một giờ sao?

Quyết tâm bảo vệ sức khỏe cho mình, Đinh Đàng tung chăn qua đầu gối tiếp nhưng không được. Tiếng ồn ào cứ dậy lên thật gần. Dường như là ngay trong nhà cô.

Bình tâm lại, lắng nghe, Đinh Đàng bắt đầu nhận ra giọng Tuyết Ngân. Như có chuyện gì vui, chị cười nghe giòn giã. Lại có cả giọng dì Ba và bà Bảy. Quái? Nhóm chợ sao mà ai cũng nói cười nghe sang sảng.

Không thể bực mình với những con người ấy, Đinh Đàng đành phải bậm môi, dùng tay làm nút bịt kín tai mình lại, cầu mong giấc ngủ sẽ mau chóng đến.

Bỗng, cô bật nhanh dậy như chiếc lò xo. Có ừ tai không nhỉ? Sao vắng vắng giữa tiếng ồn ào, có cả tiếng cười giòn của tên Triệu Vỹ.

Đứng hần thật sự rồi. Bật tung khỏi giường, chân chưa tìm ra dép, Đinh Đàng đã vọt tới cửa buồng. Mắt toé lửa hung hăng, cô trút tất cả hờn căm lên đầu Triệu Vỹ:

- Dư hơi lắm sao mà mới sáng ra đã đến chực nhà người ta vậy?

- Có lẽ thế – Chễm chệ trên chiếc ghế, Triệu Vỹ cười tươi trong ánh mắt gần như hốt hoảng của dì Ba và bà Bảy, Tuyết Ngân cũng vậy, chị chạy đến bên, nắm tay Đinh Đàng nói với về chẳng bằng lòng:

- Kia Đinh Đàng, em đừng nói vậy.

- Sao không nói chứ? Vẫn còn bực vì giấc ngủ dở dang, Đinh Đàng dàu dàu nét mặt – Bộ

là ngon lắm sao? Bộ có tiền rồi muốn làm gì thì làm hả? Triệu Vỹ, anh ra khỏi nhà tôi lập tức.

- Được thôi – Nhẹ nhún vai, Triệu Vỹ đứng lên. Dường như hôm nay anh thể là sẽ không thêm gây với cô.

- Ày, khoan đã cháu, chấp nhất con nít làm gì – Dì Ba với một thái độ sẵn đón, ấn anh ngồi xuống ghế.

- Dạ, con đòi nào chấp nhất con nít chứ. Mím cười, Triệu Vỹ ngồi xuống ghế. Bà Bảy quay sang Đinh Đàng:

Đinh Đàng, qua xin lỗi cậu Vỹ một tiếng đi con.

- Xin lỗi? Chắc trời xập quá – Không phục, Đinh Đàng hét lớn – Làm mất giấc ngủ của con, hần mới phải là người xin lỗi.

- Vậy... anh xin lỗi vì đã vô tình làm mất giấc ngủ của bé. Thưa bà con, chuyện xong rồi, tôi xin phép ra về.

- Thật là áy náy – Tuyết Ngân bước ra tiễn anh – Triệu Vỹ, tôi thật không biết lấy gì để cảm ơn anh.

- Không cần phải cảm ơn, dù sao may mắn đó cũng cũ rồi, bán được nó cho cô là phước cho tôi lắm rồi.

Máy may? Bây giờ Đinh Đàng mới nhìn thấy cái bàn máy may nằm lù lù sát góc nhà. Thì ra... hèn gì... Chợt hiểu ra, Đinh Đàng hét lớn:

- Triệu Vỹ, anh chờ bàn máy đến à?

- Đúng đó con. Cậu Vỹ đây thật tốt bụng – Thay Triệu Vỹ, bà Bảy trả lời – Chẳng những bán rẻ, cho trả góp mà còn chờ tới nhà nữa.

- Ngon lành gì , máy cũ xì – Trề môi rồi mới nhớ , Đinh Đang hỏi nhanh – Làm sao anh biết chị Ngân cần máy may mà chờ tới chứ ?

- Bé quên rồi sao ? Chính bé đã kể với anh nghe ở đồn cảnh sát đó – Nheo nheo mắt , Triệu Vỹ như trêu ngươi , như thông báo. Bí mật của cô đã không còn là bí mật với anh rồi.

Thì ra... ông trưởng công an đã bán đứng mình , Đinh Đang nghe giận sôi gan. Chẳng nói chẳng rằng, cô dùng lưng quay lưng bỏ vào buồng. Không phải để ngủ mà để thay bộ đồ . Cô quyết gặp ông hỏi cho ra lẽ. Để Triệu Vỹ phồng tay trên của cô rồi , ông tính sao ?

Thế là từ nay , giữa xóm nghèo lụp xụp có thêm một tiệm may . Một tiệm may có bảng hiệu đảng hoàng và trưng đối kháng trang .

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Mình cũng có công trong đó nữa . Đứng nép sau cây cột , nhìn bà Bảy , dì Ba lảng xảng bày lễ vật lên bàn chuẩn bị cúng khai trương , lòng Đinh Đang bỗng dấy lên niềm tự hào . Nếu kể đến chuyện này , công đầu tất nhiên phải thuộc về cô . Triệu Vỹ chỉ ăn ké thôi .

Nhớ lại hôm đó , cô đã giận dưng dưng , xộc thẳng vào công an phường. Bất chấp bác Tân đang giải quyết một đơn thưa , chẳng nề nang gì , cô ào ào đến bên bàn hét lớn :

- Bác Tân , bác là người lớn , lại mang danh là trưởng công an nữa , sao chẳng uy tín chút nào.

Lúc đó , chẳng những một người dân ngồi chờ thụ lý tái sanh , mà mấy anh cảnh sát , lính của bác Tân cũng đều hồn siêu phách tán. Dám mắng ông trưởng công an phường giữa đám đông , tội chẳng nhẹ đâu .

Nhưng... Bác Tân chẳng giận , cũng chẳng đập bàn trợn mắt lên như mọi người tưởng . Nhìn cô thật dịu dàng , bác ôn tồn nói :

- Đinh Đang , ngồi đi cháu !

- Cháu không ngồi – Vung mạnh tay , mặt cô đỏ đẫm sát khí – Bác trả lời đi , sao bác lại kể chuyện này cho Triệu Vỹ nghe ? Bác chẳng biết giữ lời hứa như vậy dân làm sao tin tưởng được .

- Khoan nổi nóng – Vẫn ôn tồn , bác Tân chậm rãi – Ngồi xuống , nghe bác nói . Chuyện gì cũng có nguyên nhân mà .

- Ồ , ngồi xuống đi , nghe bác nói thử – Như cảm thông với thái độ nhẩn nhẩn của ông trưởng công an phường , nhiều cái gật đầu theo phụ họa .

- Được vậy bác nói đi ! – Nể lòng đám đông . Đinh Đang kéo mạnh chiếc ghế ngồi xuống . Mặt cô kênh kênh .

- Triệu Vỹ đã đến đây khi cháu vừa đi khỏi...

Bằng một giọng trầm và bằng một thái độ kiên nhẫn , ông kể cho cô nghe cuộc gặp gỡ của mình với Triệu Vỹ . Rằng anh đã tức lồng lộn ra sao khi biết ông tin lời mà trả nhẩn cho cô. Với tất cả tài hùng biện và những chứng cứ có được , anh đem danh dự của mình ra bảo đảm với ông : Đinh Đang chính thật là đứa bé hư , cô đã gạt ông rồi .

Nhưng dù cho anh có nói bao lâu , bao nhiêu lần đi nữa , trái tim ông vẫn tin tấm lòng cô nhân hậu hơn người. Trong một phút không kiềm chế được , để bảo vệ cô trước anh , ông đã buộc kể ra cái bí mật mà cô dặn ông phải giữ kín.

Nghe xong , chẳng khác gì ông , Triệu Vỹ cũng đã sững người ra bất động. Bàng hoàng quá , anh không tin cô tốt đường kia cũng không thể phủ nhận câu chuyện phi lý nhưng hợp tình này .

Và cuối cùng , cũng như ông , anh hoàn toàn bị tấm lòng kia chinh phục . Ngồi vào bàn với ông , anh tìm ra một cách lưỡng toàn .

Đó là một hôm , đến chơi nhà Tuyết Ngân , anh vờ hỏi cô xem có biết ai cần mua máy may không ? Anh có một chiếc đã cũ cần bán gấp. Chỉ có một trăm ngàn thôi , lại sẵn sàng cho trả góp .

Không biết đó là mưu tính của Triệu Vỹ nên Tuyết Ngân chẳng hề nghi ngờ gì . Đi tìm bà Bảy và dì Ba , cô nhờ họ mượn giúp mình một trăm ngàn để mua bàn may. Chuyện chỉ có vậy thôi.

Đúng là kẻ tốt chẳng chê vào đâu được. Xụ mặt xuống , Đinh Đang thâm phục Triệu Vỹ thông minh. Nhưng... không giúp được Tuyết Ngân , cô ảm ức

trong bụng lắm.

Và để giải tỏa nỗi ám ức này , bác Tân lại có một kế lưỡng toàn chi mỹ. Bảo cô trao số tiền một triệu (bán chiếc nhẫn)cho mình , bác vờ đại diện cho phường đem xuống tận nhà cho Tuyết Ngân vay không lấy lãi với mục đích ” Xóa đói giảm nghèo “. Chưa hết , bác còn gợi ý cho chị mua một tủ kiếng , đặt bảng hiệu đảng hoàng. Theo bác , tiệm có kang trang thì khách mới đông. Do dự , đắn đo , cuối cùng rồi Tuyết Ngân cũng gật đầu. Thế là tiệm may ” Thương Yêu ” được khai trương với nỗi vui mừng , háo hức pha lẫn chút tự hào của khu phố. Xóm bình dân rồi cũng có được một tiệm may kang trang , khá ra trò. Có thua gì các dãy nhà sang trọng.

- Tuyết Ngân ! Tôi đem khách xộp đến khai trương tiệm cô nè... Giọng Triệu Vỹ chọt vang chất chứa ngoài hiên làm cắt ngang luồng suy nghĩ của Đinh Đăng. Ngẩng đầu lên , nhận ra anh , cái mũi cô tự nhiên chun lại. Thiệt trong đời Đinh Đăng chưa ghét ai bằng ghét Triệu Vỹ.

Cô càng ứa gan hơn khi nhận ra , hôm nay anh đi với ba cô gái đẹp. Cô nào cũng ôm khư khư cái túi vải to. Nếu may mắn mỗi nàng cũng hơn chục bộ.

- Dạ, mấy chị cứ tự nhiên coi catolo lựa kiểu đi – Ra dáng một bà chủ , Tuyết Ngân đón đả mời chào.

- À ! Cứ để họ tự nhiên đi. Để tôi giới thiệu nghe , Thu Hồng , Cẩm Tuyết , Như Như đều là bạn tôi.

- Xạo quá ! – Không chú ý mà Đinh Đăng buột thành lời , thu hút sự chú ý về phía mình.

Sợ cô lại kiểm chuyện gây gổ với Triệu Vỹ trong ngày khai trương sẽ bị xui. đi Ba lật đặt bùm miệng lưỡi cô vào góc nhà.

- Không được kiểm chuyện. Hôm nay là ngày khai trương của Tuyết Ngân đó !

- Con biết rồi – Kéo dài giọng , Đinh Đăng phụng phịu.

- Biết thì tốt , ở đây không có chuyện của mày , ra sau phụ mọi người dọn bếp đi. – Như vẫn chưa tin , bà Bảy tìm cách đuổi khéo cô.

Không dám cãi lời bà Bảy , đành phải ra sau nhưng Đinh Đăng ức trong lòng lắm. Lẽ nào để Triệu Vỹ làm người hùng trong mắt mọi người , tự tung tự tác , ngang nhiên nói dối? Bởi cô biết rất rõ ràng ba cô gái kia không đơn thuần là bạn gái của hắn đâu.

Từng bán bánh bao và theo dõi anh nên Đinh Đăng biết rất rõ , cả ba cô đều là ghê của anh , Đinh Đăng bỗng thấy tức như thể Triệu Vỹ đang gạt chính mình. Dù gì cũng cùng là phận gái với nhau , cô nữ lòng nào nhìn người chết mà không cứu.

Hẹn một lúc ba người yêu , không phải Triệu Vỹ không biết chết , không biết tôn trọng họ. Làm như vậy , chẳng qua anh chơi một nước bài làm vừa ý ba cây model này , chẳng mấy chốc , hết thấy khách sộp Sài Gòn sẽ nườm nượp đến xếp hàng , tha hồ cho cô chặt đẹp.

Trong ba cô gái , có lẽ Như Như là người Triệu Vỹ thích nhiều hơn. Bởi ngoài nét đẹp trời ban , cô còn một tí thông minh , lém lỉnh. Và Triệu Vỹ đã nhủ lòng chọn cô là người yêu chính thức nếu như... nếu như trời đừng cho anh gặp Tuyết Ngân .

Dù so dung mạo , so model cô chẳng làm sao bằng được ba người đẹp của anh. Nhưng rất lạ... Triệu Vỹ chẳng hiểu vì sao đôi mắt mình cứ theo dõi cô từ nãy giờ.

Có một cái gì rất lạ , rất nao lòng từ cử chỉ đoan trang thùy mị của cô. Từ ánh mắt , nụ cười đến dáng uyển chuyển bước đi , không làm dáng. Tất cả đều hài hòa , đồng bộ khiến cô có một sức hút lạ kỳ.

Anh Vỹ, mời anh vào bàn dùng với tụi em bữa cơm thanh đạm. – Cúng kiếng đã xong, Tuyết Ngân bước lên dịu dàng mời Triệu Vỹ sau khi đã mời bà Bảy, đi Ba và mọi người an tọa.

- Được rồi, không phải khách sáo đâu. – Ngước mắt lên, chưa kịp tạo một ấn tượng nào cùng người đẹp, Triệu Vỹ đã thấy tay áo của mình bị lay nhẹ. Giọng Thu Hồng muốn khóc đến nơi:

- Anh Vỹ! Anh nói đi, có phải là anh yêu em trước không?

- Không phải! Em mới là người được anh yêu trước, bọn họ chỉ là kẻ đến sau thôi. Phải không anh Vỹ? – Tay áo bên kia lại bị lay nhẹ. Cẩm Tuyết kéo dài giọng của mình.

- Anh... – Không tìm được từ gờ rồi, Triệu Vỹ thấy vô cùng xấu hổ, chỉ muốn chui ngay xuống đất. Trời ơi! Lời lẽ nào giải thích với Tuyết Ngân đây? Chưa gì đã tạo cho nàng ấn tượng không tốt. Bỏ bịch, lảng tránh như vậy, làm sao nàng chấp nhận anh cho được.

- Anh sao hả?

- Nói đi chứ! Trong ba đứa tụi em đây, ai mới là người yêu của anh? – Như chẳng thông cảm cho nỗi khổ của anh, Thu Hồng và Cẩm Tuyết cứ kéo tay nheo nhéo. Trong khi Như Như từ nãy đến giờ vẫn đứng yên trong góc, đôi mắt mở to nhìn anh gặng dứ.

- Thật tình thì... anh chưa yêu ai cả. Các em chỉ là em gái, là bạn của anh thôi – Suy nghĩ mãi, Triệu Vỹ thấy chỉ có cách này là hay nhất, là có thể cứu mình thôi. Vừa xoa dịu ba nàng, vừa lấy được lòng Tuyết Ngân.

- *****! Anh là tên sở khanh, đầu giả nhất mà tôi biết đó. – Khẽ khàng vạch đám đông, đến trước mặt Triệu Vỹ, Như Như bình tĩnh nói sau khi

vung tay tát mạnh vào mặt anh – Thu Hồng, Cẩm Tuyết, bộ mặt ***** của hắn đã lộ rõ rồi, hai bạn còn luyến tiếc gì mà chưa chịu đi chứ? – Quay sang hai người bạn của mình, cô cất giọng chân tình.

- Phải rồi đó. Mình đi thôi Thu Hồng.

- Đi thì đi chứ. Đồ sở khanh, đều giả!

- Hừ! – Ba cô gái bỏ đi nhanh, mặc kệ những tiếng xì xầm vang lên sau lưng mình.

- Anh Vỹ, anh không sao chứ? – Nhẹ nhàng, Tuyết Ngân hỏi anh đầy vẻ quan tâm.

- À, không sao, không sao. – Sượng sùng xoa bên má vẫn còn in dấu năm ngón tay của Như Như, Triệu Vỹ cười giả lả mà nghe cay như xát ớt trong lòng. Quái, làm sao mà ba nàng biết được? Lại nhè ngay lúc....

Ba mảnh giấy vuông vuông đồng một cỡ bỗng từ trên bàn bay xuống đất theo cái phát tay của Tuyết Ngân. Thoáng nghi ngờ, Triệu Vỹ cúi xuống nhặt lên xem. Thật không sai! Cả ba tờ đều cùng nét chữ, cùng một nội dung. Như nhát búa giáng xuống đầu anh không nhân nhượng.

“Triệu Vỹ là tên sở khanh, từ lâu đã lợi dụng cả ba người.

Ký tên,

Người hào hiệp”.

Người hào hiệp nào nhỉ? Triệu Vỹ cau mày cố đoán. Trong đám bạn của anh, chẳng có ai viết chữ xấu thế này. Nhưng không ngoại lệ việc chúng nhờ người viết thế. Ai vậy nhỉ? Đồng hội đồng thuyền, lẽ nào chúng phá anh?

Không. Trực giác như báo cho Triệu Vỹ biết, bạn của mình không làm thế. Cho dù có, làm sao chúng biết sáng nay anh hẹn cùng lúc ba nàng.

- Ui da! – Một cái gì đó giúi mạnh vào lưng nóng hổi. Quay mặt qua, chưa kịp hiểu việc gì, Triệu Vỹ đã thấy màu cà ry nhuộm vàng chiếc áo mới của mình. Cạnh bên là con nhỏ Đinh Đang, cô bé đang tròn xoe đôi mắt, nói lời xin lỗi mà như cố nén nụ cười. – Xin lỗi, tôi không cố ý.

Cô bé cố ý đó! Triệu Vỹ đọc rõ điều này trong mắt Đinh Đang. Nhưng ... một mối quá, anh chẳng hơi đâu gây với cô bé. Toàn bộ tâm trí, Triệu Vỹ tập trung dành để đối phó kẻ mới phá mình. Dù hắn là ai? Ở nơi nào anh cũng quyết tìm ra.

Chỉ cần nghe tiếng xe, không cần nhìn Đinh Đang cũng biết là Triệu Vỹ. Cả tuần nay, chẳng biết mắc phong gì mà sáng nào hắn cũng đến, cũng xách theo một túi đầy quà, khi bánh, khi nho hộp. Toàn đồ xịn.

Chẳng tốt lành gì! Đinh Đang thừa hiểu anh muốn gì mà. Chẳng qua là lấy lòng cô thợ may xinh đẹp tên Tuyết Ngân thôi. Hừ! Địa mà đòi đeo chân hạc. Thật chẳng biết tự lượng sức chút nào. Còn vênh vênh cái mặt.

Để phá bình, Đinh Đang nhiều lần nói rõ ý định của Triệu Vỹ cho Tuyết Ngân nghe. Nhưng chị cứ cười cứ lắc đầu bảo cô quá nhạy cảm thôi. Triệu Vỹ chỉ đến chơi với tư cách một người bạn bình thường. Cả dì Ba, bà Bảy cũng bình cho hắn nữa. Hời có tức không?

Song, nói gì thì nói, Đinh Đang cũng không để tên Triệu Vỹ gạt gẫm Tuyết Ngân đâu. Bỏ mặc thau đồ đang giặt, cô hằm hằm mặt đi lên quyết làm con kỳ đà cản mũi. Kệ, mặc cho Tuyết Ngân hay ai nói cô vô duyên, mặt lịch sự cũng được.

- Ô, Đinh Đang, sáng nay em đẹp quá! – Đang thao thao bất tuyệt với Tuyết Ngân, vừa nhìn thấy cô, Triệu Vỹ nịnh ngay.

- Hồng đẹp đẹp đâu! – Nghe ứa gan, Đinh Đang trề dài môi, nhào giọng – Làm sao bằng....

Bỏ ngang câu nói, đôi mắt cô chợt dừng lại bó hồng tươi trên bàn máy Tuyết Ngân Ghê gớm thật! Con giận bắt chợt bùng lên, cô nghiêng răng nghe trèo trẹo. Tên cáo già này, dám dùng chiêu “nhờ hoa ngỏ ý thay lòng” cùng người. Ai hồng biết hoa hồng tượng trưng cho tình yêu chứ?

Hừ! không nói, không rằng, Đinh Đang bước lại cầm bó hoa, thẳng tay ném mạnh ra đường, cùng lúc một chiếc xe tải lớn chạy ngang qua. Trong chớp mắt, bó hoa đẹp chỉ còn là một đồng bầy nhầy.

- Đinh Đang, em lại gì vậy? Sao lại quăng bó hoa đi? – Giận Tuyết Ngân gắt.

- Vì em thích! – Phủi phúi tay, Đinh Đang hải lòng nhìn bó hoa bị luồng xe đập vùi. Nghĩ đến cảm giác của Triệu Vỹ, cô hả dạ làm sao.

- Vì em thích? Em có biết hoa của ai không mà giám quăng ra đường chứ? – Giận dữ, Tuyết Ngân quay người đi không nhìn cô.

- Sao không biết! – Đi vòng ra trước mặt Tuyết Ngân, cô cất giọng ôn tồn – Hoa đó là của gã sở khanh tặng cho chị chứ gì? Đáng bao nhiêu, nếu chị thích ngày mai em sẽ mua cho chị bó hơn.

Chương 11

- Em thật là ngang quá đi – Hủy tay cô ra khỏi tay mình, Tuyết Ngân dàu dàu mặt – Chị không thèm nói chuyện với em nữa.
- Đừng mà Tuyết Ngân – Đinh Đăng nhẹ nắm tay chị ân cần – Làm như vậy em chỉ muốn tốt cho chị thôi. Em không muốn chị bị người ta gạt. – Ngưng một chút cô nói thêm – Cho chị biết, hấn vốn là cáo già, là hạng sỏ Khanh tâm cỡ đấy.
- Đinh Đăng, dường như có chút hiểu lầm, em đã quá thành kiến với anh. – Với một vẻ cam chịu rất đáng thương, Triệu Vỹ cất giọng buồn buồn – Em nói vậy oan cho anh quá.
- Oan! – Chỉ vào mũi mình, Đinh Đăng nheo nheo mắt – Con nhỏ này mà thèm nói oan cho anh hả? Anh tưởng ai cũng tiểu nhân, ti tiện như anh sao?
- Anh không nói thế, anh chỉ...
- Chỉ tại tôi đặt điều, dựng chuyện chứ gì? Hừ! Ba cô gái hôm nào suýt đánh nhau giành tình yêu đó, chắc cũng do tôi bỏ tiền ra mướn người ta về đóng kịch để hại anh quá. Ý anh muốn nói vậy chứ gì?
- Ờ thì tại...
- Ờ thì tại anh lăng nhăng, bay bướm, tính bất một lượt ba con cá, không ngờ vượt hết. – Chẳng để Triệu Vỹ kịp mở lời, Đinh Đăng lại quay sang nói với Tuyết Ngân – Chị nghe rồi chứ? Liệu những hạng người như vậy chị có đáng kết bạn không?
- Tuyết Ngân, tôi không có. Thật mà... Chỉ tại họ yêu tôi, yêu một cách đơn phương mới vậy thôi. Nếu cô không tin, tôi xin thề...
- Thôi đừng thề. Rủi trúng giờ linh chết uống lăm. – Lại cắt ngang lời, Đinh Đăng tặc lưỡi, lắc đầu như chê trách – Thật không ngờ, Triệu Vỹ à, ngoài bản chất sỏ Khanh ra anh còn là kẻ miệng lưỡi điêu ngoa, mồm mép nữa. Thử con trai mà đi nói xấu người yêu như anh vậy, hết sài rồi.
- Tôi đã bảo không phải rồi, sao cô dai vậy? – Bị xúc phạm nặng nề trước mặt Tuyết Ngân, Triệu Vỹ phát khùng, nổi quạu – Đừng tưởng tôi nhịn rồi làm tôi chứ?
- Ai tưởng chứ? Lạ lùng chưa? – Thích chí trước thái độ giận dữ của anh, Đinh Đăng phá lên cười giòn giã – Vậy là anh vẫn khẳng định, cả ba cô gái hôm nọ chỉ là bạn gái chứ gì?
- Phải – Triệu Vỹ cụt ngùn.
- Thôi được – Như nhường anh một bước, Đinh Đăng ngập thơ hỏi – Vậy anh cho tôi biết. Khi một người con trai hôn lên môi người con gái, họ là bạn hay yêu?
- Đinh Đăng. – Xấu hổ, Tuyết Ngân gất – Em hỏi gì kỳ vậy?
- Kỳ gì đâu? Em chỉ hơi thắc mắc vậy mà. Triệu Vỹ, anh nói đi, là bạn hay yêu vậy?
- Là người yêu. – Thoáng nghi ngờ, Triệu Vỹ đáp e dè – Hỏi làm gì chứ?
- Để chắc ăn thôi, kéo người ta lại chối – Một con mắt khê nheo, Đinh Đăng cười châm chọc – Bởi hơn một lần rồi, tôi thấy anh hôn lên môi chị Như đó.
- Đừng nói bậy nghe – Đỏ mặt, Triệu Vỹ nạt bừa – Hỏi nào chứ?
- Thì hỏi bữa đó, anh quên rồi sao? Bị viên bi bắn trúng vai đau như vậy mà không nhớ hả?
- À! Thì ra...
- Thì ra anh bị tôi rình coi đó mà – Đôi mắt sáng long lanh như hồi tưởng, Đinh Đăng tùm tùm cười – Chị Ngân à, chị hông biết đâu, tên Triệu Vỹ này ghê lắm, còn dám...
- Thôi, Đinh Đăng, em đừng nói bậy, chị không nghe nữa đâu. – Không đủ can đảm nghe tiếp, Tuyết Ngân vụt chạy nhanh, mặt đỏ bừng xấu hổ.

Còn Triệu Vỹ, anh chỉ muốn chết ngay lập tức sau câu nói của Đinh Đăng. Xấu hổ, trời ơi xấu hổ nào bằng? Mặt mũi nào anh gặp Triệu Vỹ với mọi người đây? Sao mà xúi quẩy quá, kiếp trước có thù gì mà kiếp này cô bé cứ theo làm con quỷ ám anh hoài vậy?

Đúng là khác tính chiều mạng mà. Chuyện như vậy cũng biết, cũng dám nói ra. Đúng là trên thế gian này chỉ tồn tại duy nhất con bé. Ngây thơ hay ma mãnh? Có trời mới biết. Còn anh, anh chỉ có thể đọc được ba chữ “Đáng đời chưa” sáng ngời trong mắt cô bé.

Quan hệ đông, giao tiếp rộng, chuyện lạ gặp đã nhiều, nhưng tiếp khách kiểu cô bé đang ngồi trước mặt mình đây, thì quả thật đúng là lần đầu trong cuộc đời Kiệt Phong được biết.

Chỉ vồn vện một câu: Anh ngồi chờ đi, ba em sắp về rồi. Cô bỏ mặc anh ngồi chèo queo trên ghế sa lon gần hai tiếng. Không bánh, không trà... thậm chí không một tiếng hỏi thăm. Từ đầu chí cuối, cô cứ giương to mắt nhìn anh chăm chăm không chớp. Báo hại mấy lần anh phải kín đáo soi mặt mình xuống mặt bàn gương. Quái! Lạ hay mực mà cô ta cứ nhìn trân trối như vậy?

Rõ ràng là sạch sẽ tron tru, chẳng có chút khôi hài nào. Để tránh bị động, Kiệt Phong cố kìm mình, mở cặp táp lấy quyển đề cương ra xem để giết thời gian. Nhưng... không được, đôi mắt của cô bé như có lửa làm anh không sao tập trung tinh thần được. Thình thoảng nhìn lên, anh thấy cô cứ tùm tùm cười, như hài lòng, như đắc chí.

Bác Hưng đâu rồi nhỉ?

Bắt đầu sốt ruột, Kiệt Phong đưa mắt ngó đồng hồ. Nếu không vì số liệu quan trọng mà anh nằn nì xin gần một tháng trời mới được kia, anh đã bỏ về từ phút đầu rồi. Rảnh rang đâu mà ngồi đây làm hề cho cô bé kia dòm ngó.

- Bé à! – Như không còn kiên nhẫn nổi, Kiệt Phong dậm đứng lên – Nếu bác Hưng không có nhà, chắc anh phải về thôi.

- Anh khoan về đã – Cô bé cũng đứng lên – Thật ra... số liệu anh cần, ba có giao cho em, bảo em đưa cho anh đó.

- Hả? – Như không tin, Kiệt Phong tròn xoe mắt. Cô bé nhẹ gật đầu, chẳng có chút khôi hài nào:

- Thật đó, anh chờ em một chút, em vào lấy cho anh ngay.

Trời ơi trời! Thả ngồi xuống ghế, bàn tay vỗ trán, Kiệt Phong không sao hiểu nổi. Cô bé kia bị ngớ ngẩn hay mình sắp loạn óc rồi, hai tiếng đồng hồ ngồi chờ một vật có ngay trước mắt.

Thật ra, cô bé kia không ngớ ngẩn và Kiệt Phong cũng chẳng bị loạn óc. Kêu trời, sùng sốt vì anh chưa biết mình đối diện với ai thôi. Đinh Đang đấy, cô là chúa thích làm bất ngờ người đối diện kiểu giật gân vậy lắm.

Mới hôm qua thôi, cô cũng mới làm ba sợ suýt đứng tim chết đấy thôi. Vừa trở về, chưa kịp mừng, cô đã tuyên bố một câu nghe xanh rờn, choáng váng.

- Con muốn ngày mai ba phải tìm gấp cho con một chàng trai hội đủ các điều kiện như sau: cao ráo, đẹp trai, học cao, hiểu biết, con nhà danh giá, vừa thông minh vừa giàu có, lịch thiệp đẳng hoàng, không bay bướm lăng nhăng, tuổi chừng hai mươi mấy, chưa vợ, chưa bỏ.

Tưởng cô lại đùa, kiểu làm đứng tim người như ngày xưa, ông Hưng đã bỏ qua không để ý. Ấm ừ, hứa cho qua chuyện, cả đêm ông chỉ quan tâm đến một điều: cho con ra đời vậy, đúng hay sai? Liệu có nên cho nó tiếp tục phiêu lưu học khôn không?

Bốn tháng rồi, ít ỏi gì? Thật không sao kể xiết nổi vui mừng của ông khi gặp lại con. Vẫn cái nheo mắt dễ thương, nụ cười nửa môi tinh nghịch. Đinh Đang của ông vẫn vẹn nguyên chẳng suy suyển chút nào.

Đen nhưng rắn rỏi, hồng hào. Đinh Đang như cao thêm một chút, mập một chút. Khỏe mạnh tự tin hơn. Cô còn khoe với ông rằng mình đã lập được một cơ ngơi vững chắc. Không giàu, song cũng đủ ăn.

Chỉ vậy thôi, ông còn mong gì nữa. Miễn con vui, con khỏe là ông vui lắm rồi, thế mà... Hừ! Niềm vui chưa trọn nỗi lo đã ập đến ngay.

Mới sáng ra, chưa kịp rửa mặt, Đinh Đang đã sang đập cửa hỏi ông chuyện kiếm người rồi. Cô không đùa đâu, ông biết điều này lúc nhìn vào mắt con long lanh giận dữ khi nghe ông trả lời chưa. Rõ ràng, hiển nhiên, cô đang cần gấp một chàng trai.

Tính sao đây? Bóp trán suy tư, ông nghe lòng rối rắm. Có nên chịu theo ý con không? Mới mười tám tuổi đã cặp bồ. Sớm lắm không?

Nhưng dù sớm, ông biết mình cũng phải kiếm cho con. Bằng không, nó sẽ nổi trận lôi đình, sẽ giận ông và bỏ nhà đi thật. Ông còn lạ gì tính con bé.

Kiểm ai? Ở đâu bây giờ? Gấp như vậy làm sao kịp chứ? Điềm nhanh trong óc danh sách các chàng trai ưu tú mình quen biết, ông quyết định chọn Kim Huy.

Xúi quẩy quá, Kim Huy đi vắng, cả Tấn Thành cũng sang Hồng Kông giao dịch thế cha rồi, cuối cùng bí quá, ông gọi đại Kiệt Phong.

Chàng trai Kiệt Phong này, ông không rành lai lịch lắm. Chỉ biết anh ta là con của một giám đốc tên Kiệt Hào thôi. Trong một buổi tổng kết nghiệm thu công trình, Kiệt Phong bỗng đến tìm và nài nỉ xin ông số liệu thống kê tổng doanh thu của ngân hàng trong bốn năm qua.

Dĩ nhiên là ông từ chối, ông rất thẳng thừng dù số liệu kia chẳng có gì là bí mật. Tuy nhiên, Kiệt Phong rất kiên trì, anh gọi điện hỏi xin ông liên tục. Và có lẽ đó là lý do khiến ông chợt nhớ đến anh giữa phút rối rắm này.

Chọn Kiệt Phong làm rể của mình ư? Đó là điều ông Hưng không bao giờ nghĩ đến. Chẳng qua trong lúc cấp bách, tạm thời này, ông chẳng tìm ai hơn

anh được. Đành để nó thế vai đi, chưa chắc Đình Đang đồng ý mà. Đợi Kim Huy về rồi tính. Thú thật, ông ung bụng chàng giám đốc trẻ tên Kim Huy này lắm.

Ông đã dùng số liệu thống kê để bầy Kiệt Phong đến nhà cho Đình Đang coi mắt. Quả nhiên, anh đến ngay chẳng chút nghi ngờ. Hơn thế, vì cái số liệu vô bổ kia, còn kiên nhẫn ngồi chờ hai tiếng đồng hồ nữa. Bại phục, thật là bại phục. Tặc lưỡi, ông không biết mình thương hại hay khâm phục Kiệt Phong đây. Anh nào biết, mình chẳng những làm hình mẫu cho Đình Đang chăm điểm, mà hai tiếng rồi anh còn là trung tâm của màn hình, trực tiếp thu qua dàn camera hiện đại, nổi thẳng đến phòng ông nữa. Làm như vậy không phải ông nghi ngờ anh mà ông chỉ muốn theo dõi con gái của mình thôi. Liệu nó có mất Kiệt Phong ngay từ phút đầu gặp gỡ? Nhẹ nhản nút di chuyển màn hình, ông nhìn thấy Đình Đang đứng căn môi sau bức bình phong. Về mặt đảm chiêu cân nhắc một điều gì. Có khi nào nó chẳng hài lòng ra đuổi thẳng Kiệt Phong không? Lòng ông chợt cuộn lên nỗi lo lắng mơ hồ.

Đẹp trai, phong độ chẳng kém gì Triệu Vỹ nếu không nói là hơn. Đình Đang đã có nhận xét này ngay từ phút đầu gặp Kiệt Phong. Vui trong lòng lắm, cô thầm khen ba khéo chọn. Anh đúng là vừa ý cô, chẳng chê vào đâu được. Nãy giờ, cô chỉ lo có một điều thôi. Hổng biết tướng anh ta phong lưu như vậy, anh có giống tên Triệu Vỹ lăng nhăng liti nhứt không?

Suy nghĩ thêm một giây nữa, cô quyết định bứt một cái nút áo. Vờ như vô tình, cô phô trần ngực trắng ra trước mặt anh:

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

- Kiệt Phong, tài liệu mà anh cần đây.

- Cảm ơn... – Bàn tay đưa ra bỗng rút về, hướng tia nhìn đi thật lẹ, Kiệt Phong nói nhỏ và nhanh – Bé à, áo của bé sút một nút rồi kìa.

- Ôi! – Vờ thẹn thùng cài nhanh chiếc nút, Đình Đang nghe lòng vui như mở hội. Vậy là so tư cách, anh lại hơn Triệu Vỹ rồi.

- Bác không có nhà, tôi xin phép về – Như thấy chỉ có mình và Đình Đang ở bên nhau trong căn nhà vắng là bất tiện, Kiệt Phong vờ tay sang tập tài liệu, dợm đứng lên.

- Ồ, khoan đã, em còn một số vấn đề muốn hỏi anh – Nhưng... nhanh hơn anh, Đình Đang đã ôm gọn xấp tài liệu vào lòng – Ngồi xuống đi anh.

Vì lịch sự, Kiệt Phong đành phải ngồi xuống ghế. Lòng nóng như hơ, anh rót đại cho mình ly nước trên bàn.

Bé muốn hỏi gì?

- Anh cao khoảng một mét bảy không?

- Một mét bảy mươi hai. – Ngạc nhiên nhưng Kiệt Phong cũng trả lời.

- Anh hai mươi bốn tuổi ư? – Chớp mắt giấu vẻ hài lòng, Đình Đang hỏi tiếp.

- Tôi hai mươi sáu. – Bắt đầu cảm thấy hoang mang, anh không biết cô bé hỏi như vậy để làm gì.

- Thế, anh có người yêu chưa vậy?

Xoảng!

Không phải một mà hai cái ly bể cùng một lúc. Một của Kiệt Phong, còn một của... ông Hưng. Xấu hổ tột cùng, ông chỉ muốn vạch đất biến đi ngay. Đình Đang hỏi, con có biết con là con gái hay không? Ai đòi lại tỏ tình với con trai một cách thẳng thừng và xỗ sảng như vậy? Kiệt Phong sẽ nghĩ gì về con chứ?

Chẳng nghĩ gì, Kiệt Phong chỉ thấy ngỡ ngàng thôi. Thật không sao tin nổi, một cô bé tưởng chừng ngây thơ như vậy lại có thể....

- Hả? Sao anh không trả lời đi, anh có bạn gái rồi chưa vậy? – Vẫn tỉnh queo, đôi mắt cô tròn vo, chờ đợi.

- Tôi... hiện tại tôi chưa nghĩ đến vấn đề này. – Để tỏ rõ lập trường, để cô đừng hoài công nuôi ảo tưởng, Kiệt Phong thẳng thắn – Thôi, trưa quá rồi, cô trao xấp tài liệu, tôi còn về, kéo trẻ....

- Khoan đã, tôi còn một chuyện muốn hỏi anh. – Khư khư ôm xấp tài liệu trong lòng, ánh mắt Đình Đang như ngầm đe dọa. Nếu không chịu ý cô, đừng hòng cô đưa ra.

- Bé hỏi đi. – Vì xấp tài liệu, một lần nữa Kiệt Phong ngồi xuống ghế.

- Anh là giám đốc công ty nào vậy?

Thì ra cô bé quan tâm đến vấn đề này. Chợt mỉm cười Kiệt Phong như hiểu ra sự việc:

- Tôi không phải giám đốc, tôi chỉ là một sinh viên. – Buông từng tiếng, dõi theo gương mặt Đình Đăng, anh chờ một tia thất vọng.

Nhưng không, trái với dự đoán của anh, gương mặt đó lại nở bừng ra như mừng rỡ:

- Ô hay quá! Anh đang theo học ngành nào vậy? Năm thứ mấy rồi?

- Năm cuối, ngành Kinh tế, khoa Kế hoạch.

- Hôm nay anh không phải đến trường sao? – Như rất quan tâm, Đình Đăng chờ đợi câu trả lời.

- Đang thời gian chuẩn bị luận án tốt nghiệp, tôi không phải đến trường. – Đôi mắt hướng về xấp tài liệu bài thi tốt nghiệp đang nằm trong tay Đình Đăng, Kiệt Phong bắt đầu thấy khó hiểu. Cô bé muốn gì? Dường như không phải muốn tấn công, chinh phục như anh đã tưởng.

- Thế luận án của anh quan tâm đến vấn đề gì?

- Có nói bé cũng chẳng hiểu đâu, rắc rối, dài dòng lắm – Kiệt Phong lại dợm đứng lên, sốt ruột – Với lại anh chẳng còn thời gian nữa. Đã đến giờ hẹn của anh rồi.

- Vậy anh cứ về đi. – Đình Đăng không giữ khách – Hôm nào rảnh đến đây, em sẽ giao xấp tài liệu cho anh.

- Anh gấp lắm, bé giao liền cho anh đi – Kiệt Phong chìa tay ra trước khăn khăn.

- Em muốn lắm nhưng... – Đôi mắt đảo nhanh, Đình Đăng như khó xử – Em còn phải nghiên cứu lại. Bao giờ đoán được nội dung luận án của anh, em sẽ đưa cho anh liền, thật đó mà....

Đoán nội dung từ những con số vô tư vi? Kiệt Phong mở to mắt nhìn Đình Đăng lạ lắm. Rồi chợt hiểu cô chỉ bắt bí làm khó mình để được nghe bài luận án, anh khẽ thở ra ngồi trở xuống, chán nản kể cô nghe luận án của mình. Một luận án phát triển Ngân Hàng thương mại vào năm hai ngàn đây triển vọng.

Chẳng biết cô hiểu gì không mà mắt cứ tròn xoe, miệng há to, nghe như nuốt từng lời, không bỏ sót.

Mặc nổi bánh bao lạnh tanh, khô khốc, không thêm hấp, mặc khách đến rồi bỏ đi không buồn mời. Hơn bốn tiếng rồi, đôi mắt Đình Đăng cứ hướng ra phía cây cột điện có cái bóng đèn hư, chầm chầm bất động.

Có cái gì lạ chẳng? Một vài vị khách hiếu kỳ nhìn theo cô rồi bực bội bỏ đi. Chắc con bé ấy dư hơi, dỗi việc, tâm lý bất thường. Nhìn mãi vào vùng chớp tắt liên tục của bóng đèn như vậy không nhúc nhúc đầu sao?

Song, nếu như họ chịu để tâm, quan sát kỹ thêm chút nữa, họ sẽ nhận ra. Dưới vùng chớp tắt của bóng đèn, hôm nay xuất hiện thêm một chàng trai lạ. Tâm lý cũng bất thường hoặc không thì cũng là một siêu nhân. Nếu không thì sao anh lại có thể đọc sách dưới ánh đèn luôn nhấp nháy như vậy chứ?

Duy có một điều, ngoài chúng ta ra không ai biết rằng hiện tại anh ta và Đình Đăng cũng mang chung tâm trạng. Một tâm trạng nôn nóng, đợi chờ. Bởi lẽ, theo dự định, sự việc phải xảy ra cách đây một tiếng rồi.

Đào chánh chẳng? Ồ không nghiêm trọng thế đâu. Họ chỉ chờ cô bạn Tuyết Ngân về quê lên để kết bạn thôi.

Chàng trai, không ai xa lạ mà chính là Kiệt Phong, chàng sinh viên năm cuối trường kinh tế ngành Quản Trị Kinh Doanh khoa kế hoạch. Chàng đến đây theo sự sắp đặt của chuyên gia kiêm cố vấn Đình Đăng. Mong thu nhập được nhiều số liệu thực tế, hoàn thành bản luận án tốt nghiệp của mình.

Kiệt Phong thật không ngờ, cái luận án mà mình đã hoài công ấp ủ suốt năm dài, trong một phút nói chuyện với Đình Đăng lại bị hủy đi dễ dàng như vậy. Đề tài cô bé đưa ra quá lớn lao, hấp dẫn. Không chỉ chinh phục được anh mà cả thầy chủ nhiệm, phó tiến sĩ tâm lý nổi danh cũng phải tròn xoe mắt, gật đầu liên tục khi nghe trình bày lại.

- Thật là có ý nghĩa. – Hón hờ vỗ vai anh, ông hứa sẽ nhiệt tình ủng hộ. Ưu tiên cung cấp các giáo trình cũng như các số liệu mà anh cần đến.

Vì một công trình không chỉ mang lợi ích cho mình mà cho cả cộng đồng xã hội. Kiệt Phong chấp nhận phiếu lưu, dẫn thân vào đời tìm hiểu thực tế. Thử một chiếc xích lô, theo kế sách của Đình Đăng. Từ hôm nay, anh chính thức là thành viên của khu lao động nghèo nán.

Thường khi, về quê lên trễ lắm cũng là bảy giờ thôi. Nhưng sao hôm nay, quá chín giờ rồi mà chẳng thấy bóng Tuyết Ngân đâu. Nôn nóng quá, Đình Đăng đứng hẫ lên khỏi ghế để tầm nhìn được xa hơn.

- Tới rồi, tới rồi kìa. – Cuối cùng, Tuyết Ngân cũng chịu hiện ra, xa xa cuối con đường. Mừng quýnh, Đình Đăng vẫy tay gọi Kiệt Phong rồi rít.

Gật đầu như báo với cô mình đã nhận được tín hiệu rồi. Gấp quyển sách lại, trong một tư thế sẵn sàng, anh chờ người đẹp lâm nguy để ra tay giải cứu.

Theo chương trình, cũng của Đình Đang, cô đã bỏ ra hơn hai trăm ngàn để mướn một ông xe thô vờ xông ra chặn đường, hành hung người đẹp, để anh được dịp trở tài sẵn có làm quen.

Không được đâu, thoát đầu Kiệt Phong từ chối. Nhưng suy nghĩ lại, thấy chẳng còn cách nào hơn, anh đành phải nhận lời. Nhận lời mà không ưng bụng lắm. Phải dùng thủ đoạn, thật anh thấy khó chịu lắm sao.

Đúng như dự định, Tuyết Ngân vừa đi ngang con hẻm thì “vụt” một bóng đen lao nhanh ra, giật mạnh cái túi trên tay cô rồi chạy thẳng về hướng Kiệt Phong.

- Đứng lại. – Hét vang như sấm, Kiệt Phong nhảy ra trước mặt chặn đường. Thấy Tuyết Ngân còn ở cách xa mình, anh bảo nhỏ cùng tên cướp – Đưa giỏ đây rồi chạy lẹ đi. Nhưng... thay vì trao cho anh cái túi như đã định, tên cướp lại trao cho anh cú đấm như trời giáng vào giữa ngực.

–Ái ui!...

Không dự phòng đến tình huống này, Kiệt Phong té nhào về phía trước, mắt tròn xoe nhìn tên cướp. Thấy hắn không giao trả túi, tiếp tục lao đi, anh chồm theo ôm chân hắn, lòng thầm nghĩ: chắc Đình Đang dặn hắn thế, cho có vẻ tự nhiên. Nhưng...

- Anh à, nhẹ nhẹ thôi, tôi không biết võ đâu. – Sợ tên cướp lại đánh mình như lúc nãy, Kiệt Phong nói nhỏ vào tai hắn và... lãnh thêm một chỏ vào giữa ngực đau điếng người.

- Ôi!

Thấy trận chiến diễn ra lâu hơn dự định, Đình Đang lấy làm lạ chạy đến xem. Đôi mắt chột mở tròn xoe kinh hãi. Đưa tay ôm ngực, cô như muốn xỉu. Trời hời, ăn cướp thật, không phải người cô mướn.

- Cẩn thận đó anh Phong!

Cấp bách quá, cô chỉ kịp kêu lên như vậy. Tuyết Ngân cũng vừa chạy đến.

Nghe tiếng kêu báo động của Đình Đang, Kiệt Phong biết mình gặp nguy rồi. Tên cướp trước mặt anh đây chẳng phải tay mơ, và khi muốn, anh có thể tự cứu mình bằng cách buông tay cho hắn chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nhưng... chiếc túi của Tuyết Ngân. Không, bằng mọi giá, anh phải giành trở lại. Như được tặng thêm sinh lực, Kiệt Phong bỗng bật nhanh người dậy. Một cú đấm thật chuẩn, thật mạnh, thật chính xác giáng vào gương mặt tên cướp. Chối với bất ngờ, chiếc túi rơi khỏi tay bay vèo ra phía trước.

- Ô, hay quá! Không hèn mà cả Đình Đang và Tuyết Ngân đồng đưa tay ra chụp chiếc túi. Nhưng... thật bất ngờ, trong bóng tối bỗng lòi ra thêm hai tên cướp. Thì ra bọn cướp không làm ăn riêng lẻ, nãy giờ chưa ra mặt vì chúng thấy đồng bọn mình đang thắng thế thôi.

Một tên tóm chiếc túi, bay đến cùng tên kia tấn công Kiệt Phong.

- Anh... anh... gì đó oi.. thôi bỏ đi... Lo cho tính mạng người thanh niên tốt bụng, Tuyết Ngân run run gọi.

Còn Đình Đang... đảo nhanh trông mắt nhìn con đường vắng. Cô bỗng co chân chạy thật nhanh. Đến trước nhà Triệu Vỹ, cô nhấn chuông tới tấp.

- Lại là bé? Muốn gì đây? – Vừa ló đầu ra ô cửa, nhìn thấy cô, Triệu Vỹ lập tức cau mày. Cánh cửa như muốn sập lại ngay.

- Cứu mạng, cứu mạng mau, chị Tuyết Ngân bị cướp. – Không kịp thở Đình Đang hào hển nói.

- Lại bắt anh mày à? Không dễ đâu – Cười khẩy chẳng tin, Triệu Vỹ sập mạnh cánh cửa.

- Không bắt đâu, thật mà Tuyết Ngân gặp nạn, anh cứu chị ấy mau. – Rồi rấm quá, phần chẳng có cách nào làm cho Triệu Vỹ tin, phần lo cho tính mạng Kiệt Phong, Đình Đang òa khóc – Chuyện hôm đó tôi xin lỗi anh mà.

Tiếng khóc của Đình Đang làm Triệu Vỹ nao lòng, nói rộng cửa, nhìn điệu bộ hoảng hồn của cô, biết cô không nói dối. Anh lập tức lao đi, không kịp

khoác thêm chiếc áo vào người, chỉ độc một chiếc quần đùi, anh lao vào trận chiến.

Chỉ với một cước song phi, Triệu Vỹ đá văng hai tên cướp. Biết gặp phải cao thủ, cả bọn khễ bám nhau rút lệ. Dây dưa chẳng lợi gì, không khéo bị tóm vào đòn là toi mạng.

- Tuyết Ngân, túi của cô đây. – Nhặt chiếc túi bước lại trao cho Tuyết Ngân với một vẻ lạnh lùng, Triệu Vỹ bỏ đi nhanh.

- Triệu Vỹ... – Bỏ mặc Tuyết Ngân lo lắng cho Kiệt Phong, Đinh Đang đuổi theo anh. Cô lên tiếng gọi rồi ngậy người ra. Không biết nói gì khi anh đứng lại. Một tuần rồi, từ lúc bị cô làm què trước mặt Tuyết Ngân, anh không đến nhà chơi cũng không nhìn mặt cô.

- Có chuyện gì? – Lạnh lùng lên tiếng, Triệu Vỹ châm cho mình điếu thuốc rồi nghênh mặt chờ.

- Anh... anh ăn bánh bao không? – Tự nhiên thấy bối rối, Đinh Đang bước đến thùng bánh bao, lấy hai cái chia ra trước mặt anh.

- Tôi không ăn. – Triệu Vỹ lại nóng lòng dợm bước. Như quýnh lên, Đinh Đang nói lại:

- Anh ăn đi, tôi mời đó, không tính tiền đâu. Tôi chỉ muốn cảm ơn ah.

- Không cần đâu! – Khoát tay, Triệu Vỹ bước lẹ vào nhà, cánh cửa sắt sập ngay trước mặt cô một cách vô tình.

Buồn tủi quá, tự nhiên Đinh Đang nghe nước mắt chảy tràn mi mình nóng hổi. Cô đứng khóc một mình trước cửa nhà Triệu Vỹ mà chẳng hiểu nguyên do. Sao lạ vậy? Cô thấy mình đang như bay trong một cảm giác bồng bênh không trọng lượng.

Mãi khóc, Đinh Đang không hay sau cánh cửa, Triệu Vỹ vẫn còn đang đứng. Để làm gì? Anh không biết. Anh chỉ biết rằng, hiện tại có một cái gì buồn lắm, cô đơn lắm đang theo tiếng khóc của Đinh Đang len nhẹ vào trái tim mình. Có phải vì đã một tuần anh không gặp, không gây với cô bé nên cảm giác này mới chọt đến với anh? Rút một hơi thuốc, anh tự hỏi lòng.

- Đinh Đang, em đến giúp chị ngay đi, anh ta ngất xỉu rồi. – Giọng Tuyết Ngân chọt vang phá tan không gian tĩnh lặng. Như choàng tỉnh, Đinh Đang lau nhanh dòng nước mắt rồi hối hả theo bước Tuyết Ngân. Nhìn Kiệt Phong mặt đầy máu, nằm mê man trên đất, cô bỗng thấy hối hận vô cùng. Tự trách mình vô tình quá, cô ngạc nhiên tự hỏi. Sao lúc này cô lại quên mất anh để chạy theo Triệu Vỹ?

Không đoán được, cũng như không biết được lý do gì khiến cô chột nhớ đến anh giữa phút lâm nguy cô không hay, vô tình mình đã biến Triệu Vỹ thành anh hùng trong mắt Tuyết Ngân rồi.

- Tính sao hả Đinh Đang? – Như rối lên, Tuyết Ngân nhìn cô.

- Còn tính sao, đưa đến bệnh viện mau! – Rất tỉnh táo, cô trả lời không cần suy nghĩ.

- Nhưng... – Tuyết Ngân lại đưa mắt nhìn quanh – Đường vắng tanh có xe đâu mà kêu chứ?

- Có xe đây rồi! – Chột nhìn thấy chiếc xích lô của Kiệt Phong, Đinh Đang kêu lên mừng rỡ. Rồi hi hục, cô cùng Tuyết Ngân đỡ anh lên. Nhưng... nặng quá... trầy trật mãi, cô không khuôn Kiệt Phong lên nổi.

- Hai người lo giữ xe đi, tôi bế anh ta cho... – Chột, từ bóng tối giọng một người đàn ông vang khàn khàn, trầm ấm.

- Ôi, Triệu Vỹ!

Nhận ra anh, Đinh Đang mừng như bắt được vàng. Không kìm chế nổi, cô nhảy lên như đứa trẻ rồi ngậy người ra ngưỡng mộ, nhìn Triệu Vỹ bế Kiệt Phong, gọn và nhẹ như bế một con mèo vậy.

- Đến bệnh viện hả anh Vỹ? – Riu rít hỏi, cô như quên anh đang rất giận mình.

- Không, đến nhà tôi. – Vẫn bằng giọng lạnh lùng, Triệu Vỹ phụ cô và Tuyết Ngân đẩy chiếc xích lô nhẹ băng băng.

- Nhưng... anh ta bị thương nặng lắm. – Tuyết Ngân bắn khoắn nhìn Kiệt Phong thêm thiếp.

- Không sao. Tôi biết cách chữa. – Rất dứt khoát và cương quyết, Triệu Vỹ đẩy chiếc xích lô ngoặt vào cổng nhà mình, trước cặp mắt mở to không tin tưởng lắm của Đinh Đang. Chắc cô bé nghĩ mình đang khoe mẽ với Tuyết Ngân. Tự nhiên Triệu Vỹ thấy buồn cười.

Là dân nhà võ, giao đấu đã nhiều, từng vào sanh ra tử nên đối với Triệu Vỹ, vết thương của Kiệt Phong không là lắm. Anh ta chỉ ngất đi vì bị đánh trúng huyệt đau quá sức chịu đựng thôi. Chỉ cần vài lần hơi hô hấp nhân tạo, thoa một ít rượu thuốc là anh ta trở lại bình thường lập tức.

Quan tâm tới Kiệt Phong, rõ ràng là Đinh Đang quan tâm lắm. Nhưng không hiểu sao cô lại thích quan tâm tới phòng khách của Triệu Vỹ hơn. Chắc tại tính hiếu kỳ, cô không thể đứng yên một chỗ giống Tuyết Ngân. Đây là lần đầu tiên cô lọt được vào nhà Triệu Vỹ, và biết đâu cũng là lần sau cùng chứ? Làm sao cô có thể bỏ qua cái cơ hội ngàn năm một thuở này.

Tiện nghi sang trọng lắm, chẳng thua gì nhà Đinh Đang. Cùng dàn đĩa CD bốn loa, âm thanh nổi hiện đại nhất, cũng bộ salon màu xám nhạt, cũng chùm đèn pha lê trang trí giữa phòng.

Đang bước lang thang, cô chợt phát hiện ra một điều phi lý trong cách trưng bày. Sao có thể đặt chiếc tủ xấu xí, cũ kỹ kia vào giữa nơi sang trọng này được chứ? Giàu như vậy, không lẽ lại trù mủ, không giám bỏ? Lại còn đẩy vãi lên, cứ như quý giá lắm không bằng.

Chẳng muốn coi, nhưng tò mò quá, cô không nén được lòng. Lạ lúc Triệu Vỹ không để ý, cô len lén vạch miếng vải lên dòm rồi ngẩn người ra không chớp mắt.

Ồi! Thật không ngờ, Đinh Đăng thật không ngờ Triệu Vỹ lại làm mất giá trị của mình bằng những vật dụng linh tinh, tầm phào như vậy.

Ở gần đầu tiên, cô nhìn thấy một trái banh rất cũ, đã hư rồi. Cạnh bên đó là một đôi giày, một cái áo thun, một quần đùi, tất cả đều đã cũ kỹ, vàng ố với thời gian. Nhưng... Triệu Vỹ dường như rất quý, anh gói chúng cẩn thận trong lớp bao nhựa rồi mới cất vào trong tủ. Chẳng có tí bụi nào, chứng tỏ anh vẫn thường xuyên quan tâm đến chúng.

Vừa định bỏ đi không thèm xem, Đinh Đăng chợt nhìn thấy một dòng chữ nhỏ được ghi nắn nót, dán sau lớp kính trong. “Di vật của vua phá lưới Vương Thanh”.

À! Thì ra là vậy, Đinh Đăng mang máng hiểu. Dù không phải là dân ghiền bóng đá, cô vẫn thường nghe ba và mọi người nhắc đến vua phá lưới Vương Thanh, niềm vinh dự của nước nhà. Nhưng... nếu cô nhớ không lầm, ông ta chết cách đây khá lâu rồi thì phải. Triệu Vỹ cất giữ áo quần của ông ta làm gì chứ? Thật là không hiểu nổi.

Ở gần dưới, Đinh Đăng thấy bày la liệt hơn ba mươi chiếc cúp. Thứ cúp mà cô vẫn thường thấy trên tivi người ta tặng cho vận động viên đoạt giải. Lớn, nhỏ, đồng, vàng, bạc, mới, cũ đều có đủ. Được sắp theo thứ tự thời gian kèm lời ghi chú. Dường như nó đánh dấu sự trưởng thành của một vận động viên từ lúc anh ta khởi đầu sự nghiệp.

Ngăn cuối cùng là một chiếc cúp vàng, hình con rồng lớn ngậm quả châu, mới tinh được chạm trổ rất công phu.

Hình tượng này sao quen quá. Đinh Đăng đưa tay sờ nhẹ trán mình. Dường như cô đã thấy ở đâu rồi thì phải. À, nhớ ra rồi. Đây chính là biểu tượng của cúp “Hữu Nghị” được báo chí nhắc nhở đây mà. Lần đó, cô còn nhớ báo đài làm rùm rộ vụ này lớn lắm. Dù sao, cũng là lần đầu Việt Nam đăng cai tổ chức cho hơn mười nước thuộc khu vực Đông Nam Á đến tham gia.

Chiếc cúp này đáng giá lắm, làm sao Triệu Vỹ có và anh mua nó làm gì chứ? Câu trả lời đến ngay tức khắc khi Đinh Đăng chợt nhìn thấy tấm ảnh đặt sau lưng chiếc cúp. Bất ngờ, khó tin quá, anh mà là vô địch Karaté Đông Nam Á ư? Đinh Đăng đưa tay lên dụi mắt.

Đúng thật rồi, đúng thật là Triệu Vỹ, đẹp trai, hiền ngang, phong độ, cười tươi rói dưới lá quốc kỳ của đất nước được kéo cao. Tay ôm chiếc cúp và bó hoa tươi, ánh mắt tự hào, anh như muốn chia sẻ niềm vui với tất cả mọi người.

Thần thờ buống tám vãi, Đinh Đăng bước đi trong nỗi ngỡ ngàng. Trước khám phá bất ngờ, đột ngột này, cô bỗng thấy tâm hồn xao động lạ. Thật ra... Triệu Vỹ là người như thế nào? Có đúng là tác táng, phong lưu như cô vẫn nghĩ? Anh là vô địch Karaté và còn là gì nữa? Sao cô bỗng thêm được hiểu anh ghê?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mãi suy nghĩ miên man, Đinh Đăng ra khỏi phòng khách lúc nào không biết. Đến khi giật mình chợt tỉnh, cô thấy mình đang đứng trước một cánh cửa bọc nhung đóng im lìm.

Đoán là phòng Triệu Vỹ, tự nhiên cô chợt nổi hứng muốn vào xem. Để làm gì? Không biết. Chắc là để thỏa mãn tính tò mò của mình thôi.

Nhưng con gái vào phòng con trai, lại là phòng ngủ, liệu có tiện không? Cánh tay đã đặt lên núm cửa chợt rụt về. Đinh Đăng bỗng do dự. Cô sợ anh sẽ ***** mình.

***** thì ***** , lo gì! Phải lần đầu bị nghe ***** đâu. Có một cái gì thôi thúc cô. Không nén nổi, Đinh Đăng bặm môi, vịn chốt đẩy mạnh cánh cửa vào rồi hối hận ngay lập tức.

Bởi... dường như, cô đi lộn chỗ rồi. Đây không phải là phòng ngủ của một gã đàn ông chưa vợ, bày hầy, bê bối, ẩn chứa nhiều bí mật. Mà là cõi thiên thai.

Ngoài những bức ảnh của các cô gái treo đầy trên tường, Đinh Đăng còn nhìn thấy một mỹ nhân. Rành rành bằng xương bằng thịt, mặc chiếc áo ngủ màu xanh ngọc, nằm trên giường. Vừa nghe tiếng cửa mở, cô ta đã ngờ Triệu Vỹ về, liền lập tức nhồm người lên, môi nở nụ cười duyên. Chừng nhận ra trước

mắt mình là một cô gái khác, đôi mắt cô ta ánh lên vẻ hoang mang, nửa sợ hãi, nửa lạ lùng trông rất đẹp.

Hừ! Quá đáng, thật là quá đáng mà. Tự nhiên Đinh Đàng nghe giận dỗi dỗi. Sập mạnh cánh cửa, cô đi thẳng qua phòng khách. Mặt đàng đàng sát khí, bất kể Tuyết Ngân và Kiệt Phong đang ngồi đó, cô đến trước mặt Triệu Vỹ, hét to:

- Tồi bại!

Đàng vui vẻ nói chuyện với nhau, bất ngờ bị tiếng thét vang như sấm cắt ngang, cả ba người bạn mới quen đồng giật mình quay lại. Sáu con mắt nhìn nhau ngơ ngác, hoang mang.

- Có chuyện gì vậy Đinh Đàng? – Lần đầu chứng kiến cô nổi trận tam bành, Kiệt Phong hoảng hốt. Anh nhìn cô đăm đăm. Không hiểu chuyện gì làm mắt cô đỏ hoe, ngầu lửa như chú ngựa điên trên sa mạc vậy?

Còn Triệu Vỹ, như đã quá quen với tính khí thất thường của Đinh Đàng, nên chẳng thấy ngạc nhiên gì. Ngã người ra sau ghế, mỉm cười anh chờ cô diễn tiếp màn hai.

Cả hai người đàn ông đều ngồi yên bất động, tưng thẩn, Tuyết Ngân đành phải đứng lên ôm vai cô, dịu dàng:

- Đinh Đàng, em lại muốn giở trò gì? Về nhà rồi nói.

- Không được! – Gạt mạnh tay Tuyết Ngân, Đinh Đàng hét lớn – Em phải bắt quả tang, phải lột bộ mặt đều giả, sở khanh của hắn ta lập tức.

- Đinh Đàng! Dù sao Triệu Vỹ cũng vừa là ân nhân cứu mạng mình – Kiệt Phong không thể nào không lên tiếng – Em dùng từ cho thanh nhã một chút. Sao vô cớ mắng người như vậy chứ?

- Kệ cô ấy đi – Kéo Kiệt Phong ngồi xuống ghế, Triệu Vỹ phẩy tay – Tôi không chấp nhất đâu.

- Cái gì? Chấp nhất tôi à? – Đưa tay chỉ vào mặt mình, Đinh Đàng cười mai mỉa – Làm sao dám? Triệu Vỹ, tôi thật không ngờ, anh tồi bại đến thế là cùng. Uổng công tôi có lúc làm tin. ...

- Con người tôi như vậy đó, tin hay làm tin chẳng mớ gì. – Thoáng chầu mày, Triệu Vỹ lộ liễu đưa mắt ngó đồng hồ, ra dấu báo khuya rồi, mình còn phải nghỉ ngơi, mời họ về cho.

Tình ý, Kiệt Phong đứng dậy ngay, Tuyết Ngân cũng dợm đứng lên từ tạ. Nhưng Đinh Đàng đã hét lên cản bước hai người.

- Khoan về đã! Chị Ngân, anh Phong, em có việc muốn nhờ hai người chứng kiến dùm.

Gương mặt cô khẩn trương, cấp bách như có việc gì quan trọng lắm. Không thể để cô lại một mình trong nhà Triệu Vỹ, Kiệt Phong và Tuyết Ngân đành phải bước theo sau một giây nhìn nhau hội ý.

- Đinh Đàng, em đi đâu vậy? – Như e ngại, Tuyết Ngân lên tiếng hỏi khi thấy cô dắt mình và Kiệt Phong đi sâu vào nhà của người ta.

- Chị sẽ biết ngay mà! – Bàn tay cô đặt lên núm cửa bằng đồng, toan đẩy mạnh. Bỗng... một bàn tay khác chồm nhanh lên tay cô. Đôi mắt Triệu Vỹ khó đăm đăm:

- Đây là phòng ngủ của tôi, các người muốn vào làm gì?

- Ôi! – Tuyết Ngân thẹn chín người trong lúc Đinh Đàng vẫn để nguyên bàn tay mình trên núm cửa:

- Để biết, để hiểu rõ hơn bộ mặt thật của một con người đều giả. Nếu đường đường chính chính, anh sợ gì mà không dám cho tôi mở cửa ra?

- Không phải sợ mà là không thích, được không? – Nhướn mắt như khò hải, anh dứt khoát – Thôi khuya rồi, mời các vị về cho.

- Đinh Đàng, về thôi em. Mỗi người đều có một bí mật riêng, chúng ta cần phải tôn trọng.

Chẳng muốn gây cãi, làm lớn chuyện, Kiệt Phong nhẹ kéo tay Đinh Đàng, bảo nhỏ. Nhưng cô đã gạt mạnh tay mình lại, hất mặt lên:

- Chẳng đáng tôn trọng đâu, cái bí mật tôi bại đó.

- Đinh Đàng, em thật là quá đáng. Thôi được, nếu em không về thì chị về một mình vậy. – Như giận dữ, Tuyết Ngân quay lưng lại – Thật chẳng hiểu sao em cứ thích xen vào chuyện người ta như vậy.

- Vì em không muốn chị bị lừa thôi. Em nói cho chị biết, bí mật trong phòng hắn là một cô gái khóa thân, xinh đẹp tuyệt vời...

- Hả? – Như bất ngờ, như không tin, đôi mắt Kiệt Phong và Tuyết Ngân đồng mở lớn.

- Đúng vậy thì sao chứ? – Một thoáng tái mặt, Triệu Vỹ lấy lại phong độ ngay lập tức. Đẩy mạnh cửa, anh đưa tay vẫy – Cầm Nhung, lại đây em!

Cô gái vẫn còn nguyên bộ đồ ngủ, nghe gọi, chẳng chút ngượng ngùng, mặc cỡ nào, chạy đến đứng cạnh bên Triệu Vỹ. Đôi mắt đẹp như cười đắc thắng, trêu người, chọc tức mọi người.

- Đây là cô gái tôi đưa về đêm nay đó. Các người làm gì được chứ? – Vòng tay sang cổ cô gái, Triệu Vỹ cười thách thức. Rồi thấy mọi người cứ đứng ngẩn ra không nói, anh nhẹ nhún vai – Sao? Thỏa mãn rồi, về được chưa?

- Hừ! Đúng là trơ trẽn, vô liêm sỉ. Tồi bại, tồi bại quá! – Gom hết vốn từ xấu xa trên thế gian trút lên người Triệu Vỹ, Đinh Đăng dùng dùng bỏ ra về. Bước chân dẫm mạnh lên luống hoa hồng không thương tiếc. Dường như cô muốn nghiền nát cả đá dưới chân mình mới nư con giận. Tự nhiên, không hẹn mà Kiệt Phong và Tuyết Ngân đồng nghĩ giống như nhau.

Nếu Tuyết Ngân nhìn thấy cô dám bày la liệt, com, canh, nước mắm lên bàn máy của mình để ngồi ăn như vậy, ngay lập tức, mặt của chị sẽ sụp xuống, sẽ bắt cô dọn đi ngay như bao nhiêu lần trước.

Nhưng, hôm nay thì khác, Đinh Đăng ngồi ăn một cách tự nhiên và chậm rãi. Nhịp nhịp chân, cô thưởng thức món thịt kho tàu, còn khen chị nếm nếm thật là vừa miệng.

Chẳng phải cô không ghét Tuyết Ngân đâu. Cả xóm này chứ riêng gì cô, ai cũng ón cái nước kỹ và khó tính của cô thợ may xinh đẹp. Cả gan làm như vậy vì cô biết chắc phải còn lâu Tuyết Ngân mới về đến. Giờ này, chị còn mãi ở chỗ sửa xe của Kiệt Phong, chờ anh ăn hết gà mèn com mới thùng thảng đạp xe về.

Cẩn ngập hàm răng vào hột vịt tròn vo, no ứ, Đinh Đăng thích thú cùng một chân lý mới mà mình vừa phát minh ra. Ở đời, người ta ai cũng ghét, cũng cho nói dối là một điều xấu cần phải tránh. Nhưng với cô, nói dối không có hại, mà đôi khi còn đem lại lợi ích cho đời nữa.

Thí dụ ư? Được thôi, Đinh Đăng ngoạm một miếng com to, nghĩ tiếp. Nếu bảo cô chứng minh, cô chẳng ngại đưa ra kết quả mới nhất của mình. Từ một công tử nhà giàu, Kiệt Phong bị biến thành một sinh viên hiếu học quê tận Quảng Nam. Nhà nghèo, tiền học bổng không đủ nuôi anh học cũng như không đủ để anh thuê một căn nhà để trọ. Tuy có mượn xích lô chạy mượn thêm, song số tiền đó chỉ đủ anh gọi về quê nuôi bà nội già đã bán thân bắt tại.

Cô có khiếu kể chuyện lắm sao mà lần nào nghe cô, bà Bảy và di Ba cũng rung rung nước mắt. Khó tính, phong kiến như Tuyết Ngân cũng đồng ý cho anh trọ chung một căn nhà ngay chẳng đắn đo. Thế mới biết, khi lòng nhân rộng mở thì mọi sự việc trên đời đều dễ được cảm thông.

Thấy anh chẳng quen lao động, mấy bữa chạy xích lô về bị rêm mình, tối cứ rên không ngủ được, cô gợi ý anh chuyển sang nghề sửa xe cho nhẹ nhàng hơn. Chỉ mở lời thôi, Kiệt Phong đã gật đầu nhanh, còn tiết lộ cho cô biết, từ nhỏ anh vốn đã mê nghề sửa xe rồi. Anh thích lắm cái cảm giác được vá xe cho người khác. Nhưng.. địa vị một công tử nhà giàu đã không cho anh có cơ hội ra lẽ đường ngồi vá xe cho khách.

Để tránh làm phiền hai cô gái, ngoài thời gian đến trường, hầu hết thời gian còn lại anh ra đầu đường, giương chiếc lều bằng bạt của mình chờ vá xe cho khách đến tối mịt mới về. Chỗ ngủ của anh cũng đơn giản lắm. Nó là một tấm ván nhỏ nằm khiêm tốn tại phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Còn vấn đề ăn uống của anh, Đinh Đăng đã bàn và được Tuyết Ngân sẵn lòng chấp nhận. Đó là họ sẽ nhận tiền nấu giùm anh. Chứ ăn hàng ăn quán, theo ý cô vừa mắc, vừa không đủ chất.

Song đó chỉ là nguyên nhân phụ, còn nguyên nhân chính... Tầm tầm cười, Đinh Đăng tự khen mình sáng trí, qua mặt cả hai người như vậy mà chẳng ai phát hiện ra. Bắt Tuyết Ngân trura trura dở com ra cho Kiệt Phong ăn, chẳng phải vô tình đâu. Cô đang cố tình gài cho hai người có dịp gần nhau, để phát sinh tình cảm ấy mà.

Bao giờ thì họ yêu nhau? Cô không biết. Cô chỉ biết rằng hiện tại Tuyết Ngân đã có thể vui vẻ trò chuyện với Kiệt Phong, không ngại ngùng như trước nữa. Và Kiệt Phong, anh vẫn thường xuyên bỏ ra thời gian rảnh, khi thì mài giũa cây kéo, lúc lại vô đầu cho bàn máy bớt kêu. Đà ấy, tình hình này, chẳng mấy chốc...

Dòng suy nghĩ bị cắt giữa chừng bởi một bóng người cao lớn, lù lù xuất hiện ngay cánh cửa. Miếng com chưa đến miệng bỏ xuống tô. Ngược mắt nhìn lên, vừa nhận ra người mới đến, Đinh Đăng đã nôi giận dùng dùng. Cô đứng bật dậy, hét to:

- Anh còn đến đây làm gì chứ? Tuyết Ngân không có nhà đâu. Mà dù có, chị ấy cũng chẳng thèm tiếp anh đâu. Về đi!

Như một mối, Triệu Vỹ không buồn nhìn đến cô. Mặc cô gào, hét, anh thản nhiên đi đến bộ ghế giữa nhà, uể oải thả cho chiếc ba lô rơi phịch xuống bàn, ngồi vào ghế, đôi mắt anh vẫn lạnh căm, bất động.

Thái độ anh vô tình, nhưng Đình Đăng lại cho là cố ý. Giận sôi gan, cô đến trước mặt anh hét lớn:

- Tại sao anh không trả lời? Anh khi dễ tôi à?

- Tôi mệt mỏi quá rồi, xin cô để tôi yên, đừng kiểm chuyện gây nữa – Thả một hơi thuốc, Triệu Vũ bực mình, gắt nhẹ. Gương mặt lại đăm chiêu, mắt dõi nhìn những vòng tròn thuốc như người mang nhiều tâm sự.

Việc gì thế nhỉ? Chom chớp mắt, Đình Đăng ngạc nhiên trước thái độ của anh. Sao như kẻ mới thất tình, đầy tuyệt vọng? Không hiểu có phải là một trò muốn trả thù lại cô không đây? Như hoang mang, cô nhìn Triệu Vũ chăm chăm, bán tín bán ngờ.

Chắc không giả đâu. Nhẹ liếm môi, cô nhìn đôi mắt anh thâm quầng, hốc hác, hậu quả của một đêm thức trắng. Gương mặt gầy đen đi, khác khổ như đã già thêm năm tuổi. Mái tóc rối bù, áo quần xốc xếch, thật không hiểu anh đã gặp chuyện gì buồn. Tự nhiên cô thấy tò mò muốn biết.

- Có chuyện gì vậy? Sao anh lại mệt mỏi chứ? – Tự lúc nào không biết, cô hạ thấp giọng mình.

- Không can hệ đến cô đâu. – Vẫn không quay đầu lại, đôi mắt anh mãi đăm chiêu vào một điểm hư vô – À, mà nếu muốn biết thêm thì tôi nói. Từ hôm nay tôi sẽ đến ở đây.

- Ồ.. ồ.. đây ư? – Đôi mắt mở to muốn rách toang đồng tử – Anh không... đùa đấy chứ?

- Không đùa đâu.

- Vậy... tôi và chị Ngân đi đâu chứ? anh... Hừ!.. thật là đê tiện. Anh trả thù chuyện hôm nọ chứ gì? – Đình Đăng lại hét lên – Tôi sẽ không dọn đi đâu.

- Tôi không trả thù cũng không bắt hai cô phải dọn đi. Tôi chỉ ở ngoài phòng khách này, đủ một chỗ nằm để ngủ thôi. – Đề giọng, Triệu Vũ không biểu lộ một cảm xúc gì trên gương mặt lạnh lùng.

- Ồ... ở chung ư? Trời đất ơi! – Té ngồi xuống ghế, Đình Đăng thấy lưng mình toát mồ hôi lạnh. Căn nhà chỉ bằng cái bùm tay. Có thêm Kiệt Phong đã là bất đắc dĩ lắm rồi, giờ thêm Triệu Vũ... làm sao mà thở?

Còn từ chối, miệng mồm, mặt mũi nào? Nhà của anh mà. Hơn nửa năm rồi, anh cho cô và Tuyết Ngân ở có lấy đồng xu các bạc nào đâu.

- Nhưng... sao anh không ở ngoài kia mà... vào đây chứ? Bộ... có chuyện gì? Hay... anh bán nhà rồi?

Mặc kệ Đình Đăng với những câu hỏi lung tung. Lặng lặng đứng lên, Triệu Vũ bắt đầu cho cuộc sống mới của mình. Lấy từ trong ba lô ra chiếc búa và mấy cây đinh, chỉ vài nhát đóng, anh đã có một góc treo quần áo rất tinh tươm.

Một sợi dây kẽm giăng ngang, một tấm ga mỏng nữa, Triệu Vũ đã có một giường riêng cho bản thân mình. Không lớn lắm, nhưng cũng đủ cho anh giải quyết vấn đề cá nhân và ngơi nghỉ.

Bưng chén com lên tiếp tục ăn, qua khe hở của tấm màn bị gió lung lay, Đình Đăng thấy Triệu Vũ đang ngồi ôm quả bóng, nét mặt đăm chiêu như sắp đi đến một quyết định gì quan trọng lắm.

Thời gian lặng lẽ trôi, một người suy tư ngồi ôm quả bóng, một người lạ lẫm ngồi nhìn. Màn đêm sụp xuống từ lúc nào không biết. Cho đến khi nghe giọng Tuyết Ngân bực bội vang lên, cả hai mới ngờ ngàng ngẩng lên, thăm ngạc nhiên tự hỏi: Sao trời mau tối vậy?

- Trời ơi, Đình Đăng, lần thứ mấy rồi đây? Sao em cứ cãi lời đem com lên bàn máy của chị ngồi ăn chứ?

- Còn quá dư dả thời gian, căng phồng làm phòng cho anh nữa. Đình Đăng, em đúng là chu đáo chẳng ai bằng. – Như trách mà giọng Kiệt Phong nghe vui lắm. Anh cứ tưởng cô lo lắng cho mình.

- Hồng phải em đâu. – Thu dọn lẹ mớ chén tô linh kinh trên bàn, Đình Đăng nói ngay mong làm nguôi cơn giận của Tuyết Ngân – chị Ngân, tên Triệu Vũ ấy lại đến, hẳn muốn ở chung với chúng ta.

- Há?

Chưa kịp hết ngạc nhiên, Tuyết Ngân đã thấy Triệu Vũ lộ đầu ra xác nhận:

- Đúng như vậy. Từ hôm nay tôi sẽ ở đây.

Nói xong, anh rút nhanh đầu vào sau tấm màn xanh, chẳng buồn để ý đến thái độ của mọi người.

- Sao giờ chị Ngân? Tối nay anh Phong ngủ đâu? – Như bắn khoăn, Đình Đăng lên tiếng hỏi.

- Anh ngủ đâu không quan trọng. – Nhẹ xoa cằm, Kiệt Phong thắc mắc – Điều quan trọng là phải đoán cho ra lý do nào Triệu Vũ dọn đến đây.

- Còn phải hỏi, chắc mười mươi là muốn có điều kiện để theo đuổi em rồi. – Không cần suy nghĩ, Tuyết Ngân nói lẹ.

- Chắc vậy. – Kiệt Phong cũng gật đầu rồi nghe lo trong dạ. Anh sợ mình không chinh phục nổi Tuyết Ngân, nhất là trong hoàn cảnh phải già nghèo, già khổ này.

Còn Đình Đang, lần này thì mâu thuẫn quá. Sao tự nhiên cô không tin Triệu Vỹ dọn đến đây chỉ vì việc theo đuổi Tuyết Ngân. Linh tính dường như cho cô biết, anh đang gặp một chuyện gì nan giải lắm. Nhưng chuyện gì? Cô không tài nào đoán nổi.

- Cái gì? Tên Triệu Vỹ ấy đòi dọn đến ở chung với ba tụi bây à?

Đã ba ngày rồi, vậy mà Đình Đang vẫn chưa quên nét mặt phẫn nộ của dì Ba khi nghe Tuyết Ngân báo tin Triệu Vỹ. Chẳng cần phân tích, suy đoán làm gì cho lâu lắc, cũng giống như suy nghĩ của Tuyết Ngân, dì kết luận ngay:

- Tên khốn ấy dọn đến đây chỉ là tìm cách lân la tán tỉnh con Tuyết Ngân thôi.

Chà! Để con cáo cạnh con cừu, làm sao dì yên tâm được. Căn nhà lại chật chội thế kia. Vậy là, chẳng cần đắn đo gì, dì quyết định ngay:

- Dù mái lá nhà tranh, nhưng nhà dì rộng rãi, chắc chắn hơn, lại có hai phòng kín đáo và riêng biệt. Tụi bây bốn đứa ở phải rồi. Còn tao, có hai mẹ con, ở đâu mà không được.

Chỉ với một câu, chắc như đinh đóng cột, dì bắt chúng phải dời nhà ngay mà chẳng hỏi qua ý kiến con, thằng con trai duy nhất đã hai mươi tám tuổi của dì.

Chẳng riêng gì Kiệt Phong hay Tuyết Ngân, mà cả Đình Đang nữa, thân với dì như ruột thịt, làm chòm xóm nửa năm rồi, cô vẫn chưa biết mặt anh Duy Hải, con trai duy nhất của dì Ba.

Mỗi lần nghe Đình Đang hay ai hỏi, dì thường đỏ mặt lên, không lảng sang chuyện khác thì cũng với một câu ngắn ngủn: Nó làm ăn xa, lâu lắm mới về. Nên lần này cũng thế, không có ý kiến của anh, cũng thường thôi, chẳng ai thắc mắc gì.

Dọn sang nhà mới rộng rãi, thoải mái hơn làm Đình Đang và Tuyết Ngân thích thú vô cùng. Mỗi người mua một giường cá nhân nhỏ rất dễ thương, đặt song song trong buồng của dì Ba. Từ nay không còn phải trải chiếu nằm co ro trên nền đất, nghe lạnh thấu xương mỗi khi trời trở gió.

Kiệt Phong cũng thế, cũng bắt chước hai cô mua một ghế xếp cá nhân bằng lò xo nằm rất êm lưng. Ai cũng hớn hờ về một cuộc sống riêng tư của bản thân mình. Chỉ Triệu Vỹ là dửng dưng thôi.

Vẫn một góc khiêm nhường trong phòng Duy Hải. Mấy cây đinh móc vài bộ đồ. Một tấm màn ngăn cách với thế giới bên ngoài, anh thả người trên chiếc võng dũi, tuyệt nhiên từ sáng đến chiều không bước ra khỏi cửa.

Anh chẳng nói với ai và dường như cũng chẳng ai buồn nói đến anh. Ngoài Kiệt Phong xem anh là tình địch không kẻ làm gì. Tuyết Ngân bây giờ cũng thù và coi thường anh ra mặt. Trong lòng cô, bao nhiêu ấn tượng tốt lành về anh không còn nữa. Nó đã bị hình ảnh cô gái mặc chiếc áo ngủ hôm nào xóa sạch rồi. Trong mắt Tuyết Ngân bây giờ, anh chỉ là một tên tồi bại, chuyên ăn chơi, hèn hạ và lăm thủ đoạn thôi.

Không chỉ Tuyết Ngân và Kiệt Phong thôi, mà giờ đây cả xóm nghèo lao động như có một luồng gió vô hình kích động. Từ người già đến trẻ con, ai cũng ghét, cũng khinh Triệu Vỹ, cũng nhăm nhe trẻ em, phun ngay bãi nước bọt xuống chân như kinh tởm lắm.

Chỉ có Đình Đang. Phải, giờ đây chỉ có cô là còn quan tâm, dòm ngó đến anh thôi. Qua khe lá, cô lo ngại nhìn anh nằm yên trên võng, tay gác trán suy tư, đã mấy ngày rồi không buồn ăn uống.

Thất tình, định tuyệt thực tự tử sao? Ôi, nếu vậy thì... Đình Đang đột nhiên thấy khó thở. Tội cô lớn dường nào. Không phải một mà đã nhiều lần cô làm cho các cô gái hiểu lầm anh.

Ghét lúc nào, thù lúc nào đâu không biết. Chứ giờ thấy anh nằm buồn hiu, tội nghiệp, lòng cô lại không đành. Muốn chạy vào nói vài câu an ủi khuyên lơn nhưng không dám. Cô sợ anh lại hét lên, lại quay lưng, ngoảnh mặt như mấy lần trước.

Xót xa, nhưng cũng đành đứng dậy. Đến giờ dọn hàng rồi, biết sao hơn? Nhìn anh thêm lần nữa, tự nhiên từ lồng ngực cô phát ra một tiếng thở dài.

=====

Đêm đã quá nửa khuya rồi, Đình Đang biết vậy, dù cô không nghe tiếng đồng hồ nhà bên gỗ. Hòa trong tiếng côn trùng kêu rả rích là tiếng thở đều của Tuyết Ngân, yên bình trong giấc ngủ.

Kéo tấm chăn lên đắp ngang người, nhắm hai mắt lại, cô tự bảo mình: Thôi ngủ đi, đừng chờ nữa!

Nhưng, hai con mắt dường như không nghe lời cô. Vừa nhắm mắt vào lại mở ra ngay, ráo hoảnh, trùng trùng trong bóng tối. Tác hại của ly cà phê đầy đặc quẹo đó mà. Bực bội quá, cô đá mạnh chân hất tung tấm chăn, rồi nằm yên nghe đêm trôi thật chậm. Tiếng con tắc kè kêu lạch lồng giữa đêm khuya.

Chợt, đôi mày Đình Đang nhíu lại. Dường như có một âm thanh lạ đang tiến dần về phía cô. Tập trung tất cả các giác quan trên người lại, cô háo hức chờ trông một hiện tượng khác thường.

Cái âm thanh lạ đã tiến gần cô lắm rồi. Gần đến nỗi cô phát hiện được đó chính là tiếng chân người nhẹ bước.

Ăn trộm ư? Nhưng... gian nhà tranh trống vắng này có gì đáng giá đâu? Nghe hoang mang, Đinh Đăng nín thở mở to đôi mắt cố nhìn xuyên qua bóng tối. Tên trộm đang nhẹ nhẹ đẩy cửa buồng của cô.

Hồng lẽ.. hẳn định ăn cắp bánh bao ế của mình? Bấu nhẹ mép chăn thăm hỏi, Đinh Đăng như vỡ lẽ. Chuyện đơn giản vậy cũng điên đầu nát óc đoán không ra. Hết đồ oan cho chó mèo lại nghi ngờ đến chuột.

Số là mấy hôm nay, đêm nào dọn hàng ra bán cô cũng phát hiện mình bị mất hai cái bánh bao to. Kỳ cục quá, chó mèo sao biết mở ăn rồi đóng nắp nồi cẩn thận? Lại chỉ ăn mỗi ngày hai cái, không hơn không kém?

Suy nghĩ mãi không ra, Đinh Đăng điên tiết lắm. Chẳng đáng giá gì hai cái bánh nhưng thế hậm hực mãi trong lòng được, cô đã cố tâm uống một ly cối cà phê đặc không đường, quyết tìm ra sự thật.

Quả không ngoài dự đoán, tên trộm đúng là đến để ăn cắp bánh bao. Như đã quen đường, chẳng chút ngỡ ngàng nào, hắn đi thẳng đến bên nồi bánh, giờ nắp, lấy hai cái rồi đứng nguyên tại chỗ ăn luôn.

Trời không có gió mà bỗng dưng Đinh Đăng nghe lạnh. Rùng mình liên tiếp hơn hai cái, cô không biết mình đang tỉnh hay mê, đang thức hay ngủ nữa. Lẽ nào tên trộm bánh lại là Triệu Vỹ?

Cấn mạnh vào môi mình đau điếng, Đinh Đăng biết mình không mơ cũng chẳng nhìn lầm. Ánh trăng đêm tuy mờ ảo nhưng cũng đủ cho cô nhìn rõ mặt anh.

Một gương mặt xạm đen hốc hác, với hàm râu quai nón xồm xoàm lâu ngày không cạo. Tròng mắt đảo liên hồi, anh như con thú đói mồi, ngấu nghiến nhai hai chiếc bánh bao.

Có thể bật ngồi lên, mở đèn đánh thức Tuyết Ngân và Kiệt Phong dậy làm chứng. Nhưng... Đinh Đăng không hiểu sao mình lại nằm yên không dám thở, không dám trở mình dù cái chân tê cứng. Cô nhìn anh ăn vụng bánh của mình mà chẳng chút xót xa nóng ruột nào. Một cái gì lạ lẫm len nhẹ vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Triệu Vỹ đã ăn xong, cẩn thận vo tròn hai mẩu giấy lót bánh ném qua cửa sổ, anh bước lại đầu giường, nâng chai nước lọc của cô lên tu ừng ực như khát lắm. Quẹt miệng bằng tay áo, anh bước ra khỏi phòng, nhẹ như một con mèo.

Còn lại một mình, Đinh Đăng cảm thấy thoải mái hơn. Cô cự mình, đuổi cái chân bị tê cứng ra rồi suy đoán. Vì có gì Triệu Vỹ phải trộm bánh bao của cô giữa đêm ăn lên?

Nhưng... dù nổi tiếng thông minh, vang danh cùng biệt hiệu “Chuyên gia dự đoán suy nghĩ của người khác”, Đinh Đăng cũng phải bó tay thua. Cô không tài nào đoán nổi. Càng lúc càng rối rắm hơn, cô thấy mình như sa vào mớ bòng bong không lối gỡ.

Mãi đến gần sáng, cô mới tạm yên lòng với kết luận của mình. Cho Triệu Vỹ tuyệt thực tự tử vì tình nhưng cuối cùng đói quá không chịu nổi. Muốn ăn lại thẹn lòng, mắc cỡ với lương tâm và nhất là với cô, nên mới len ăn cắp bánh như vậy, thiệt là tội nghiệp, là... sao ấy nhỉ? Đinh Đăng không tìm được từ diễn giải cho tâm trạng hiện tại của mình.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy một người đàn ông bị sa cơ nên lấy làm lạ đó mà. Hải lòng cùng cách diễn giải của mình, cô mỉm cười, thả hồn vào giấc ngủ muộn màng.

Như đã thành thông lệ, đêm nào cũng vậy, cứ đến giờ này là Triệu Vỹ thấy đói cồn cào, nghe thèm một cái bánh bao.

Mấy lần nhòm người lên rồi cũng mấy lần nằm trở xuống. Lòng tự trọng và sĩ diện không cho phép anh tiếp tục nhận lòng thương hại của người ta. Đinh Đăng đã phát hiện ra tên trộm ấy chính là anh. Không phải bây giờ mà đã hơn một tuần rồi. Nếu không vì một sự tình cờ, có lẽ bây giờ anh vẫn chưa hay, vẫn tiếp tục trộm bánh ăn trong ánh mắt mở to đầy thương cảm của Đinh Đăng.

Ánh mắt ấy, giờ nằm đây hồi tưởng lại Triệu Vỹ thấy nhục cho mình khôn tả. Hỡi ơi, một trang nam tử lại phải hạ mình hèn nhục thế kia. Giá chết được phút này, Triệu Vỹ nguyện cam tâm ngay tức khắc.

Thế mới biết đời là đắng cay muôn nỗi, vinh nhục khó lường. Vừa là ông chủ đó, thoát biến thành kẻ trắng tay ngay. Chưa bao giờ Triệu Vỹ thấy thấm thìa hai câu thơ của Tú Xương như lúc này:

“Còn tiền còn bạc còn đệ tử

Hết cơm hết rượu hết ông tôi”

Thật không sai, hai câu thơ như đùa, như giễu cợt kia, lại bỗng trở thành kinh nghiệm sống chua cay cho Triệu Vỹ này. Khẽ buông một tiếng cười khi mai mốt, Triệu Vỹ bỗng nghe má mình đầm đậy lệ nóng. Chua chát quá, lẽ nào trên thế gian này nghĩa tình chỉ còn là tiếng nói đậu ở đầu môi chót lưỡi của con người?

Nhớ ngày nào, Triệu Vỹ này hiền ngang, khí phách giữa thương trường. Một cái búng tay trút tiền ra như nước. Bận bè, bỏ bịch suốt sáng thâu đêm, bao nhiêu lời tăng bóc.

Vậy mà... Giờ đây, khi Triệu Vỹ nằm đây với một tấm thân tàn tạ, với một ba lô trống rỗng không dola rùng rềng thì chẳng một tiếng thăm hỏi sót chia nào. Chỉ duy nhất một tấm lòng thương hại của cô gái bán bánh bao. Hối có nực cười, đắng cay không?

Trong phút này, Triệu Vỹ bỗng thêm rượu. Một chai rượu mạnh để quên đời, quên tất cả, quên tuổi, quên tên, quên vì sao mình lâm vào cảnh trạng này. Nhưng... dù có rượu, Triệu Vỹ biết mình cũng khó lòng quên, huống hồ chỉ lúc này con đói lại hoành hành, còn cào trong dạ. Quá một ngày rồi, có ăn uống gì đâu.

Mình chỉ uống nước, không trộm bánh ăn đâu. Như tìm ra lối thoát, Triệu Vỹ bật nhanh người dậy. Chân run run, anh đưa mắt nhìn qua giường của Kiệt Phong. Anh ta vẫn ngủ ngon lành không vướng bận, không hay cạnh bên mình có một con người đang bế tắc khổ đau.

Những bước chân phiêu diêu như muốn ngã, hai mắt hoa lên, Triệu Vỹ biết mình đã ốm đi nhiều. Sức con trai mà hơn nửa tháng rồi ngày nào cũng cảm hơi bằng hai cái bánh bao, làm sao đủ? Chưa suy dinh dưỡng là may.

Vào toa lét, rửa sơ gương mặt cho bớt phần hốc hác, Triệu Vỹ nhẹ đẩy cửa phòng của Đình Đang. Cổ nén lòng, anh đi thẳng đến bàn tìm chai nước.

Một hơi hơn nửa chai rồi mà con khát như còn mãi trong cổ họng. Cái bụng lại sôi lên ục ục. Nó như cứ hướng tia mắt anh về phía chiếc nôi có chứa những chiếc bánh bao mập ú, no căng.

Nuốt nhanh ngụm nước bọt, Triệu Vỹ cố bắt mình quay mặt đi hướng khác. Nhưng... tự lúc nào, đôi chân đã đưa anh đến sát nôi bánh của Đình Đang.

Không được, những ngón tay cựa quậy. Nó như đang hình dung đến nụ cười đắc thắng của Đình Đang. Bao ngày qua, cô bé chắc đã kể chuyện này cho mọi người nghe để bêu xấu mình rồi, vẫn chưa quên, Triệu Vỹ nhớ như in đôi mắt sáng rực về tình ranh và ba chữ “Đáng đời chưa” của cô bé.

Rút tay về, nhưng Triệu Vỹ không đành lòng cùng con đói. Đã quê nhiều ngày rồi, sợ gì một lần quê này nữa, ăn đại đi, bất quá chết là cùng.

Cuối cùng, bản năng sinh tồn đã thắng lòng tự trọng. Không kìm chế nổi mình, Triệu Vỹ mở nắp nôi rồi đứng lặng yên bất động.

Gì thế này? Đói quá rồi hoa mắt ư? Đưa tay lên dụi mắt, nhìn lại rõ ràng lần nữa, Triệu Vỹ vẫn chưa tin, dù sự thật đã hiện rành rành ra đó.

Không phải là hai cái bánh bao ế khô queo, cứng ngắc lạnh tanh như thường khi nữa. Trước mắt anh, như trong mơ, là một tô com. Một tô com trắng ngon lành với hai khứa cá lóc kho bay mùi thơm nức mũi. Một trái dưa leo gọt rửa cẩn thận ngay ngắn cạnh bên như mời gọi, trông thật là hấp dẫn.

Cô bé ấy có tình để cho mình đây mà. Tự nhiên sóng mũi cay xè, Triệu Vỹ quay nhanh về phía Đình Đang, kịp thời nhìn thấy cô nhắm lệ đôi mắt lại, trong một tư thế mất tự nhiên.

Cảm ơn! Anh chỉ muốn nói cùng cô câu ấy nhưng không thể. Vì Tuyết Ngân ngủ cạnh bên hay một cái gì nữa anh không biết. Anh chỉ biết mình đang vội vã bung tô com lên, ăn ngấu ngiến như trong đời mình chưa từng được ăn com vậy.

“Một miếng khi đói bằng một gói khi no”. Bây giờ thì Triệu Vỹ thấm thìa lắm rồi. Anh thấy ông bà mình thiệt giỏi, nói ra câu gì là đúng y boong câu ấy, chẳng chê vào đâu được.

He hé một con mắt nhìn ra, thấy Triệu Vỹ ngồi quay lưng lại phía mình, Đình Đang mới an tâm mở bừng đôi con mắt dậy. Thích thú nhìn anh bung tô com của mình ăn không khách sáo. Chẳng nhìn thấy mặt anh, nhưng chẳng hiểu sao cô lại biết anh ăn ngon lành lắm. Từng miếng com to được anh cho gọn lỏn vào mồm nhai nhồm nhem. Trông thật là thú vị.

Mím miệng cười, tự nhiên Đình Đang nghe lòng mình đầm ấm một tình cảm khác thường. Rất lạ nhưng cũng rất an toàn, hạnh phúc. Cô bỗng ước sao đêm nào Triệu Vỹ cũng sang phòng ăn com cho cô ngắm.

Rồi như đã thỏa lòng, cô lặn ra ngủ rất ngon, không hay Triệu Vỹ đã ăn xong, đang đứng bên mừng nhìn cô bằng đôi mắt rất lạ. Dường như, lần đầu tiên kể từ khi gặp Đình Đang đến giờ, anh thấy nụ cười nửa miệng của cô không đáng ghét, không làm anh khó chịu như xưa nữa.

Phải chăng một điều gì đó đang dần đến...

Mới sáng ra, đã thấy Đình Đang xách con dao bén đi lon ton ra lộ, bà Bảy ngạc nhiên dừng chân hỏi:

- Mày xách dao đi đâu vậy Đinh Đang?
 - Dạ! – Dừng chân, cười một cái cùng bà, cô hươ hươ con dao trong không khí – Con đi chặt cây.
 - Chặt cây? – Bà Bảy thấy khó hiểu. Nhà có hết củi đâu? Hơn nữa Đinh Đang nấu bằng bếp dầu mà – Mày chặt cây gì? Để làm chi?
 - Dạ, con chặt cây dương, để làm cây thông Noel đó. Vừa nói cô vừa hướng mắt nhìn lên cây dương cao trước mặt.
 - Bảy đặt quá – Tặc lười, bà nói với về chẳng hải lòng – Bộ tối nay hông bán sao?
 - Dạ không! Tối nay con nghỉ – Lựa một cành dễ đốn nhất, Đinh Đang bắt đầu vung dao.
 - Cái gì? Mày có điên không? – Bà tròn mắt như kinh ngạc – Cả năm chỉ có một ngày Noel để kiếm tiền mà mày đòi nghỉ. Thiệt là...
 - Di Bảy ơi, đi chợ chưa? Trẻ lắm rồi coi chừng hết hàng đó – Tiếng di Ba chợt vang nheo nheo ngoài đầu hẻm, kịp cứu Đinh Đang khỏi bài học của bà. Tè tái xách cái nón bước đi, bà còn quay đầu lại – Thôi dẹp ba cái trò đón Noel, Noel đó đi, lo mà bán kiếm tiền. Bữa nay ngoài đường đông lắm.
- Dừng tay dao, nhìn theo bóng bà cùng di Ba hối hả hòa vào dòng người trên phố. Đinh Đang bỗng thấy lòng rung rung muốn khóc. Cô thấy thương bà, thương những người dân trong khu phố nghèo này quá. Cả đời chật vật kiếm miếng ăn, chưa bao giờ biết hưởng thụ là gì.
- Ngày lễ, ngày tết đối với họ không phải là ngày nghỉ ngơi. Mà ngược lại, trong những ngày này họ còn vất vả hơn.
- Có bao giờ ba mình và những ông giám đốc ngồi Mecxedes hút ciga kia chạnh lòng nghĩ đến những cảnh đời cơ khổ. Bớt một cuộc vui để giúp một lão bà hủi quạnh hay một đứa bé thiếu cơm áo đến trường? Tự nhiên, Đinh Đang thêm khát có được một chiếc dừa thần. Ngay lập tức, cô sẽ biến lá cây thành những đồng tiền vàng rủng rỉnh, cũng như biến những gian nhà tranh lụp xụp thành nhà ngói kang trang. Để trong mắt những người dân nghèo lao động không còn tia buồn lo lắng mà lấp lánh niềm vui, hạnh phúc, cạnh cây thông Noel cùng đón một Giáng sinh thật yên bình.
- Đôi mắt long lanh, mỉm cười trong ảo mộng, Đinh Đang như đang bay trong hiện thực mơ hồ. Giữa muôn vàn vì sao lấp lánh, cô thấy mình đẹp như tiên, tay cầm chiếc dừa thần, ban những phép thần thông màu nhiệm.
- Đinh Đang, mày điên hả, sao đứng đây vừa nhắm mắt vừa cười vậy? – Một cái vỗ vào vai, cắt ngang cơn mơ của cô. Bùng mắt dậy, nhận ra thằng Tân đánh giầy, cô nhảy lên mừng rỡ – Ôi, mày hả? Tụi nó đâu rồi? Tối nay tụi bây có rảnh không?
 - Làm sao rảnh được. Đêm này là đêm Noel mà, mày không biết sao? – Như ngạc nhiên, mắt thẳng Tân tròn xoe nhìn Đinh Đang – Còn mày, có bán không? Sao còn đứng đây?
 - Tao không bán. – Như giật dỗi, Đinh Đang quay mặt sang nơi khác.
 - Sao vậy? Bộ ai ăn hiếp mày hả? – Một cách quan tâm, thằng Tân nhìn Đinh Đang chăm chú. Từ dạo ở sân golf, nó và Đinh Đang thân với nhau lắm – Nói tao nghe, rồi tao bình mày.
 - Chẳng ai dám ăn hiếp tao đâu – Ngồi xuống gốc cây, cặp môi Đinh Đang chu chu – Có điều tao chán mày với mọi người quá. Cả năm mới có một đêm Noel mà không chịu nghỉ, cứ bán bán hoài.
 - Biết làm sao, tại mình nghèo chứ bộ – Nhún vai, thằng Tân ngồi xuống cạnh Đinh Đang.
 - Bộ nghèo, nghỉ một bữa rồi chết hả?
 - Hông chết. Nhưng nghỉ làm gì? Mình có tiền đâu mà đi chơi như họ chứ? – Vừa nói vừa gãi đầu, thằng Tân không hiểu vì sao Đinh Đang lại giận. Bộ đi bán.. không đúng sao?
 - Vậy... có chỗ chơi mày chịu nghỉ không?
 - Sao không? – Thằng Tân đáp ngay không suy nghĩ. Ngay lập tức nó thấy Đinh Đang tươi ngay nét mặt:
 - Vậy... mày bảo tụi nó tối nay nghỉ bán hết đi, lại nhà tao tổ chức party.
 - Party là cái gì? – Thằng Tân không hiểu.
 - Là ăn tiệc đó thằng ngu – Giúi mạnh đầu thằng Tân, Đinh Đang cười vui vẻ. Trong lòng cô, một đêm Noel thật vui đang dần được hình thành.
 - Nhưng... thằng Tân dẫn đó – Tao sợ... phiền anh Phong với chị Ngân. Hai người đó khó lắm, mỗi lần thấy tao là họ lại gườm gườm.
 - Mày yên tâm đi, hai người đó đi Vũng Tàu rồi.
 - Thiệt hả? – Mắt thằng Tân sáng rực – Vậy là tối nay chỉ có tụi mình thôi hả? Quậy đã! Thôi, để tao đi thông báo cho tụi nó đây.

Thật nhanh, thẳng Tân có giò chạy, chiếc thùng đánh giày trên vai nó lắc lư như cũng muốn chia vui làm Đỉnh Đàng nhìn theo không nên được nụ cười. Nhặt cây dao dưới chân lên, cô tìm một nhánh dương khác to hơn. Nhất định buổi tiệc tối nay cô phải làm cho ra trò mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

- Ấy, em cứ ngồi yên đó, anh chạy được mà – Thấy Đỉnh Đàng chống tay toan nhảy xuống, anh tài xế ba gác kêu lên – Em nhỏ xíu, nhẹ hều như bong bóng, nặng nề gì đâu.

Nhưng... Đỉnh Đàng đã nhảy xuống đất rồi, vừa đẩy phụ anh, cô vừa cười khoe chiếc răng khênh rất có duyên:

- Bây giờ anh nói vậy, chứ lát nữa quẹo vào hẻm, đẩy xe qua mấy ổ gà, anh sẽ hối hận ngay.

Như để chứng minh lời cô nói, ngay lập tức con hẻm hiện ra với những ổ gà lôm chôm.

- Không sao – Anh lái xe ba gác mỉm cười – anh quen mấy cái ổ gà này lắm – Rồi như cũng thấy anh vui vẻ dễ thương, anh bắt chuyện – Hôm nay nhà bé có tiệc gì mà mua nhiều đồ vậy?

- Tiệc Noel đó, anh không biết sao? – Vừa đẩy phụ Đỉnh Đàng vừa hào hển nói.

- Tiệc Noel! À! – Như hiểu ra, anh gạt gù rồi quay sang nhìn cô – Vậy chắc là nhà bé giàu ghê lắm. Một buổi tiệc Noel còn lớn hơn đám giỗ nhà ba anh nữa. Lại còn mua đồ chơi nhiều như vậy.

Trong giọng nói của anh, Đỉnh Đàng nghe có chút ngậm ngùi, thương cảm. Nhẹ đặt tay mình lên tay anh, cô hỏi:

- Anh chạy xe như vậy có khá không?

- Cũng đủ ăn. Nhờ mấy dịp lễ tết như vậy, một ngày kiếm cả trăm ngàn

chứ ít sao – Đôi mắt sáng lên anh nói như khoe.

- Vậy là anh không nghĩ để ăn Noel với vợ con à?

- Ăn Noel? – Như nghe chuyện khôi hài, anh phá ra cười lớn – Anh có theo đạo chúa đâu, và lại, lâu lâu mới có cơ hội kiếm tiền một lần, sao bỏ được.

- Không cần phải đạo công giáo đâu. Con nít nó thích đi chơi Noel lắm. Đường phố đông đặc người ta, toàn quần áo đẹp, nhiều moden hấp dẫn, đầy sắc màu rực rỡ. Đẹp làm sao! – Đôi mắt mơ màng, Đỉnh Đàng nhớ lại tuổi thơ. Bao nhiêu lần cô ngồi trong xe hơi, ngắm người đi đường qua cửa kính. Ôi, ông già Noel đây huyền thoại. Lúc đó, cô đã tin trên thế gian này, thật sự tồn tại một ông già Noel tốt bụng và vui tính, chuyên tặng quà cho các trẻ em ngoan. Vậy mà....

- Bé ơi, quẹo hướng nào đây? – Anh ba gác kêu lên khi đến ngã ba đường. Bùng tỉnh, Đỉnh Đàng đưa tay chỉ:

- Không cần quẹo, nhà của em trước mắt đây rồi.

- Nhà này ư? – Anh thoáng ngạc nhiên trước vẻ lụp xụp nghèo nàn của căn nhà lá. Vậy mà lúc nãy thấy cô thuê anh chở một xe đầy thịt, cá, la ghim và các món quà, anh cứ ngỡ cô là một đại tiểu thư, con nhà khá giả.

- Đúng rồi, anh xách đồ vào nhà phụ em với, nhiều đồ quá – Không đoán được suy nghĩ của anh, Đỉnh Đàng dậm chân nũng nịu.

- Được, để anh – Thoáng thất vọng, anh phụ cô dọn hết đồ trên xe xuống. Số tiền boa mà anh trông đợi đã không cánh mà bay rồi.

- Xong, anh uống nước đi – Một ly nước lọc trong veo được chia ra, kèm theo ba tờ năm chục ngàn mới cứng – Và tiền xe của anh đây.

- Em trả lộn tiền rồi, chỉ hai chục ngàn thôi – Lấy một tờ, anh cho tay vào túi lần tiền thối.

- Em không lộn đâu. Em trả cho anh đó – Nhìn vào mắt anh, Đỉnh Đàng hạ giọng – Anh cứ nhận đi, đừng ngại, số tiền này đối với em không đáng bao nhiêu đâu.

- Nhưng... vẫn cảm thấy bất an, anh đưa tay gãi tóc – Nhiều quá, cùng lắm là anh chỉ lấy một tờ thôi.

- Không nhiều đâu – Xếp ba tờ năm chục, Đình Đăng nhét gọn vào túi anh – Em muốn anh nhận và nghỉ chạy xe trọn một ngày. Dành thời gian đưa vợ và cháu bé đi chơi. Chẳng phải anh đã nói là mình đã có một đứa con lên bốn rồi ư?

- Phải, nhưng mà...

- Anh đừng nhưng mà gì nữa, mau trở về nhà tặng cho chị và cháu một đêm Noel thật vui đi. Đây, con búp bê này em tặng cháu – Cúi xuống đồng quà, Đình Đăng lựa một con búp bê thật to, thật đẹp trao cho anh – Đừng cảm ơn em, chẳng đáng gì đâu.

Nhìn môi anh mấp máy, mắt đỏ hoe như muốn khóc, Đình Đăng cũng chột nghe sóng mũi cay xè. Sợ mình không kìm được lòng khóc theo anh, cô vụt bỏ chạy vào nhà đóng nhanh cửa lại, bỏ mặc anh đứng đó tần ngần xúc động.

Số tiền không lớn, nhưng tấm lòng cô bé kia lớn quá. Nhất định, lát nữa trở về nhà khi kể cho vợ mình nghe, cô ấy rồi cũng giống như anh, sẽ mừng rung rưng hạnh phúc.

Up chiếc mũ lên đầu, vội vã quay lưng, lòng nôn nao một đêm Noel đầy hạnh phúc. Anh mỉm cười nghĩ đến màu vàng tươi của chú vịt quay béo mập được bày bán trên các gian hàng dọc bên đường.

Người chạy ba gác đã đi rồi, Đình Đăng hé hé cánh cửa nhìn ra, miệng chột nhoén một nụ cười hạnh phúc. Lòng nghe vui rộn rã. Có lẽ trong cuộc đời, chưa bao giờ cô thấy vui sướng dường kia. Bây giờ thì cô đã hiểu thế nào là hạnh phúc được đem niềm vui, nụ cười san sẻ cho người khác. Đúng là cho bao nhiêu nhận bấy nhiêu, thậm chí còn nhiều hơn nữa.

Ôi, sao cô thêm được thấy ngay gương mặt rạng rỡ của những người vừa được cô tặng cho niềm vui nhỏ.

Một vòng đi chợ, Đình Đăng xài hết mười triệu đồng. Số tiền cứu mạng mà bà đã cẩn thận nhét vào túi xách của cô kèm theo chiếc nhẫn hộ xoàn. Ồ! Xin chớ hiểu lầm, cô không hoang phí tiêu hết số tiền lớn đó vào buổi tiệc tối nay đâu. Để đãi đám trẻ nhóc ấy, cô chỉ cần bỏ ra năm trăm ngàn cũng đủ dư dả lắm rồi, thêm năm trăm ngàn mua quà nữa, cô vẫn còn nguyên chín triệu đồng.

Sau khi gọi bốn triệu đồng cho hai viện dưỡng lão và một cô nhi viện. Đình Đăng đem năm triệu còn lại gọi tặng bà Bảy, dì Ba và thím Sáu – Những người ơn và cũng là những người nghèo nhất nhì khu phố qua đường bưu điện. Hy vọng số tiền nhỏ của mình sẽ đem đến cho mọi người chút vui vẻ, hạnh phúc trong dịp lễ giáng sinh.

Cho tay vào túi áo, kiểm tra xem con búp bê có còn nằm yên ở đó không, Đình Đăng mỉm cười hình dung đến đôi mắt mở to ngạc nhiên của Triệu Vỹ lúc được cô tặng quà. Chẳng hiểu sao, cô thấy thích con búp bê bằng sứ nhỏ tí tẹo này ghê. Chắc tại búp bê cũng có nụ cười nửa miệng, ngạo đời giống như cô vậy.

Biết chắc hai giờ nữa chị Lan, người nấu ăn cho gia đình cô sẽ tới đây với đầy đủ đồ nghề giúp cô hoàn thành buổi tiệc, nên Đình Đăng không lo lắng lắm. Bỏ mặc đám thịt cá, heo gà linh kinh đầy một nhà, cô đẩy cửa bước vào phòng Triệu Vỹ. Thật tò mò, cô muốn biết anh có chuẩn bị đón giáng sinh không?

Chẳng có chút chuẩn bị nào, Đình Đăng thất vọng đứng nhìn tấm màn im lìm đóng. Không cần mở ra xem, không cần đoán cô cũng biết anh đang nằm yên trên võng, cánh tay gác ngang trán, bất kể chuyện đời.

Đôi mắt cô lại lia qua giường ngủ của Kiệt Phong rồi gật đầu khen. Quả đúng là một chàng trai ngăn nắp, gọn gàng. Mừng mền, chiếu gối tuyệt không có một nếp nhăn nào.

Thờ ra một cái, định quay lưng nhưng Đình Đăng nghe dạ không đành. Dù muốn, dù không cô cũng phải rủ anh tham gia buổi tiệc tối hôm nay cho bằng được.

Bước lại gần, cô rón rén vạch tấm màn nghe thắt kinh hồn vía. Hai mắt tròn xoe, cô không biết Triệu Vỹ đang ngủ hay đã chết nữa? Bởi trên thế gian này, chẳng có ai ngủ với bộ mặt nhăn nhoe, khổ sở như anh.

Nhè nhẹ đặt hai ngón tay sát mũi anh, Đình Đăng an lòng khi thấy anh vẫn thờ đều trong giấc ngủ sâu. Thế là không e ngại, kiêng dè gì nữa, cô vừa găm móng tay vừa thích thú khám phá nơi ẩn ở của Triệu Vỹ. Có lẽ đây là lần đầu từ lúc quen anh, cô mới có dịp nhìn anh gần như vậy.

Đẹp trai, phong độ đâu không thấy. Trước mắt cô giờ đây Triệu Vỹ chỉ là một gã đàn ông còm nhom khắc khổ. Đầu nghẹo một bên, tay trái buông lỏng thõng dưới võng, mặc kệ những con muỗi bám đầy lên đó, tha hồ chén mồi mề.

Phẩy tay xua mấy con muỗi bay đi, Đình Đăng chột thấy se lòng. Anh nhiều bề vậy, ai ngờ lại có lúc thất tình bệ rạc thế này. Khó tin lắm sao.

- Triệu... – Vừa mở miệng định đánh thức anh, Đình Đăng chột nhìn thấy một cuốn sổ bìa xanh nằm dưới đất. Cạnh bên là chiếc bút máy màu vàng trông rất đẹp.

Lưu bút hay an bums? Tò mò, cô ngồi xuống lật từng trang. Không ngờ mình đang đọc trộm nhật ký của người ta. Từng chữ từng dòng là nỗi niềm riêng tư, thầm kín nhất đáy lòng Triệu Vỹ. Quên mất thời giờ, Đình Đăng ngồi xếp luôn xuống đất, theo nét chữ nghiêng nghiêng bay bướm, cô bước vào tâm hồn anh một cách nhẹ nhàng.

Đôi dòng tự bạch:

“Tôi tên là Triệu Vỹ. Một cái tên mà tất cả bạn bè, bỏ bịch tôi, ai vừa mới nghe qua cũng khen là đẹp, là mạnh mẽ hiếm có.

Nhưng sự thật chẳng hay ho gì lắm đâu. Không tin ư? Được, hãy nghe tôi diễn giải đây! Theo từ Hán, Triệu là nhiều, là hàng trăm, hàng ngàn hợp lại. Còn Vỹ rõ ràng là cái đuôi rồi. Còn dưới mắt nhiều người thì mang ý nghĩa gì? Hùng mạnh chỗ nào? Vô duyên thì có. Thật tôi chẳng biết ông già tôi nghĩ gì mà lại đặt cho tôi cái tên nghe kỳ cục quá.

Tôi tuổi thủy mệnh kim con vua Huỳnh Đế, số sung sướng một đời có kẻ hầu người hạ, công danh sáng lạng chẳng cầu lo. Tướng tinh con hổ như vậy, ông thầy tướng bảo nếu lỡ sanh nhầm thời chiến quốc, tôi sẽ có hàn tín làm Đại nguyên soái, thống lĩnh quân mười tám nước chư hầu.

Song, thật là súi quẩy cho tôi, tướng mà sanh phải thời bình, đất đầu dụng võ, đánh làm chàng công tử phong lưu, một đời nho nhã tận hưởng gia tài, gia sản của cha. Xin tiết lộ: ba của tôi giàu lắm, tôi lại là con một, lo gì chứ?

Tôi thích màu tím nhạt, (mền, con trai mà thích màu tím???) màu thủy chung mà các thi nhân vẫn thường ca ngợi ấy. Thích nhạc rock và cảm giác phiêu lưu mạnh mẽ. Thích phóng mô tô với tốc độ cao và thích nhất là môn bóng đá.

Tôi yêu hoa cẩm chướng, yêu vẻ thanh tao rắn rỏi nhưng không thiếu nét dịu dàng của nó. Dù một lần thằng bạn thân của tôi đã bảo rằng cẩm chướng tượng trưng cho ân và tình. Mà yêu loại hoa này bảo đảm trong tình yêu này sẽ phải mang ân huệ của người ta.

Tôi không tin nó đâu. Một đời hiền ngang như Triệu Vỹ này, lại phải mang ơn nghĩa với người yêu của mình ư? Hoang đường quá!

Cuối cùng xin tiết lộ: năm tôi mười tám tuổi, tôi đã từng giật quán quân giải karate toàn quốc. Bí mật riêng đấy nhé. Ông già tôi không biết đâu. Vì nếu biết, ông sẽ mắng tôi dư hơi làm chuyện bao đồng. Mục tiêu của ông là muốn tôi đậu vào đại học kinh tế. Sau này trở thành một thương gia danh tiếng như ông vậy. Nhưng... nhắc đến chuyện học... tôi thấy ngao.. ngán quá...”

Thì ra trước khi trở nên sa đọa, Triệu Vỹ từng là một thanh niên tốt, lành mạnh trong suy nghĩ, thêm một chút hài hước rất đáng yêu. Đinh Đang đã đọc xong dòng tự bạch, cô ngước mắt nhìn Triệu Vỹ nghĩ thầm. Rồi tưởng tượng ra nét mặt anh năm mười tám tuổi. Bằng tuổi cô bây giờ. Chắc lúc đó anh cũng là một thằng nhóc trẻ con thôi. Chà! Cô bỗng tiếc, sao lúc đó trời không xui khiến cho cô quen với anh chứ? Chắc là vui ghê lắm.

Lật tiếp trang nhật ký, Đinh Đang tiếp tục phiêu lưu vào thế giới nội tâm phức tạp của anh. Cô thật muốn biết vì sao, từ lúc nào, anh trở nên đáng điểm và hư hỏng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

“Ngày.. tháng.. .năm..

Tôi thi rớt đại học rồi, chuyện chẳng lớn gì nhưng ba tôi làm ầm ĩ cả lên. Đồng tiền, ông bắt tôi học đại học mở. Chấm dứt thời mộng mơ, bay nhảy của tôi bằng những logic học và những con số chán phèo, tẻ nhạt.

Nhưng tôi không chịu bó tay đâu. Theo thông báo tuyển sinh của trường đại học thể dục thể thao, tôi đến đăng ký thi và trúng tuyển ngay từ vòng dự tuyển. Theo lời huấn luyện viên Vương Thanh và cũng là đương kim vua phá lưới, tôi có một thân hình lý tưởng và một năng khiếu đầy đủ để trở thành cầu thủ.

Thế là từ đó, tôi song song học hai trường đại học. Sáng kinh tế, chiều dành cho bóng đá. Song thú thật, tôi thiên vị bóng đá nhiều hơn. Suốt ngày trên sân cỏ, tôi bỏ mặc bài vở và những điểm không ngày một nhiều hơn.

Kết quả, năm đó tôi bị lưu ban. Được tin này, cha tôi tức điên lên. Ông cấm tôi không được đặt chân vào trường thể thao nữa. Nếu tôi cãi, ông sẽ từ tôi.

Tôi không dám cãi lời cha, đành từ giả thầy Vương Thanh. Thầy có ý tiếc và tặng cho tôi quả bóng cùng bộ đồ đã theo thầy đi dự các giải lớn.

Xa bóng đá, tôi như con cá xa bờ sông rộng, bị nhốt trong lồng kính, lơ dờ sống tiếp những tháng ngày vô vị.

Mỗi lần mở ti vi, nhìn các bạn của mình tung hoành trên sân cỏ tôi lại buồn lại khóc. Lại chán đời, muốn chết. Tôi trách sao mình không sanh ra trong một gia đình khác, dù nghèo, dù cực nhưng được tự do.

Lần đầu tìm đến men rượu, tôi thấy nó hay hay. Nó giúp tôi quên được phút nhàm chán, buồn rầu. Nhưng.. chỉ một thời gian thôi, nó lại trở nên vô dụng với tôi rồi. Tôi càng nghe cô độc, chán đời hơn vào những đêm con say chột tính. Một mình trên giường gặm nhấm nỗi cô đơn, tôi chỉ muốn đập tan một

cái gì cho thỏa lòng.

Tôi đã gặp em, người con gái đầu tiên trong cuộc đời tôi. Em không đẹp, cũng chẳng thơ ngây. Một đêm lạnh, em co ro bên góc đường đợi khách, còn tôi thì say khướt bởi nỗi buồn.

Em cần tiền, tôi cần quên, cần giết thời gian tĩnh lặng. Mình đã đến với nhau bằng đổi trao song phẳng. Em đã cho tôi biết thế nào là cảm giác ngất ngây, bay biến.

Từ em, tôi không còn là chàng trai tơ ngơ ngác khờ khờ. Lột xác thành gã đàn ông, tôi phiêu lưu kiếm tìm cảm giác. Hết vũ trường, hộp đêm, tôi hóa thân thành chàng công tử hào hoa, vung tiền như nước mưa những cuộc vui. Tôi muốn quên, muốn đánh mất mình và tôi sẽ làm được điều tôi muốn nếu như tôi đừng gặp Tuyết Ngân.

Trong bóng đen bé tấc của cuộc đời tôi, em là vầng hào quang chột lóe, để tôi kịp soi rọi lại mình. Phải chăng, cuộc đời này vẫn còn lối thoát? Mất một đam mê, có đáng cho tôi tự hủy diệt cuộc đời?

Tôi chợt muốn rời bỏ vũ trường, đêm tối. Thành lập công ty theo ý cha, tôi dừng lại cuộc đời bên người con gái dịu dàng, đơn hậu.

Tôi sẽ làm được điều đó nếu như đừng đụng phải cái sao chổi xui xẻo ấy. Cô bé tên là Đinh Đàng. Một quái thai của thời đại mới. Con nít chẳng ra con nít, người lớn chẳng ra người lớn. Lúc nào cũng như oan gia, thù địch. Cô bé tìm đủ mọi cách chia rẽ tôi với Tuyết Ngân. Tệ hại hơn là cô bé còn làm cho em hiểu lầm, khinh khi rẽ rúng tôi. Tình yêu không tương lai mù mịt, tôi đang như con thuyền không hướng lênh đênh giữa biển đời trôi nổi thì trời bỗng nổi lên cơn bão lớn. Tôi bị bạ từ. Ông đuổi thẳng tôi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng cùng một câu tuyên bố xanh rờn:

- Bao giờ mày vứt bỏ trái banh cùng nhưng mơ ước hão huyền về những môn thể thao vô tích sự kia, chịu đi học lại thì hãy về gặp mặt tao. Không thì. sống chết mặc bay, tao không biết.

Ba đã dồn tôi và bước đường cùng rồi, ba có biết không? Rời bỏ môn bóng đá, tôi có thể ép lòng làm ông vui được. Nhưng vứt bỏ trái banh, đó là điều tôi không làm được bao giờ.

Bởi đây là di vật cuối cùng của thầy, một ngôi sao nổi danh lừng lẫy trong làng bóng đá. Thầy đã trao cho tôi với tất cả tin yêu, hy vọng. Tôi đã phụ lòng không phát huy được danh tiếng của thầy, lẽ nào tôi vứt bỏ đi di vật cuối cùng thầy ân cần trao gởi lại? Tôi biết nếu muốn tôi có thể bán trái banh này với bất cứ giá nào cho giới hâm mộ, cho những ai đã sùng kính, ngưỡng mộ thầy. Nhưng...

Ôm trái banh thất thủ bước đi, tôi ngạc nhiên nhận ra mình đang đi về phía tiệm may của Tuyết Ngân. Sao tôi lại đến nơi này. Cái nơi mà ai cũng khinh khi, thù ghét, coi tôi chẳng ra gì cả? Tôi không hiểu, thật sự không hiểu nổi. Chỉ đến khi bước hẳn vào ngưỡng cửa, trông thấy cái sao chổi Đinh Đàng, tôi mới chợt hiểu tại sao..”

Quyển nhật ký bỗng bị giật khỏi tay, cất ngang luồng tâm sự đang ngon chảy. Ngẩng đầu lên, thấy Triệu Vỹ đang trừng trừng ngó mình gợn dử, Đinh Đàng nhẹ xoa hai bàn tay vào nhau, lấp liếm:

- Tôi chỉ mới lật ra thôi, chưa kịp coi gì cả.

Về mặt cô diễn chẳng tự nhiên chút nào, lia mắt xuống trang nhật ký lật dở dang, Triệu Vỹ thừa biết cô xem được những gì rồi. Con giận bỗng bùng lên, tưởng chừng anh có thể bóp cổ cô chết ngay. Nhưng rất lạ, anh chỉ đứng đó trừng trừng nhìn cô.

- Tôi không có ý đâu. Xin anh đừng giận. Tôi xin lỗi anh mà! – Như biết lỗi, Đinh Đàng cúi thấp đầu trầm giọng – Năn nỉ đó. Không thì... anh ***** tôi đi. – Cô lại nắm tay anh lay nhẹ nhẹ.

Bàn tay cô ấm, giọng nói chân tình, tha thiết làm lòng Triệu Vỹ chùng đi. Con giận như tan biến, hay nói đúng hơn là anh không sao giận được. Dù gì, cô cũng là ân nhân cứu mạng của anh mà.

Bao ngày rồi, sao anh không hiểu lòng cô chứ? Đêm nào chẳng để sẵn tô com trong nôi chờ anh đến. Không chỉ thế, cô còn đổi món cho hợp khẩu vị anh nữa. Anh biết lúc cái bánh, khi trái lê, cô âm thầm lo lắng cho anh.

- Sao anh đứng yên hoài vậy? Hồng tha cho tôi sao? – Nắm tay chưa đủ, cô còn ngước đôi đồng tử trong veo lên để khẩn cầu – Thôi để tôi nói thật cho anh đừng giận. Thật ra quyển nhật ký đó tôi có xem, nhưng xem có chút xíu thôi.

Sự thành thật của cô xem ra có chút tác dụng, gương mặt Triệu Vỹ không dừng dung bất động nữa. Phẩy tay, anh mệt mỏi nói:

- Được rồi, ra ngoài đi – Rồi leo lên võng, nhắm mắt lại như người ngủ say, anh đưa đầu chiếc võng.

- Nhưng như vậy là anh có hết giận, có tha thứ cho tôi chưa? – Như băng khuôn cô chẳng chịu rời chân.

- Hết rồi, ra lệ giùm đi, tôi buồn ngủ quá. – Biết cô sẽ còn lải nhải mãi bên tai. Triệu Vỹ nói nhanh, một cơn mắt hé mở ra nhìn cô.

- Thật hả? – Nhảy lên như đứa trẻ, co nhướn cười thật đẹp rồi bước lại gần, nắm tay anh nũng nịu – Ngủ gì mà ngủ hoài không biết nữa. Hôm nay là Noel rồi, anh nhớ không?

Noel! Đã là Noel rồi ư? Triệu Vỹ thoáng giật mình. Như một con chiến ngoan đạo, giáng sinh nào anh không cùng bạn đến nhà thờ dự lễ. Tan buổi kinh

cầu, cả nhóm tụ tập nhau ăn rề mi on đến khuya, vui thật là vui. Vậy mà... Một tiếng thở dài không kìm được thoát ra từ lồng ngực. Đưa tay làm dấu thánh, anh mong chúa ở trên trời thấu hiểu và tha thứ cho anh. Lâu lắm rồi, anh không đi xưng tội.

- Triệu Vỹ, anh dậy đi đừng ngủ nữa. – Bàn tay Đinh Đăng lại lay lay chiếc võng, bắt anh mở mắt ra – Dậy tẩ đi, rồi cùng tôi trang trí cây thông đón Noel – Thi thảo, cô như khoe – Anh biết không, tối nay nhà mình nhiều khách lắm, một mình tôi với từng ấy quà, gói hỏng kíp đâu.

Hình ảnh Noel năm trước lại hiện ra trong trí não. Lúc ấy, Triệu Vỹ chưa quên mình đang cặp với hoa hậu Thanh thanh. Anh và nàng đã cùng nhau trang trí một cây thông thật lớn, thật sang và thật đẹp đón đám bạn Việt kiều. Để góp vui, anh đã hóa trang thành ông già Noel, hào phóng tặng mỗi giai nhân đêm ấy một nhẫn vàng và riêng hoa hậu Thanh Thanh, anh đã tặng nàng một xâu chuỗi thật đẹp. Vậy mà giờ đây.. cái tên Triệu Vỹ phải nằm đây với hai bàn tay trắng, chờ người thương hại.

- Dậy đi, anh đừng ngại, Kiệt Phong và Tuyết Ngân không có nhà đâu, đi Vũng Tàu hết rồi – Đinh Đăng khẽ thì thầm vào tai anh như thông báo một tin quan trọng đầy bí mật.

Vậy là ... Tuyết Ngân và Kiệt Phong đã yêu nhau rồi. Một tin buồn, nhưng rất lạ không làm tim anh đau nhói như đã tưởng. Mà ngược lại, anh thấy nhẹ nhõm trong người. Không có họ, mình bớt căng thẳng ngược ngùng hơn. Dù sao Đinh Đăng cũng biết hết chuyện của anh rồi, giấu cô bé làm gì nữa.

- Dậy đi! Ngoan nào! Rồi tôi tặng quà cho đẹp lắm – Tặc lưỡi, cô vỗ vỗ tay anh như dỗ một đứa trẻ lên ba, như thể anh là em cô vậy. Nhưng... chẳng hiểu sao Triệu Vỹ lại thấy lòng mình mềm đi một cách khác thường. Bao lâu rồi, anh không được ai dỗ dành, quan tâm săn sóc như vậy.

- Đi nào – Biết anh đã xiêu lòng, Đinh Đăng nắm hai tay anh kéo mạnh. Rất tự nhiên, cô lục tìm quần áo trong đồng đồ đó nhưng vô hiệu. Cái nào cũng chưa mặc, khảm lè một mùi khó chịu.

- Để cho tôi – Thoáng xấu hổ, Triệu Vỹ ngăn tay cô lại, nhưng Đinh Đăng đã lác đầu.

- Đừng mặc bộ này, chờ tôi một lát – Rồi hối hả chạy đi, không lâu Đinh Đăng trở vào trên tay là bộ quần áo mới tinh.

- Tôi định mua cho thằng Tân, nhưng anh có thể mặc đỡ – Cô thanh minh – Bằng ca tê thường thôi, vì tôi không định tặng nó cho anh. Anh không chê chứ?

- Không chê – Chẳng phải nịnh mà Triệu Vỹ đang nói thật lòng. Một tháng ở dơ không tắm rửa rồi, được mặc đồ sạch lúc này còn mơ gì nữa.

- Không chê thì đi lẹ đi. Nè! Đừng quên cạo râu đó – Vừa nói, cô vừa khúc khích cười, bàn tay quơ quơ vào đám râu rậm trên mặt anh.

- Nhưng...

- Nhưng gì nữa? Lẹ đi! Con trai gì ở dơ quá trời. – Đẩy mạnh vai anh, Đinh Đăng như ra lệnh. Và rất lạ lùng, Triệu Vỹ thấy mình phục tùng cô một cách vô điều kiện.

Không ngờ mình cũng có uy ghê! Bất được Triệu Vỹ đi tắm theo ý mình rồi, Đinh Đăng khoái lắm. Như hứng chí, cô nhảy lên võng đưa mạnh, miệng còn hát mấy câu, rồi như chợt nhớ ra, cô lật đật leo xuống. Đào nhanh trông mắt, cô quyết định odjn giùm anh căn phòng cho gọn gàng ngăn nắp.

Ôm hết mớ đồ dơ bỏ vào thau, Đinh Đăng nhủ thầm một lát sẽ giặt phụ anh. Dù trong đời, đó là công việc cô ghét nhất.

Triệu Vỹ đã tắm xong, vui đầu vào chiếc khăn không biết của ai. Nghe thoang thoang mùi hương con gái. Anh chợt thấy lòng thanh thản, bao ưu tư phiền muộn như được dòng nước mát cuốn trôi đi. Khẽ mỉm cười, a nh không biết giờ đây phải dùng từ gì để diễn tả đúng Đinh Đăng. Oan gia hay cứu tinh của cuộc đời anh? Sao tự nhiên anh muốn biết cô bé ấy làm gì trong căn phòng ô chuột của anh? Chắc lại lục tung áo quần lên tìm quyền nhật ký rồi. Vô ích thôi cô bé, quyền nhật ký ấy ở đây này.. Vô vô tay vào bụng, nơi cất quyền sổ, Triệu Vỹ chợt thắc mắc, Đinh Đăng nghĩ gì khi biết mình bị ba tổng khoi nhà với hai bàn tay trắng? Lại ba chữ “Đáng đời chưa” nữa chứ gì? Tự nhiên đôi mắt ngạo đời của cô lại hiện ra trước mặt anh như trêu ngươi, thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đẩy lẹ cửa bước vào, Triệu Vỹ chợt đứng ngây người ra bất động. Sừng sốt, pha lẫn bàng hoàng, không tin nổi. Có đúng là Đinh Đăng trước mắt anh không? Sao đẹp, sao dịu dàng đến thế? Chỉ mấy phút thôi, cô như vụt lớn lên nhiều. Không còn là cô bé ngổ ngáo, cô trở thành thiếu nữ tự bao giờ?

Một thiếu nữ rất yêu kiều, duyên dáng, đang ngồi kết lại giùm anh chiếc cúc áo bị rờia. Ôi, trông bàn tay cô vụng về khâu từng mũi chỉ, sao lòng anh bồi hồi quá. Một cái gì thật êm đềm, đầm ấm nhẹ len vào trái tim anh.

Sao lại đem nút cho anh? Không hiểu Đinh Đăng hoàn toàn không hiểu, cô chỉ biết khi quét nhà, tình cờ nhặt được chiếc nút trông quen thuộc. Chẳng ai nhắc mà cô bỗng nhớ đây là chiếc nút gắn trong chiếc áo vest đẹp nhất của anh. Lòng cô liền nghĩ đến việc gắn vào áo giùm anh. Chắc cô sợ để lung tung rơi mất, hư chiếc áo đẹp, uổng lắm. Tự nhiên cô lý giải rồi yên lòng tùm tùm cười một mình.

Đang cười, Đinh Đăng bỗng có cảm giác ai đó chăm chú ngó mình. Ngẩng đầu lên, bắt gặp tia mắt Triệu Vỹ nhìn mình rất lạ, Đinh Đăng bỗng nghe bối rối, như tên trộm bị bắt quả tang. Cây kim lệch khỏi đường vải, đâm mạnh vào tay đau điếng.

- Ui da – Chiếc áo rời khỏi tay rơi xuống đất, đôi má cô hồng lên – Cũng tại anh không, làm tôi bị chảy máu rồi, bắt đền đi! Để trấn tĩnh, cô thấy mình gất với anh vô cớ.

- Đâu, để tôi coi – Như quan tâm, như lo lắng, Triệu Vỹ bước lại gần toan nắm lấy bàn tay cô.

- Không cần đâu – Tự nhiên nghe thẹn, Đinh Đăng dấu bàn tay vào túi áo, nói lảng sang chuyện khác – Trời ơi, mặc đồ khinh mà cũng đẹp ghê hén? Model dễ sợ.

- Có thật không? – Đang ngượng ngịu vì bộ đồ cụt ngắn trên người, nghe Đinh Đăng nói, Triệu Vỹ mừng như bắt được vàng. Anh quay quay nhìn bóng mình trong tấm gương thử đồ của Tuyết Ngân, mỉm cười nhận ra mình lạ hoắc. Cứ như một thằng bé vậy.

- Thật mà, trông anh hôm nay đẹp trai lắm, lại trẻ ra nhiều nữa, y như... – Câu nói chợt dừng, Đinh Đăng nghe xấu hổ. Cô trở nên thân mật với anh bao giờ vậy?

- Như diễn viên điện ảnh phải không?

Định cứu cô nhưng không ngờ lại hại mình. Câu nói đùa bỗng trở nên lạc lõng, vô duyên bởi chẳng có nụ cười nào. Nhìn mặt cô đỏ rần, Triệu Vỹ cũng chợt lúng túng.

Gian buồng như chợt quá rộng với hai người.

- Đinh Đăng ơi, em đâu rồi? Có phải em ở nhà này không? – Giọng một người phụ nữ chợt vang ngoài cửa, kịp giúp hai người thoát khỏi cơn bối rối. Mừng hơn bắt được vàng, Đinh Đăng lao nhanh ra cửa. Miệng cô tá lía:

- Ôi chị lan, chị giỏi thiệt. Vậy mà nãy giờ em cứ lo chị kiếm không ra nhà.

- Em làm gì trong buồng vậy? – Thoáng thấy bóng Triệu Vỹ bước ra sau lưng Đinh Đăng, chị khẽ cau mày về chẳng bằng lòng.

- Có làm gì đâu. Em nói chuyện với anh Vỹ thôi.

Cái giọng khàn khàn cùng điệu bộ mất tự nhiên của cô càng làm chị Lan nghi ngờ. Lúc biết chị đến đây giúp cô, ông chủ đã khắp khắp tìm, dặn đi dặn lại, bảo chị phải để tâm quan sát cô.

- Nhà chỉ có hai người thôi hả? – Bằng con mắt dò xét, chị nhìn Triệu Vỹ một cách lộ liễu không cần giấu giếm.

- Đâu có, nhà em có tới bốn người lận – Đinh Đăng đáp vội vàng. Sao tâm trạng cô bây giờ giống người làm chuyện gì mờ ám quá – Chị Ngân với anh Phong đi Vũng Tàu rồi – Sợ chị không tin cô nói thêm – Họ yêu nhau đó. Không tin chị hỏi anh Vỹ đi thì biết.

Nhẹ gật đầu, Triệu Vỹ cười tươi mong lấy được chút cảm tình từ người đàn bà khó tính mà mình chưa hiểu qua lai lịch. Nhưng... đáp lại thành tâm của anh, chỉ có một gương mặt lạnh không thiện cảm.

- Đinh Đăng, sao em lại ở chung với người ta? Ông...

- Chị Lan à, bạn của em sắp đến rồi, chị lo chuẩn bị đi – Sợ chị làm lộ bí mật của mình trước mặt anh, Đinh Đăng vội cắt ngang lời – Nhiều món lắm.

- Nhưng... – Vẫn còn ầm ức, chị muốn hỏi cho ra lẽ.

- Còn nhưng gì nữa, ẹ lên đi! – Gắt nhẹ, Đinh Đăng lấy lại phong độ của mình. Nể tình Triệu Vỹ thôi, không thì chị Lan đừng hòng nói được câu nào bắt bẻ, tra vấn cô.

- Được rồi, được rồi, yên tâm đi, không trề đâu mà sợ – Sau cái nhún mày khó chịu của Đinh Đăng, chị bếp mới như chợt nhớ ra địa vị của mình với cô, vội riu riu xách giỏ bước ra sau, không quên lờm lờm nhìn Triệu Vỹ.

Trông cách ăn mặc, chị đoán hẳn là một gã thanh niên thất học, gia cảnh nghèo nàn. Chắc thấy cô chủ mình giàu, muốn theo đào mỏ đây. Không được, nhất định phải nói chuyện này cho ông chủ biết. Chị nhủ thầm trong dạ.

Hú hồn chưa! Thở phào nhìn chị Lan khuất hẳn sau tấm vách, Đinh Đăng trách mình cư xử quá vụng về, suýt làm hư chuyện. Tự nhiên, mắc mớ gì phải sợ chị hiểu lầm? Thanh minh như tội phạm chỉ làm chị càng thêm nghi ngờ. Không khéo đến tai ba càng lớn chuyện. Thiệt là bực mình!

- Chị ấy là ai vậy? – Khó chịu vì bị dò xét, nghi ngờ như một gian nhân, Triệu Vỹ cau có hỏi – Sao lại quan tâm tới cô vậy?

- Chị ấy là.. là... – Còn chưa tập trung, Đình Đang quên mất cái tiểu sử mình bịa ra cho chị.

- Là ai hả? – Triệu Vỹ hỏi dồn.

- Là một người hàng xóm cũ – Quỳnh quá cô nói đại luôn – Chị biết rõ gia cảnh của tôi nên quan tâm lắm.

- Là hàng xóm cũ ư? – Triệu Vỹ cảm thấy nghi ngờ – Thế sao chị ấy đến đây? Chịu nghe lời, còn nấu ăn giùm nữa? À! Quên mất, tiền đầu mà bé mua quà với thức ăn nhiều vậy?

- Chỉ hòng phải tự nhiên đến giúp đầu. Tôi muốn chỉ nấu đó. Còn tiền hả, lẽ dĩ nhiên là của tôi rồi, anh quên tôi có hai chỉ vàng sao? Mà thôi, đừng hỏi lung tung nữa, quà nhiều lắm, anh phụ tôi gói đi.

Để chấm dứt câu chuyện, Đình Đang sà ngay xuống đóng quà lục tung lên. Lòng định nhanh một mưu sách mới. Triệu Vỹ đã nghi ngờ rồi, phải làm sao?

Phản Triệu Vỹ, không phải anh không biết cô đang nói dối mình. Im lặng vì anh muốn âm thầm khám phá ra con người thật bên trong của cô thôi. Hiện tại, chưa đoán được gì nhưng anh biết cô thật sự không đơn giản. Nhưng chuyện đó tính sau. Hiện tại anh đang bị những món quà giáng sinh đa dạng của cô làm choá mắt.

- Nghi tay hút điếu thuốc rồi làm tiếp anh Vỹ.

Phụ đỡ bao hàng từ vai Triệu Vỹ lên xe, Tâm – đội trưởng đội bốc rác – mỉm cười, móc điếu thuốc Khánh Hội nhả nheo từ túi áo ra mời.

- Cảm ơn – Ngượng ngịu nhận điếu thuốc, Triệu Vỹ đứng yên chờ Tâm bật quẹt trong tiếng cười rộ lên của đám phu.

- “Cảm ơn”, cái thằng nói nghe khách sáo quá.

- Mặt lại đỏ lên như con gái nữa, thiệt giống pê-đê.

- Ê Triệu Vỹ, hỏi thật nghe, mày có phải pê-đê không vậy? Nếu phải thì qua đây tao hun một cái.

Sau mỗi câu đùa là một tràng cười dậy lên nghiêng ngửa. Triệu Vỹ cũng cười theo, nghe con mọt mòi trong người cũng tiếng cười tan biến.

Vô tư quá! Triệu Vỹ chột thềm được làm người vô tư như họ. Gánh lo quảng hết một bên, tâm hồn lúc nào cũng hồn nhiên như đứa trẻ. Chẳng toan tính tranh giành, mưu lợi hại ai. Sống hết mình, nhiệt tình cùng bè bạn.

Nhớ lại trước đây mình từng có ý nghĩ khinh khi, xa lánh họ, Triệu Vỹ nghe xấu hổ với lương tâm mình lắm. Thật ra, nếu phải so sánh, phải coi thường, anh còn thua xa họ.

Lúc đầu, nhận ra anh là chàng công tử hào hoa, phun tiền như nước, thường lái chiếc mô tô phân khối lớn, đám công nhân tỏ ra không thích lắm. Miễn cưỡng nhận Triệu Vỹ, họ vì nể tình bà Bảy đức cao trọng vọng thôi. Chứ... cái tên thư sinh nhà giàu đó vác làm sao nổi một bao hàng. Trong mắt họ, Triệu Vỹ được ý nghĩ coi thường đó.

Nhưng... dần dần... cách sống kham khổ cùng lối cư xử khiêm tốn của Triệu Vỹ đã chinh phục được tâm hồn vốn giản đơn của họ. Thấy anh cô độc, lùi thui một mình trong giờ giải lao, tiền làm ra chẳng dám ăn, dám hút, họ đã xi xào bàn tán với nhau hơn một buổi rồi tự mở lòng san sẻ làm quen trước đang rộng vòng tay chấp nhận anh vào giai cấp của mình.

Được sống hòa đồng, được chia sẻ những tràng cười, những mẫu chuyện tiếu lâm trong cuộc sống, Triệu Vỹ dần lấy lại quân bình trong tâm tưởng. Yêu quý họ, anh yêu quý luôn cuộc sống này. Ôi! Vậy mà có lúc anh nghĩ mình hoàn toàn bế tắc trước cuộc sống này rồi chứ.

Không bế tắc trước cuộc sống, nhưng anh thấy mình bế tắc trước Đình Đang, con bé có hai chiếc răng khểnh cùng một lúc. Với nụ cười nửa miệng lúc nào cũng như trêu chọc, thách thức mọi người, cô làm anh không tài nào hiểu nổi.

Vừa đánh đá kiêu ngạo lại vừa vị tha nhân hậu. Trong con người cô như cùng một lúc hiện diện hơn mười tính cách. Đáng ghét đó, lại dễ thương ngay, cô quay anh như một gã khờ vụng dại. Cứ bắt anh phải tròn xoe mắt đi từ ngạc nhiên này đến bất ngờ khác mãi không thôi.

Như đêm Noel, nghe cô bảo tối nay nhà mình có khách, phải đãi tiệc. Anh cứ ngỡ khách là bà Bảy, dì Ba, là những người láng giềng kề cận. Và tiệc chỉ là món cháo gà hay một món gì đại khái thôi.

Song thật bất ngờ, đêm hôm đó cô đã dẫn về nhà một bầy con nít và thức ăn được bày ra toàn cao lương mỹ vị chẳng kém nhà hàng. Làm anh chưa kịp hiểu nguyên nhân đã bị biến thành gã hầu bàn vô điều kiện.

Một phờ râu vì phải phục vụ đám chủ nhân ông con nít (chúng thật chẳng biết kiêng dè chút nào, cứ thoải mái sai anh chạy như chiếc đèn cù. Đứa đòi nước mắm, đứa bảo nước tương, lại có đứa không thích muối tiêu chanh) nhưng Triệu Vỹ thấy vui trong lòng lắm. Nhìn chúng chỉ chóc bên nhau khen món này ngon, món kia ngọt, anh thấy mình như trẻ ra nhiều. Đứng thờ trong góc nhà, len lén rút khăn lau mồ hôi trán, Triệu Vỹ đã nhoen miệng cười. Nụ cười đầu tiên từ lúc bị ba đuổi khỏi nhà với hai bàn tay trắng. Nhìn bọn trẻ ăn ngấu nghiến say sưa, mắt long lanh niềm vui sướng, đôi mắt anh bỗng cay xè, mờ lẹ. Anh đã hiểu ra rồi...

Anh hiểu vì sao bao lâu nay cuộc sống của mình đơn điệu và buồn tẻ. Hiểu vì sao sống đủ đầy trên vật chất vẫn nghe tâm hồn thiếu vắng một điều gì. Anh đã sống quá nhỏ mọn, ích kỷ, không biết sẻ chia. Không biết quan tâm đến cuộc đời, đến mọi người, nên cuộc đời mọi người cũng bỏ quên anh trong sa đọa một mình.

Anh chẳng bằng được Đinh Đàng, cô bé mà anh ngỡ đầu óc rộng không chứa toàn vỏ đậu. cô chẳng những biết quan tâm mà còn chu đáo nữa. Như một người mẹ, người chị lớn, cô chẳng bỏ sót một đứa bé nào.

Từ dép nón cho con Lan, tập viết cho thằng Thành, cặp cho thằng Tân đến búp bê cho cu Tý, ông già Noel cho Đạt, nhò khô cho bé Hạnh... Cô nhớ tất cả những ước muốn đơn sơ của đám trẻ để ban phát như một nàng tiên hiền hậu.

Không cần giàu, không cần phải đủ đầy, con người cũng tìm được hạnh phúc cho mình bằng những niềm vui nhỏ. Triệu Vỹ đã nhìn thấy hạnh phúc sáng ngời trên từng gương mặt nhỏ. Và có lẽ, người hạnh phúc nhất đêm Noel này là Đinh Đàng. Cô hạnh phúc vì đã đem được hạnh phúc cho người khác.

Chợt tiếc, chợt thèm, Triệu Vỹ bỗng ước được ngược dòng thời gian quay trở lại. Nếu được trở về làm công tử hào hoa, anh sẽ không sống như trước nữa. Sẽ đem số tiền phung phí của mình làm những việc có ích hơn. Sẽ quan tâm đến người bất hạnh hơn mình. Sẽ giảm bớt những cảnh đời khốn khổ.

Nhưng... muộn thay... Thời gian là thứ không bao giờ quay ngược. Dù hối tiếc đến mấy cũng vậy thôi. Trước mắt, anh hãy tự tìm cách nuôi sống bản thân mình, đừng làm dây chum gỏi, ăn bám vào Đinh Đàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nghe anh bảo muốn tìm một việc làm, Đinh Đàng mừng lắm. Cô ủng hộ anh hết hai tay lẫn hai chân. Nhiệt tình dắt anh sang nhà bà Bảy, cô nhờ bà tìm cho anh một việc làm.

- Triệu Vỹ ơi, com của anh đến rồi kìa – Giọng một người gọi lớn làm cắt ngang dòng tưởng. Ngẩng nhanh đầu dậy, Triệu Vỹ nghe lòng mình bật lên một tiếng gọi thân thương.

- Com đến! A, com đã đến.

Com chính là danh từ của đám bốc vác trên tàu dùng để gọi Đinh Đàng đó. Mới đầu thấy là lạ, nhưng sau quen dần. Từ lúc nào không biết, Triệu Vỹ cũng theo họ gọi cô bé là com.

Gọi thầm thôi, Triệu Vỹ không dám cho cô biết bí mật này. Cô sẽ nổi trận tam bành, sẽ giận anh và giận luôn đám phu khuân vác. Nhưng... cũng tại cô thôi, ai bảo cô lúc nào cũng xuất hiện trước đám công nhân kèm theo cái gà mèn com chứ? Mỗi ngày hai bữa như thế anh là tù nhân của cô vậy. Trách cô mà Triệu Vỹ lại nghe lòng rộn rã niềm hạnh phúc.

- Triệu Vỹ, Triệu Vỹ.. anh ở đâu? Tôi đem com ra cho anh đây – như thường bữa, như đứa trẻ vô tư, Đinh Đàng cất tiếng gọi vang ngay từ cửa, mặc kệ tiếng cười của đám công nhân cứ rộ lên từng chập.

- Tôi... ở... đây... – Không cần tìm, anh cũng biết cô đứng đâu để gọi anh rồi. Hôm nào chẳng giống hôm nào, cô đứng trên chiếc cầu bắt tay loa gọi vang bốn phía – Xuống đây, tôi... – Chợt bỏ ngang câu nói, tròn đôi mắt chăm chăm như lần đầu nhìn thấy cô, Triệu Vỹ sững sốt.

Dưới ánh nắng chiều vừa tắt, Đinh Đàng như vụt lớn hẳn lên, xinh đẹp lạ. Trong bộ đồ xảm màu xanh nước biển may khéo vừa khít với thân mình, cô không còn là con nít nữa. Với những đường cong tròn đầy, nảy nở, cô đã là cô thiếu nữ. Một thiếu nữ tuyệt vời với thân hình lý tưởng làm xao xuyến lòng người.

- Anh làm gì nhìn tôi ghê vậy?

Vẫn vô tình, vẫn không hay mình vừa biến thành cô gái đẹp trong mắt gã con trai bay bướm đào hoa, Đinh Đàng tròn mắt hỏi. Hồn nhiên, không chờ anh trả lời, cô co chân nhảy luôn xuống đất, tíu tít:

- Ăn com đi, hôm nay tôi nấu khổ qua cho anh đó. Ngon dữ lắm!

Nào biết khổ qua là món Triệu Vỹ ghét nhất trong đời, cô hớn hờ bày com canh lên ghènh đá:

- Hôm nay nhà mình có khách. Một cô gái thiệt đẹp đến kiểm anh. Tôi bảo là anh đi vắng cổ hẹn ngày mai sẽ đến lúc chín giờ, anh nhớ ở nhà tiếp cô ta nghe.

- Hà? – Chỉ nghe được câu cuối, Triệu Vỹ không hiểu, quay đầu lại ngơ ngác hỏi. Đôi mắt mở to ngơ ngác, tâm trí như vẫn còn bị vẻ đẹp bất ngờ của Đinh Đang thu đầu mắt – Tiếp ai hả?

- Thì người đẹp chứ ai. Còn làm bộ nữa. Đúng là đồ dê xồm mà, mới nghe nói tới giai nhân hồn phách đã rụng rời.

Tự nhiên Đinh Đang hầm hầm giận. Cái mặt hầm hầm ngoảnh đi nơi khác kênh kênh rất khó ưa.

- Người đẹp nào? Sao khi không lại mắng tôi chứ? – Cái mặt nghịch ra, trông Triệu Vỹ rất tội, Đinh Đang không quay mặt lại.

- Không “dê” sao mới nghe đã troom troom, troom troom rồi?

- Đầu có, đầu có troom troom – Vụng về Triệu Vỹ thanh minh – Biết cô ta là ai đâu mà mùng chứ. Thiệt mà, không tin thì cho coi.

- Không mùng thiệt hả? – Hà dạ nhìn cái gật đầu của anh, Đinh Đang bót quạu nhưng vẫn lấy một câu:

- Người ta hẹn ngày mai, chín giờ tìm anh đó.

- Hẹn làm gì, sao không chỉ ra đây? Báo hại nghỉ một ngày nữa, uống không?

Bị anh trách mà Đinh Đang thấy vui vui. Đôi mắt chớp chớp, cô nhe cánh mũi nở phập phồng:

- Ai biết đâu! Thấy cô ta đẹp quá, sợ chỉ ra đây anh tự ái thì sao.

- Tự ái khi gì, đi làm chứ có phải ăn trộm đâu mà sợ. Thôi, ngày mai chỉ cô ấy ra đây, tôi không nghỉ đâu.

- Ủ, muốn sao cũng được, ăn com đi, nguội rồi đó! – Nói mà mắt chẳng dám nhìn, chẳng hiểu sao Đinh Đang bỗng thấy ngại quá. Chân tay lúng túng dư thừa, hết chập vào lại lấy ra, cô ngạc nhiên trước thái độ của mình. Cũng là Triệu Vỹ thường khi, sao hôm nay... nói chuyện nghe khó quá.

Cô lại nhớ, lại lạ lòng cho thái độ thù địch của mình với cô gái đẹp. Khi nghe cô ta dịu dàng hỏi thăm về Triệu Vỹ, cô bỗng gắt gỏng với người ta:

- Không biết, đi vắng rồi, có gì không?

- Không có gì đâu, phiền em nhắn với anh Vỹ giùm ngày mai chín giờ chị đến, cảm ơn nhiều.

- Được rồi – Cô lại thấy đôi mắt mình liếc theo người ta bén ngót. Lại một bộ cử của Triệu Vỹ chứ gì? Xì! Muốn moi tiền, đào của hả? Anh ấy giờ hòng giống ngày xưa đâu, đừng có mơ.

Nghĩ như vậy, nhưng cô thấy dạ bất an. Trông đáng đi, giọng nói, cách ăn mặc thì cô gái đẹp ban chiều không giống hạng gái lăng lơ, chuyên lợi dụng đàn ông. Mà ngược lại, dù không có cảm tình, Đinh Đang vẫn nhận ra vẻ quý phái, kiêu sa trong từng cử chỉ của cô ta.

- Rồi anh tính sao hả? – Tự nhiên cô nghe giọng mình vang lớn khàn khàn.

- Tính cái gì? – Đang ăn, không hiểu cô nói gì, Triệu Vỹ ngơ ngác.

- Thì chuyện của anh với người ta đó – Ném viên sỏi xuống dòng sông tạo thành những vòng tròn, Đinh Đang thấy mình vô duyên quá. Chuyện người ta, cô quan tâm làm gì chứ?

- Người ta nào? – Triệu Vỹ cố tình chọc tức làm cô phát khùng lên.

- Thì người ta hẹn anh ngày mai đó. – Rồi như ảm ức, cô nhỏ trụi đám cỏ dưới chân – Tôi biết mà, thế nào anh cũng theo người ta trở về con đường cũ, tiếp tục ăn chơi sa đọa.

- Không có đâu – Triệu Vỹ lắc đầu, cắn ngập miếng khổ qua. Thật lạ, đắng mà cũng ngon ghê – Tôi như vậy, ai thêm nữa. Chắc cô ta chưa biết tôi bị đuổi đó thôi.

- Nhưng rồi cô ta biết mà vẫn rủ rê anh thì sao chứ? – Đinh Đang bước bình – Còn hứa bỏ tiền ra bao anh nữa.

- Thì tôi chịu liền – Triệu Vỹ đùa – Được giai nhân bao, ngu sao bỏ qua.

- Đồ phản bội – Giật phất gà mèn com trên tay Triệu Vỹ quăng xuống sông, Đinh Đang trợn mắt – Thật uống công tôi tưởng anh đổi tính. Ủ, giờ thì theo người ta luôn đi, đừng ăn com của tôi nữa – Đinh Đang đứng đứng đứng dậy bỏ đi.

- Ê, nói giỡn thôi, làm gì giận dữ vậy? – Không ngờ Đinh Đang nổi trận tam bành, Triệu Vỹ vội đuổi theo, lòng hoang mang không hiểu – Đùa một chút thôi mà.

- Đùa vậy mà được hả? – Đôi mắt đỏ hoe, Đinh Đang như muốn khóc.

- Đã gọi là đùa thì sao không được. – Nhìn sâu vào mắt cô, thấy dạ nao nao, anh hỏi – Bộ không thích hả?

- Hồng biết – Hất mạnh tay anh ra khỏi vai mình, Đinh Đăng sừng sĩa mặt.

- Vậy người ta nói thật đây, có thích nghe không?

Vẫn đứng yên quay lưng lại, Triệu Vỹ nhẹ thở ra:

- Thôi, người ta không thích nghe rồi, ở đây chỉ nữa. Đi là phải lắm.

- Ai nói chứ? – Tường Triệu Vỹ bỏ đi rồi, cô vội quay người lại. Ai ngờ anh vẫn đứng yên, nhẹ hàm răng ra cười kiểu chọc quê. Xấu hổ quá, Đinh Đăng nhào lên đập mạnh xuống ngực anh – Dám gạt người ta hả? Đáng chết, đáng chết.

Đứng yên cho cô đánh hồi lâu, Triệu Vỹ nhẹ nhàng cầm tay cô, bồi hồi – Đủ chưa, nghe nói đây nè!

- Nói đi ! – Ngoảnh mặt đi nơi khác, Đinh Đăng nghe tim mình đập mạnh. Bàn tay anh cầm tay cô sao dịu dàng ấm áp khác thường.

- Nói là người ta không đi đâu cả, ở đây luôn với con nhỏ bán bánh bao.

- Dám kêu tôi là con nhỏ bán bánh bao hả? – Nở từng đoạn ruột, nhưng cô vẫn hình mặt lên đan đá – Ah tới số rồi.

- Chắc thật vậy rồi – Gật đầu vói về mặt u sầu, thâm nảo, rồi bất thần đứng vào lúc cô không để ý, Triệu Vỹ nâng bàn tay cô lên mũi mình hôn nhẹ.

- A! Anh dè xôm hả? – Theo bản năng Đinh Đăng giật phăng bàn tay lại, hét thật to.

Không chú tâm theo dõi mà đám công nhân đều nghe rõ. Quay đầu lại nhìn Triệu Vỹ đang sượng trân, chết lặng, họ không nén được phá lên cười lớn.

- Cười cái gì? – Quê quá, Đinh Đăng quay qua sinh sự với đám phụ khuôn vác – Đồ vô duyên, mất lịch sự.

- Không bằng gã Triệu Vỹ dè xôm ấy đâu – Một anh bạn vui tính trả lời. Tràng cười lại ngân dài sáng khoái.

- Ủ, được rồi cười cho chết luôn đi – Nói xong câu đó, quê quá Đinh Đăng vụt chạy nhanh bỏ mặc Triệu Vỹ đứng yên với nỗi ngượng ngùng, với những tràng cười cứ dậy lên từng chập.

Hon một tiếng rồi Đinh Đăng đứng trước cổng vào năn nỉ bác bảo vệ già. Chỉ một việc đơn giản, dễ như trở bàn tay là đem gà mèn com vào cho Triệu Vỹ.

Bác bảo vệ vui tính thường khi quen mặt, vừa gặp cô đã nở nụ cười đơn đã hỏi:

- Đem com cho cậu Vỹ hả?

Vậy mà hôm nay lại khó khăn lắm. Chẳng những không chịu chuyển giùm cho cô còn hầm hầm gương mặt lạnh:

- Không biết. Ai rảnh đâu mà chuyển giúp com nước chứ. Muốn thì cứ vào tìm đi.

Vào tìm... có khó khăn gì với Đinh Đăng đâu. Mấy ngày trước, ngày nào cô không tình bơ xách gà mèn com đi nghênh ngang tìm Triệu Vỹ trong bến cảng. Chỉ tại hôm nay... cô sợ quê mới nhờ bác chứ. Làm khó hoài. Người đầu già mà thấy ghét ghê.

Nhón chân nhìn qua hàng rào sắt, Đinh Đăng biết Triệu Vỹ đang đói bụng, đang chờ gà mèn com của cô. Nhưng.. ai bảo anh “dè” cô làm gì. Cho đáng đời đi!

Đôi má đỏ hồng hồng, Đinh Đăng nhớ lại cảm giác của mình lúc bị Triệu Vỹ bất thần hôn lệ xuống tay. Một cái gì nhói vào tim nghe lạ lắm. Tối về nhớ lại cảm giác này, cô cứ tủm tủm cười, nghe dạ nao nao.

Hôm qua không phải mình cô quê đâu, Đinh Đăng biết Triệu Vỹ cũng quê dữ lắm. Lúc bị cô la to giữa đám đông, anh có vẻ bất ngờ lúng túng. Là con trai mà mặt cứ đỏ bừng lên. Đúng sống người ta không nói được câu nào, mặc cho đám bạn cười chọc ghẹo. Nghĩ cũng tội anh ghê!

Nhưng cho đáng đời, ai bảo anh hôn ầu. Mà hôn cô làm gì? Cô có phải là bồ của anh đâu? Cả đêm Đinh Đăng cứ loay hoay với ý nghĩ của mình. Điên đầu, cô đoán mãi không ra tại sao anh bỗng nhiên lại hôn cô? Hồng lẽ anh... Ồ! Đinh Đăng không tin và không dám tin đâu. Cô là con nít mà, đâu biết yêu là gì. Chắc anh muốn chọc cô chơi thôi.

Ấm ức, cô muốn sang hỏi bà Bảy lắm, nhưng cứ ngập ngừng, suy nghĩ đắn đo rồi quyết định bỏ qua không hỏi nữa. Cô sợ bà nổi trận tam bành, đuổi Triệu Vỹ đi. Mà Đinh Đăng thì chẳng muốn xa anh một chút nào. Thôi thì ráng giữ mình, đừng để cho anh có cơ hội nữa. Đinh Đăng tự dặn mình như thế.

Cô sẽ giận, sẽ bỏ đói anh đúng một tuần cho anh biết thế nào là xúc phạm nếu như hôm qua Kiệt Phong và Tuyết Ngân đừng cho cô biết người con gái đẹp một lần nữa quay trở lại tìm anh.

Theo cách nói của Tuyết Ngân, cô gái dường như rất nóng lòng tìm Triệu Vỹ. Trời vừa xầm tối đã chạy chiếc Dream màu nho mới tinh vào tận nhà

rồi. May mà Triệu Vỹ có nhà không đi xem ti vi như thường lệ.

Cô gái ấy tên Thanh Thanh, là đương kim hoa hậu, là đệ nhất mỹ nhân của thành phố lấm hoa thom cỏ lạ này. Cô nổi tiếng không chỉ vì đẹp người mà còn đẹp nét nữa. Cô hiện đang là thần tượng, là mơ ước của tất cả các chàng trai, trong đó có cả mình. Trước mặt Tuyết Ngân, Kiệt Phong không ngại ngừng tuyên bố.

Cô ta có là tiên hay là ai cũng không làm Đình Đang quan tâm. Cô chỉ quan tâm chỉ muốn biết mức độ quan hệ giữa Triệu Vỹ và cô hoa hậu mỹ miều kia. Chắc là sâu đậm lắm, không thì đâu tâm đắc ngồi nói chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ.

Từ sáu đến chín giờ – cụp ngón tay nhắm tịt, Đình Đang nghiêng rặng nghe trèo trẹo. Từng ấy thời gian thì nói biết bao nhiêu chuyện. Trời ơi Tuyết Ngân, cô trách chị không chạy ra cho cô hay liền. Để làm gì, cô không biết, nhưng chắc chắn nếu có cô ở nhà, Triệu Vỹ và Thanh Thanh sẽ chẳng được thoải mái chuyện trò lâu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Trách Tuyết Ngân xong, cô quay qua căn nhà Kiệt Phong. Anh thật vô tích sự chẳng nắm được nội dung câu chuyện của họ, dù chỉ một từ thôi, đủ để cô suy luận, phóng rộng lên.

- Hồi Triệu Vỹ đi – Cuối cùng để tránh khỏi bị nhằn, Kiệt Phong mỉm cười bảo cô rồi vội lên ra sau kiểm Tuyết Ngân. Cả hai vờ xem phim như cháy đến nơi trong túi áo của anh.

Mấy tháng nay, từ khi biết Triệu Vỹ sa cơ hai người không còn thù nghịch anh như trước nữa. Ra vào đã có câu chào hỏi, nhưng mãi đắm mình vào mộng yêu đương, đôi tình nhân như quên mất thế giới chung quanh đang tồn tại. Lúc nào cũng chỉ hai người với một thiên đàng hạnh phúc.

Hồi Triệu Vỹ, điều đó dễ rồi nếu cô đừng giận anh, kên kên từ sáng đến giờ, sao có thể hạ mình làm quen được. Ít ra cũng phải hết một ngày chứ. Cái vòng cứ đưa kéo kẹt trong đêm nghe phát ghét, phát ứa gan. Có chuyện gì mà nguyên đêm Triệu Vỹ cứ trần trọc không ngủ chứ? Mãi nghe tiếng võng của anh, Đình Đang không hay mình cũng một đêm thức trắng.

Sáng ra nép mình sau bức vách trộm nhìn, cô thấy Triệu Vỹ dường như vui lắm. Một đêm không ngủ mà trông anh chẳng có chút tiêu tụy hay mệt mỏi nào. Vào phòng tắm lại còn huyết sắc vang lừng như cổ tình trên người cô.

Đi làm mà sáng nay anh diện bộ đồ thật keng, ươi đảng hoàng, thẳng ly bóng lạng. Tóc chải bông cao, thêm tý nước hoa nữa, anh như trở về với Triệu Vỹ phong nhã hôm nào.

Anh hẹn đi chơi với Thanh Thanh ư? tự nhiên nghi ngờ rồi tự nhiên nghe ruột nóng như hơ. Ngồi đứng không yên, Đình Đang lo lắng nhìn anh vui vẻ nhảy lên xe đạp phóng vút ra đường.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thanh Thanh đã đến quyến rũ anh trở về con đường cũ. Buồn bã ngồi xuống vệ cỏ bên đường, Đình Đang khóc ngon lành cùng ý nghĩ. Hôm nay anh không đến bên cạnh để làm, hèn gì cô mới mất kiểm này giờ không thấy.

Mình sẽ mất anh, cũng tại mình thôi, ai bảo mình đánh đá, hung hăng hay nạt nộ anh, chẳng dịu dàng như người ta chứ? Bút rụi đám cỏ dưới chân, Đình Đang tự trách mình sao mà ngu ngốc quá. Thừa biết Triệu Vỹ hào ngọt rồi mà con.. Trời ơi.. nước mắt lại lăn dài, cô muốn hét lên cho đỡ tức. Nghĩ đến cảnh Triệu Vỹ cặp tay Thanh Thanh dạo mát công viên, cô tức muốn điên luôn.

Thấy Đình Đang nãy giờ rồi, nhưng Triệu Vỹ chưa vội bước ra. Nép mình sau phòng bảo vệ, anh sung sướng nhìn cô bé khóc.

Ôi! ấ khóc mới đẹp làm sao! Dễ thương lắm, y như búp bê trong phim hoạt hình Walt Disney vậy. Linh động, hồn nhiên và thu hút.

Những giọt nước mắt của cô bé đang chảy kia là vì mình đó. Chẳng cần ai nói Triệu Vỹ cũng biết rõ ràng như vậy. Trái tim nhẹ run lên, anh chợt hiểu vì sao sáng nay mình dối ý, không đến với Thanh Thanh như đã hẹn.

Xin lỗi nhé Thanh Thanh, em là người con gái tốt. Em đã đến bên anh như một bằng chứng hùng hồn về giá trị thật của con người Triệu Vỹ, về một tình yêu không lợi dụng lọc lừa. Anh cảm ơn em, sự trở lại của em đã tặng cho anh thêm niềm tin vào cuộc sống, con người. Nhưng... xin lỗi em, anh không có ý mà bỗng biến thành kẻ bạc tình làm em đau khổ.

Những lời em nói với anh đêm qua, anh đều nhớ. Nhớ rất rõ ràng. Anh xúc động biết bao nhiêu khi thấy em vì anh mà dám bước qua dư luận. Bất chấp thân phận của anh hiện tại để dựng xây một tình yêu đẹp.

Nước mắt anh đã rơi vì sung sướng lẫn tự hào. Anh không ngờ đời mình may mắn thế. Trong một giây yếu lòng anh đã gạt đầu đã nhận lời em không cần suy nghĩ. Mà suy nghĩ làm gì nữa, khi trước mắt anh cửa thiên đường đang rộng mở.

Anh đã thay đồ, đã hôn hò đến điểm hẹn cùng em. Nhưng... khi đi ngang bến cảng, bất ngờ bàn chân anh dừng lại. Một cái gì nặng trĩu níu kéo anh lại.

- Tróc... tróc... tróc...

Tiếng tróc lười của Đinh Đang bắt ngờ làm cắt ngang dòng tâm sự miên man. Ngẩng đầu lên, thấy cô nước mắt nước mũi ròng ròng, đang đưa tay tróc con chó vàng bên hàng rào đến gà mèn com được giờ ra thơm phức. Hiểu ngay ý định của Đinh Đang, sợ con chó ăn mất cái đùi gà chiên ngon đứt lưỡi của mình, Triệu Vỹ nhặt ngay hòn đá, ném mạnh vào người con chó.

Một tiếng oảng vang lên. Con chó bị ném đau, giật mình cong đuôi chạy mất. Quay đầu nhìn lại, nhận ra Triệu Vỹ, Đinh Đang mừng quá hét to:

- Triệu...

Không để cô nói hết câu, anh đặt ngón tay lên môi cô, rồi dùng ám hiệu của người cầm, Triệu Vỹ bảo cô hãy nên theo mình thật nhẹ nhàng đừng cho ai biết.

Không hiểu gì, nhưng Đinh Đang thích thú với trò chơi mới của anh. Như một đặc công chuyên nghiệp, cô và Triệu Vỹ bò qua trạm gác bảo vệ, nhẹ nhàng tiến xuống gầm cầu, khu vực yên tĩnh và vắng vẻ nhất bến cảng.

- Anh làm sao vậy? – Đinh Đang thì thảo hỏi anh, nghe trống tráp thành thành hỏi hộp – Bộ có gì nguy hiểm hả?

Gương mặt cô khấn trương trông rất ngộ Triệu Vỹ không nén được mỉm cười, nhẹ gạt đầu:

- Phải, nguy hiểm lắm. Bọn tình báo bên ngoài đang rình rập, xem chúng ta có móc nối được với nhau chưa. Lúc sáng anh nghe chúng cá cược với nhau, chúng bảo, nếu em đến sẽ chịu thua một thùng bia đó.

Biết anh nhắc khéo chuyện hôm qua, má Đinh Đang đỏ rần xấu hổ. Trống tráp lại đập nhanh, dưới gầm cầu vừa yên tĩnh vừa vắng vẻ, liệu anh... có ầu nữa không? Tự nhiên, cô rút hai bàn tay lại dấu vào trong túi áo.

Hành động của cô, Triệu Vỹ vô tình đã nhìn thấy. Mỉm cười, anh thấy cô lộ nguyên hình là đứa bé ngây thơ.

- Ngồi xuống đi – Đưa tay chỉ mỏm đá, anh nhìn cô vụng về luống cuống – Không có chuyện như hôm qua nữa đâu. Đừng sợ.

Lưu riu ngồi xuống mỏm đá đối diện với anh, hai bàn tay Đinh Đang xoắn vào nhau mãi không rời, đôi má cứ ửng một màu hồng e thẹn.

- Bộ còn giận hả? – Nghe giọng mình bỗng khản đi, Triệu Vỹ trấn tĩnh bằng cách châm một điếu thuốc – Anh không có ý đâu, cho anh xin lỗi đi.

Tiếng anh nghe ngọt làm sao, thấm vào lòng cô dịu dàng như mật. Đôi mắt tròn chom chớp nhìn anh, cô hồn nhiên:

- Anh không cố ý, không coi tôi như mấy cô bồ của anh có phải không?

- Phải – Một cái rùng mình, nhưng Triệu Vỹ biết không phải trời trở gió.

- Vậy sao anh lại hôn tay tôi? Anh có ý gì? – Như quan tòa, Đinh Đang quyết bắt tội phạm phải cung khai.

- Tôi... tôi cũng không biết nữa – Đưa tay gỡ tóc, Triệu Vỹ thật lòng – Tự nhiên bản năng bảo tôi làm vậy. Nhưng thề với Đinh Đang, tôi không hề có ý tưởng xấu xa nào. Có lẽ lúc đó... tôi nghe mền Đinh Đang quá nên... Áp ứng, anh không tìm được từ giải thích.

- Thôi, anh đừng nói nữa, tôi tin anh rồi. Ăn com đi, đói bụng lắm phải không?

Chẳng ngờ mong, Triệu Vỹ gạt đầu, phụ cô giờ gà mèn com bày lên ghềnh đá.

- Com canh ngon vậy, suýt tí nữa đã vào bụng con chó rồi – Cầm cái đùi gà lên mũi hít hít, Triệu Vỹ nói như hồn.

- Tại tôi tưởng anh không đi làm, đi chơi với Thanh Thanh rồi chứ bộ – Mặt xụ xuống, môi cô chu ra hờn dỗi.

Thích hành động con nít của cô lắm, hiểu rõ nguyên nhân dỗi hờn của cô nữa, song Triệu Vỹ vẫn đùa:

- Vậy... bộ mỗi lần tôi đi chơi với Thanh Thanh là có người đem com cho chó ăn à?

- Ủ! – Cái đầu gạt mạnh rồi chọt lắc nhanh – Ai nói chứ? Tại hồi nãy người ta thấy con chó nó đói, tội nghiệp quá.. Nè... Triệu Vỹ, anh cười gì chứ? Cho là tôi nói láo phải không?

Quay đi dẫu nụ cười sau gà mèn com vẫn không thoát cặp mắt tinh của Đinh Đang. Quay đầu lại, Triệu Vỹ cố dẫu nét mặt nghiêm:

- Đâu có, tôi đâu có...

- Không có. – Đôi mắt cô nhìn anh dò xét – Không có sao cười chứ?
 - Thì tự nhiên thôi. – Nhún vai, anh như người vô tội – Bộ tự nhiên cười không được hả?
 - Được, nhưng tôi biết anh không phải tự nhiên cười. Anh mỉa mai tôi.
 - Mỉa mai gì chứ? – Triệu Vỹ như rất ngây thơ.
 - Thì mỉa mai tôi nói láo chứ mỉa mai gì nữa – Giận dữ, cô ném mạnh hòn đá xuống sông, một cột nước văng cao.
 - Ở trong bụng người ta sao biết người ta cười gì chứ? Chẳng qua có tật giật mình thôi. – Bắt chước Đinh Đăng, Triệu Vỹ cũng lia hòn đá xuống sông, nhưng nhẹ nhàng hơn.
 - Tật gì? Anh đừng sạo? – Như bị gãi trúng chỗ đau, Đinh Đăng gãi này lên – Anh đi chơi với Thanh Thanh hay với ai thì kệ anh, mắc mớ gì tôi phải giật mình này nọ chứ?
 - Ồ, vậy đó, vậy mà tôi biết từ hồi hôm đến giờ có người nhấp nhòm, ngồi đứng không yên, hết hỏi Kiệt Phong tới Tuyết Ngân coi người ta nói gì.
 - A! Họ dám bán đứng tôi – Hét lên rồi mới biết bị anh lừa, Đinh Đăng xấu hổ quá. Cô dấm mạnh tay xuống ngực anh – Dám gạt người ta, đáng chết, đáng chết!
 - Hồng gạt sao biết chứ? – Muốn nắm tay cô quá nhưng không dám, Triệu Vỹ đành mỉm cười, hạnh phúc nhìn Đinh Đăng xấu hổ đỏ bừng hai má – Mà bây giờ nghe tôi hỏi! Người ta muốn biết chuyện tôi với Thanh Thanh làm gì chứ?
 - Làm gì đâu, tò mò chút hồng được sao? Không dám ngó mặt anh, cô trả lời bẽn lẽn.
- Muốn chọc một câu nhưng sợ cô giận, anh đành nín. Mỉm cười nhìn cô mắt tự nhiên.
- Lại cười nữa à? – Vừa quay đầu nhìn lại, đúng lúc nụ cười của anh nở ra tươi nhất, cô lại phát khùng lên – Sao cười hoài vậy?
 - Vui thì cười chứ sao! – Vẫn giữ nụ cười, Triệu Vỹ đáp lời.
 - Có gì vui đâu? – Đinh Đăng gầy.
 - Có người quan tâm, vui hồng được sao? – Chột nghiêm nét mặt, Triệu Vỹ trầm giọng – Đinh Đăng, hỏi thật nghe, có phải em sợ tôi bỏ nơi này theo Thanh Thanh lắm phải không?
- Không trả lời anh, gương mặt cô xụ xuống buồn hiu. Cuối cùng Triệu Vỹ cũng đề cập đến chuyện này, chắc anh muốn từ giả cô để đi đây. Tự nhiên sống mũi Đinh Đăng cay xè.
- Nhìn đôi mắt bỗng đỏ hoe của Đinh Đăng, biết cô đã hiểu lầm, lòng Triệu Vỹ bỗng nôn nao. Phải chăng, cái trĩu nặng lòng níu bước chân anh là cô? Sao bỗng dưng anh thấy mình và cô bỗng thân thiết đến vô cùng.
- Đừng sợ nữa, tôi đã quyết định rồi, sẽ ở lại đây tạo dựng sự nghiệp cho mình.
 - Có thật không? – Đôi mắt tròn chớp chớp vẻ không tin.
 - Thật mà! – Thêm một cái gạt đầu, Triệu Vỹ khẳng định làm an lòng cô – Tôi sẽ nói với Thanh Thanh, cô ấy chắc sẽ hiểu và thông cảm cho tôi. Rồi như thấy không khí trầm lắng và buồn tẻ quá anh đùa – Hiện tại tôi chỉ lo có một điều thôi, không biết người ta có chịu chứa tôi không? – Chịu, chịu mà! – Như sợ anh đổi ý, Đinh Đăng trả lời nhanh rồi mỉm cười ngượng ngịu. Đôi đồng tiền trên má lúm thật sâu, để bỗng dưng Triệu Vỹ nghe tâm hồn mình yên bình lạ. Anh đã không sai khi từ chối Thanh Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Một tuần dành dụm, cuối cùng Triệu Vỹ cũng gom đủ tiền mua một món quà tặng Đinh Đăng.

Không to tát lắm đâu, đó chỉ là một cây kẹp tóc màu hồng hình con bướm trông rất nghịch, rất dễ thương và đặc biệt là trông rất giống Đinh Đăng.

Ngay lần đầu nhìn thấy cây kẹp tóc Triệu Vỹ đã biết nó được làm ra cho mỗi Đình Đang. Phải, chỉ có Đình Đang nhí nhảnh của anh là thích hợp cái chiếc kẹp hồng này lên tóc.

Một năm rồi, chẳng biết vô tình hay cố ý, cô bỏ quên mái tóc mình không cắt. Để từ một “Đo-mi-gac-xông” ôm sát gáy, mái tóc cô giờ xấp xỉ ngang vai, như cô gái đôi mươi biết xõa tóc thế hò hẹn.

Mỉm cười, anh lại nhớ đến cảm giác của mình khi lần đầu nhìn thấy chiếc kẹp nơ. Nó như thỏi nam châm khiến bàn chân anh lún quẩn, lòng vòng không chịu rời xa quây nhiễu phẩm. Đến khi bà chủ khó chịu cau mày lên tiếng nhắc, anh mới cười ngượng ngịu bỏ đi.

Ba chục ngàn... số tiền chẳng là gì so với chiếc nhẫn hàng trăm ngàn mà ngày thường anh hào phóng tặng mỹ nhân. Vậy mà... bây giờ anh phải đánh bắt lực quay về, lòng phập phồng sợ người ta mua mất.

Ngày mỗi ngày, đem số tiền dành dụm được của mình ra đếm đi đếm lại, lòng anh cứ nôn nao hình dung đến cảnh được cài chiếc nơ lên mái tóc không bao giờ xuống của Đình Đang.

Đưa mắt ngóng ra sân nhìn bóng nắng đang bò lên thềm gạch, Triệu Vỹ bắt đầu nghe sốt ruột. Thường khi giờ này Đình Đang đi chợ đã về rồi. Cây kẹp nơ như có cánh chờ chực bay ra khỏi túi áo của anh, để mấy lần Triệu Vỹ phải cúi xuống kiểm tra xem nó còn hay mất.

Chưa kịp ngẩng đầu lên, Triệu Vỹ chợt nghe sát bên tai mình vang lên tiếng “ạch”, kèm theo là tiếng la chói lói của Đình Đang:

- Ui da! Đồ cái vỏ chuối mắc dịch làm người ta té – Ngẩng đầu lên, thấy Triệu Vỹ ngây người bên cửa ngõ mình, vừa què vừa quạu, cô mắng anh luôn:

- Thấy người ta té... còn đứng đó hả?

Như sức tỉnh, Triệu Vỹ chạy vội ra, lo lắng hỏi:

- Có sao không? Đi mà không chịu nhìn trước ngó sau gì cả.

Tưởng được nghe lời an ủi mát lòng, không ngờ bị trách... Đình Đang tủi thân... òa khóc:

- Còn **** người ta nữa... Hồng thấy người ta bị chảy máu rồi sao?

Bây giờ Triệu Vỹ mới nhìn thấy vết xước trên cườm tay Đình Đang, như quỳnh lên, anh thôi phù phù vào vết thương, dỗ nhẹ:

- Nín đi mà! Để anh băng lại cho.

- Không cần đâu – Cô giật mạnh tay lại, càng khóc to hơn.

Sợ chòm xóm nghe, hiểu lầm mình ăn hiếp cô bé, Triệu Vỹ rối lên, anh năn nỉ:

- Thôi, cho xin lỗi... nín đi rồi.. đi ăn hủ tiếu.

- Hồng thêm! – Biết Triệu Vỹ sợ, cô làm tới.

- A! Hay là... – Như chợt nhớ ra, Triệu Vỹ thọc tay nhanh vào túi – Có cái này nè. Chịu hôn?

- H.. ồ...ng... – Tiếng “hông” chưa thoát khỏi miệng, Đình Đang đã giật phăng cây kẹp. Quên mất con đau, đôi mắt cô tròn vô thích thú.

Biết “cá” đã “cắn câu”, Triệu Vỹ xòe tay ra hiệu bảo cô trả lại mình:

- Hồng... thì đưa đây... lát tặng người ta...

- Hồng! – Như đứa trẻ sợ bị tướt quạ, Đình Đang giấu nhanh cây kẹp vào vạt áo. Gương mặt bỗng hiện một cách đang ngờ.

- Tui hết khóc rồi chứ bộ!

- Hết khóc thì lấy đi.. nhưng nói trước kẹp đó là của Thanh Thanh đó.

- Của Thanh Thanh hả? .. Hồng thêm...

Cây kẹp như biến thành cục than hồng, cô quăng mạnh xuống chân, chuẩn bị khóc tiếp màn hai.

- Giả bộ thôi – Cúi nhặt cây kẹp lên, Triệu Vỹ kéo cô vào lòng nhẹ dùng tay lau mấy giọt lệ chưa khô trên mắt cô. vén mấy sợi tóc lòa xòa, anh triu mến:

- Kẹp nào của Thanh Thanh chứ? Đây là của người ta tặng cho bé đó.. ngốc ạ! – Rồi vừa kẹp tóc Triệu Vỹ vừa mắng – Là con gái gì mà tối ngày cứ để tóc bù xù thấy ghê hà.

- Kệ tui! – Hình mặt lên, cô trả lời như đánh đá mà rất dịu dàng. Sao cô thêm được như vậy mãi mãi.
- À! – Đinh Đăng lại chột la to làm Triệu Vỹ giật nảy người, cứ ngỡ đang chạm phải chỗ đau trên tay cô:
- Sao vậy?
- Tui cũng có cái này hay lắm, tặng anh nè. – Ra về bí mật, cô chạy đến góc hàng rào nhặt lên một cái gói tròn tròn rồi hón hờ chìa ra trước mặt anh.
- Cái gì vậy? – Nắn nắn món quà, Triệu Vỹ cố đoán nhưng không ra. Chỉ biết là nó hình tròn, nặng nặng.
- Đùng hời, mở ra đi. – Cũng hồi hộp, cũng thích thú chẳng kém Triệu Vỹ, đôi mắt cô dõi theo bàn tay anh mở từng lớp giấy.
- A! Là trái banh ư?

Như đứa bé lần đầu thấy món đồ chơi lạ, Triệu Vỹ không kìm được vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt mở to tròn trối, anh như không tin vật trước mắt mình là một trái banh da.

Bởi, làm sao Đinh Đăng biết anh mơ một trái banh mà tặng chứ? Bao ngày cùng đám phu khuân vác rượt theo trái banh mũ nhẹ hều trên sân cỏ, anh và bọn họ hằng mơ có được một trái banh da. Anh không nói làm gì, chứ bọn họ chưa một ai được lần nào đá quả banh thật. Nên cái cảm giác sút căng lưới quả bóng tròn xoáy mạnh giữa không trung thú vị thế nào họ không làm sao tưởng tượng.

Được tặng banh, Triệu Vỹ mừng còn hơn được tặng vàng. Nhẹ xoa tay xác định độ căng, anh biết được đây là một quả banh da siêu hạng, thứ dành cho các tuyển thủ quốc gia dự đấu, giá rất cao.

- Thích không hả? – Nhìn anh thần thờ ôm quả bóng, Đinh Đăng nghe vui trong lòng lắm. Thật ra, lúc mua banh, cô có hình dung đến nỗi vui mừng của anh rồi, nhưng thật không ngờ anh còn mừng hơn mức tưởng tượng của cô nhiều. Thế mới biết vì sao anh cam lòng từ bỏ vinh hoa phú quý, chấp nhận sống một đời kham khổ. Bóng đá thực sự là lẽ sống, là hơi thở của anh rồi.
- Thích lắm, nhưng... – Triệu Vỹ chột ngập ngừng làm Đinh Đăng hồi hộp:
- Nhưng làm sao hả?
- Nhưng mắc lắm, đáng giá cả gia tài của Đinh Đăng, làm sao tôi nhận được? Đá chơi, banh mũ cũng được rồi. Đinh Đăng ... đem trả lại đi – Với chút ngập ngừng, anh trả lại trái banh cho cô.
- Có bao nhiêu đâu, anh nhận đi – Khẩn khoản đặt trái banh vào lòng anh, cô nói – Lớn rồi, ai lại đá banh mũ chứ?
- Tôi đã bảo không nhận là không nhận, đừng nài ni uống công. – Tránh nhìn vào quả bóng, Triệu Vỹ dứt khoát không nhận. Đành lòng nào vì sở thích của mình mà bắt cô hy sinh nhiều như vậy.
- Anh không nhận phải không? – Biết năn nỉ chẳng ăn thua, Đinh Đăng chuyển sang thế tấn công – Được, nếu anh không nhận thì tôi quăng nó ra đường, ai muốn nhặt thì nhặt – Nói rồi cô giơ cao trái banh, bậm môi, dùng hết sức bình sinh ném mạnh qua hàng rào.
- Ê, đừng quăng, tôi nhận mà ... – Chưa dứt câu, Triệu Vỹ đã nhún mình vọt theo quả bóng. Đẹp như một thủ môn chuyên nghiệp, anh lộn đúng hai vòng giữa không trung rồi nhẹ nhàng đặt chân xuống đất, trái banh đã ôm gọn trong lòng.
- Đẹp không hả? – Để xoa dịu cơn giận trong lòng cô, anh đập quả banh xuống đất bằng một tay, mỉm cười thật đẹp.
- Hên thôi – Phục trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn kên kênh, cô thách – Giỏi thì đưa tôi đá, coi có bắt được nữa không?
- Sợ gì? – Hăng hái lên, Triệu Vỹ thấy trái banh cho cô, khuyển khuyển người thủ thế. Gì chứ chụp gôn anh năng khiếu có thừa.
- Chuẩn bị nè!

Hét to một tiếng đánh lạc hướng Triệu Vỹ, Đinh Đăng co chân sút thật căng làm quả bóng bay vèo... rớt ngay nôi cháo đang sôi của di Ba rồi tung sang hắt luôn thùng thuốc của bà Bảy văng xuống đất, kéo theo một tràng đồ vỡ kéo dài.

Chết cha! Hai cái lưới lẽ dài rồi không hện mà cả Triệu Vỹ lẫn Đinh Đăng đồng tìm một chỗ nấp cho kín đáo. Mặc kệ con chó màu xám đang lù lù tiến lại con cá lóc ở giữa sân. Mặc kệ luôn mớ cái tươi héo dần đi dưới ánh mặt trời. Mất một bữa cơm, nhưng cả hai biết hôm nay mình không đói. Nghe **** cũng đủ no rồi. ...

Chỉ là hai đôi bốc vác đá với nhau để tranh một quả banh thôi. Vậy mà, hôm nay trên sân cỏ nhà bà Tư mấp chặt ních người xem. Vòng trong lẫn vòng ngoài, càng lúc người càng kéo đến nhiều hơn.

Ngồi thu lu dưới tàn cây chùm ruột giữ thùng nước đá, Đinh Đăng vừa gặm cây cà rem vừa tròn đôi mắt nhìn theo quả bóng như một cổ động viên chính

hiệu.

Cô chẳng hiểu gì về bóng đá dù năm lần bảy lượt Triệu Vỹ kiên trì ngồi giảng. Nào là việt vị, phạt góc, phạt đền rồi đến ném biên, thẻ vàng thẻ đỏ. Nghe rối cả đầu, loạn cả trí lên. Cô chỉ biết mỗi một điều duy nhất, hề bên nào để banh lọt khung thành là bên đó bị thua. Đơn giản vậy.

Cô lại thấy đá banh là một trò vô bổ, chẳng được tích sự gì, chỉ tốn sức, hao hơi. Khi không rủ nhau mấy chục người áp đuổi theo trái banh tròn, giữa trời nắng chang chang, mồ hôi nhễ nhại. Làm gì chứ? Thích đá vô khung thành vậy sao không dựng luôn cho mỗi người một cái tự đá vô coi có khỏe hơn không?

Cô chỉ dám nghĩ như vậy một mình thôi. Không dám cho Triệu Vỹ biết đâu. Anh sẽ tự ái, giải tán ngay đội banh lập tức. Dù sao đây cũng là công trình của anh với cô mà.

Nhớ lại ngày đầu thành lập đội banh, vất vả biết bao nhiêu. Chạy ngược chạy xuôi, năn nỉ người này, vận động người kia ủng hộ giúp đội banh thành lập. Cơ cực nhất vẫn là việc thuyết phục bà Tư mập cho xức dụng phần đất trống làm sân cỏ. Chẳng làm gì, bà để đất bỏ hoang. Vậy mà phải năm lần bảy lượt, năn nỉ mãi bà mới chịu cho mượn làm sân thi đấu.

Gian nan, thử thách biết bao nhiêu. Đội banh lúc mới thành lập chỉ lèo tèo có mấy người, trông thật nản. Vậy mà.. Triệu Vỹ lại hạ quyết tâm không bỏ cuộc. Anh làm ngày làm đêm, bao nhiêu tiền kiếm được đều bỏ vào vun đắp cho đội banh. Những đêm giạt mình thức giấc, cô thấy anh một mình một cuộc miệt mài trên sân cỏ. Chiếc bóng cô đơn ngao ngễ giữa trời khuya sương lạnh. Anh quyết san bằng các mô đất gập ghềnh, cũng như quyết vượt qua bao trở ngại để hoàn thành tâm nguyện.

Khoác thêm chiếc áo, nấu tô mì nóng, cô bước ra sân cùng anh san sẻ. Bàn tay nhỏ nhắn của cô nâng niu trồng từng cây cỏ. Thứ cô chỉ người ta vẫn trồng ở các sân vận động này không dễ mua đâu, lại mắc như vàng nữa. Phải cẩn thận, đừng phung phí dù chỉ một ngọn thôi. Vừa phụ Đinh Đang xới tơi lớp đất, Triệu Vỹ vừa thì thảo cho cô biết. Còn tiết lộ thêm một bí mật động trời. Toàn bộ số cô được trồng trên sân đều do anh đi ăn cắp ở các sân vận động, mỗi nơi một ít đem về đó.

Khuya lác khuya lơ mới trồng xong mới cỏ. Một phờ người nhưng vui lắm. Ngã vật ra trên nệm cỏ, cô cùng anh ngắm sao đêm, nghe anh kể chuyện đời mình rồi ngủ quên lúc nào không biết. Sương xuống lạnh ướt đầm ngọn cỏ nhưng cô vẫn an toàn nhờ chiếc áo anh che chở.

Cuối cùng thì lòng nhiệt tâm cũng được đền bù. Từ hòn than nhỏ, Triệu Vỹ đã khơi dậy được ngọn lửa hồng. Như đám cỏ lớn dần, đôi bóng ngày một vững mạnh hơn. Và đây cũng là lúc Đinh Đang trở tài ranh mãnh.

Để giúp đội bóng hoạt động quy củ hơn, cô đã nghĩ ra một cách. Không đợi mạnh thường quân trợ giúp, cô viết ngay tờ chi phiếu, nhờ chú Thanh tài xé mang đến tặng với danh nghĩa một cổ động viên ủng hộ.

Ngạc nhiên vì số tiền quá lớn nhưng chẳng chút nghi ngờ, Triệu Vỹ nhận hai triệu với lòng biết ơn sâu sắc. Tự hứa với lòng sẽ không phụ công người tin cậy, nhất định đội bóng của anh sẽ làm được ra trò.

Có vốn, Triệu Vỹ mạnh dạn đầu tư trang phục cho đội bóng. Tổ chức đấu giao lưu, phát giải vực dậy phong trào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Bằng vốn kinh nghiệm học được ở thầy Vương Thanh, ở hai năm chính quy được đào tạo tại trường và ở năng khiếu bẩm sinh của bản thân mình, Triệu Vỹ trở thành một huấn luyện viên chính thức. Anh tổ chức, cơ cấu một đội banh không thua gì chuyên nghiệp. Với kỹ thuật cá nhân điêu luyện, anh khiến người xem phải trầm trồ, thán phục, trước những đường banh đẹp, những pha nguy hiểm thực sự gây cản trở khung thành. Và đó cũng là lý do hiển sân cỏ bà Tư mập hôm nay chật ních người xem.

- Này cháu bé cho chú hỏi. Cháu có biết anh chàng tóc dài kia tên gì không?

Đang mơ màng dõi theo vòng lăn của quả banh. Đinh Đang chợt giật mình bởi một bàn tay nhẹ vỗ vào vai. Ngẩng đầu lên, đôi mắt Đinh Đang ngỡ ngàng nhìn người đàn ông lạ. Trông đáng điệu và cách ăn mặc sang trọng của ông, cô biết ông thuộc giới trung lưu và không phải dân bản xứ.

- Nói đi cháu bé! Anh chàng tóc dài ấy tên gì? Bác không rành đâu.

- Tên Triệu Vỹ, mà bác hỏi làm gì chứ?

Đôi mắt e dè, cô thoáng nghi ông là người của ba Triệu Vỹ. Nhưng không phải, bởi ông đã vạch đám đông đi đến vạch vôi trắng hết to:

- Triệu Vũ, tôi cược anh trong mười phút sút thủng lưới đối phương. Nếu anh làm được, tôi sẽ ủng hộ đội bạn của anh một triệu – Rồi như sợ mọi người chẳng tin mình, ông móc túi lấy ra nguyên xấp tiền đây. Đặt tất cả vào tay trọng tài, ông gật đầu chào Triệu Vũ như thể đã thân với anh từ lâu lắm – Ráng lên nghe!

- Tôi sẽ cố gắng! – Dùng tay làm loa hét trả lời ông, Triệu Vũ tiếp tục đuổi theo quả bóng. Kết quả đã có rồi, nhưng sau lời cược của ông, trận đấu sôi động hẳn lên. Ai cũng tò mò, hồi hộp. Liệu Triệu Vũ có lấy nổi một triệu của ông không?

Trong đám đông sôi nổi ồn ào, bàn tán, chỉ có mỗi Đình Đang là ngồi phụng phịu buồn thiu. Cô nghe giận Triệu Vũ nhiều. Đã biết không làm được, nhận lời làm gì cho mất uy danh. Tầm lưới bằng sợi ni lông chắc lắm, để gì bị trái banh làm thủng? Thì ra... cô cứ ngỡ ông lão kia chơi xỏ, bắt Triệu Vũ làm lung theo nghĩa bóng.

Ông không phải nhà thể thao, cũng chẳng phải một huấn luyện viên cần cầu thủ. Chỉ là một thương gia, ông say mê bóng đá như một cổ động viên nhiệt thành trên sân cỏ.

Ông không biết và cũng không ngờ, tít trong con hẻm cụt lại có một sân vận động tuyệt vời như vậy. Mà dù biết, ông cũng chưa chắc phí thời gian quý báu của mình để xem hai đội không chuyên nghiệp đá chơi. Về buộc ông vào cửa phải là trận chung kết, tranh vô địch cấp quốc gia kia.

Ông chỉ tạm dừng chân bên đường đợi người bạn vào lấy món đồ bị bỏ quên thôi. Thấy trận đấu bên đường, tiện mắt ông nhìn qua giết thời gian. Không ngờ lại phát hiện ra một điều kỳ thú.

Từ phong cách, lối chơi đến kỹ thuật cá nhân. Tuy chưa điều luyện, nhuần nhuyễn lắm nhưng ở hàng tiền đạo có một chàng cầu thủ, ngay từ đầu đã thu hút được ông bởi những đường chuyền xa thật chính xác vĩa cũng thật là quen.

Ông nhớ ra rồi, không sai được. Đó chính là sở trường của cố vua phá lưới Vương Thanh. Thần tượng một đời ông mến mộ. Tưởng đã mất đi rồi, không ngờ lại được hồi sinh trong cách đá của chàng trai trẻ.

Mất mờ lệ tiếc thương, trước mặt ông, vua phá lưới Vương Thanh như vẫn còn tồn tại. Hiện ngang một mình một bóng qua mặt hơn ba hậu vệ của đối phương, sút thẳng khung thành, đem chiếc cúp vàng đầu tiên cho nền bóng đá Việt Nam.

Càng nhìn, càng mê, càng thấy giống. Nếu không lỡ hẹn cùng người bạn, có lẽ ông sẽ ở lại xem xong trận đấu. Không, không thể... đi khi chưa xem chàng trai đó làm bàn được. Đặt cược một triệu đồng, ông chỉ muốn Triệu Vũ đá nhanh lên.

Đã là phút thứ chín rồi, bóng người bạn đã thấp thoáng sau hàng dăm bụi mà Triệu Vũ vẫn chưa tạo được pha nguy hiểm dù nhỏ nhoi nào trước khung thành đối phương. Thất vọng, ông toan nổ máy xe, chợt nghe tiếng cổ động viên dậy lên từ một phía:

- Hay lắm Triệu Vũ, ráng lên.

Một mình một bóng, Triệu Vũ khéo léo lừa chân thoát khỏi sự kèm sát của hai hậu vệ, vượt qua hàng phòng thủ đối diện với khung thành. Hồi hộp quá! Anh sẽ sút hướng nào? Mỗi người suy một cách.

Một quả bóng xà xư? Vâng, đúng là một quả bóng xà tuyệt đẹp đầy kịch tính theo lối nhận xét của bình luận viên, đã làm thủ môn phải bó tay bất lực nhìn quả bóng xuyên thủng lưới nhà.

- Tuyệt lắm – Cười mãn nguyện, người đàn ông dề máy, chờ người bạn lao ra đường cái trước khi mọi người kịp nhận ra mình. Lòng nhủ lòng sẽ còn quay trở lại tìm Triệu Vũ.

Sau cú sút của anh cũng vừa đúng chín mươi phút cho trận đấu tạm dừng. Tỷ số 5-0 nghiêng về đội Tự Cường. Nhưng trên đài cao nhận giải, Triệu Vũ vẫn vui vẻ tặng lại quả banh da kèm năm trăm ngàn ủng hộ của người đàn ông lạ cho đội bạn. Trên tinh thần đoàn kết, anh hy vọng gặp lại đội bạn trong một dịp đấu khác, sôi nổi mạnh mẽ hơn.

Ai cũng hài lòng, vui vẻ trước cách cư xử nhân ái của anh. Vòng người tan dần trong tiếng xì xào về một đường banh đẹp xa dần.

Xách thùng nước bước theo Triệu Vũ, Đình Đang cứ thắc mắc trong lòng. Rõ ràng lưới chưa bị thủng sao ông ta lại thua như vậy chứ? Kỳ lạ thật.

Lại rút thêm một triệu trong tài khoản của ba, Đình Đang thấy mình dạo này xài tiền mau hết quá. Mới một triệu trong tuần trước, giờ lại thêm một triệu. Cứ đà này, chẳng bao lâu cô xài sạch tiền của ba trong công ty quá.

Nhưng biết làm sao, số tiền lời ít ỏi của cô, cộng thêm với tiền lương ít ỏi của anh, không đủ cho cô chi xài đủ tằn tiện. Lúc này trời mưa gió thất thường, bánh bị ế hoại, chưa lỗ là may lắm.

Là thủ quỹ của đội bạn, trăm vật trăm xài đều qua tay cô. Thêm phần chẳng biết chi li tính toán, chẳng mấy chốc ba triệu đồng bay vèo như không khí vào mấy chuyện không đâu.

Sao bây giờ? Đình Đang không dám cho anh biết, sợ anh buồn, anh nản chí mà uống công trình. Dù sao bây giờ đội bạn Tự Cường của anh và cô cũng ít nhiều được người ta chú ý.

Cô thì sầu, thì mất ngủ bỏ ăn như viên thủ quỹ chẳng may bị thụt két, trong lúc Triệu Vũ vẫn vô tâm, vẫn định ninh quỹ bạn còn nhiều lắm. Hết sai cô chi sắm vật này món nọ, đến thao thao bất tuyệt nói về kế hoạch mới của mình.

Không thể để giường máy đình trệ khi mới bắt đầu vận hành suôn sẻ. Cấn răng gồng hết về mình, cô quyết tâm giúp đội banh vững mạnh.

Và dù không ai dậy, Đình Đang cũng biết rằng: điều kiện thiết yếu tạo nên thực lực của một đội banh là cầu thủ. Muốn thi đấu tốt, thể lực của họ phải dồi dào. Lúc trước theo ba đến sân golf, cô để ý nghe các huấn luyện viên thường đề cập đến vấn đề này. Họ bảo: kỹ thuật vận động viên của ta rất khá, chỉ kém thể lực, chạy không lại nên mới để thua thôi.

Nên... từ hôm nay, cô quyết bồi dưỡng thể lực cho đội banh, nhất là Triệu Vỹ. Vừa lao lực cực nhọc trên bến cảng, lại vừa lao tâm chạy đôn chạy đáo lo cho đội banh, anh bấy giờ ốm nhom, xanh mét như người bệnh.

Rút tiền từ ngân hàng xong, Đình Đang chạy ngay ra chợ mua một con gà. Chẳng biết làm món cầu kỳ, cô thấy nấu cháo, xé phay là gọn nhất. Chiều nay tập xong, cô sẽ mời cả đội banh vào bồi dưỡng, và nhất định cô phải ép Triệu Vỹ ăn hết cái đùi gà cho bằng được.

Có một đôi dép lạ đặt ngay ngạch cửa, làm bước chân cô bồng bềnh. Ai thế nhỉ? Đôi dép đẹp và sang vậy chắc là phải giàu lắm. Hồng lẽ lại thêm một mảnh thường quần đến ủng hộ đội banh? Ôi! Trúng mảnh rồi, trống tim Đình Đang đập nhanh, mừng rỡ. Đẩy cửa thật nhẹ nhàng, cô nhón chân lịch sự. Chưa kịp nhìn mặt người đó cô đã cúi đầu chào:

- Chào bác! Xin lỗi vì đã...

Câu chào chui tọt vào bụng khi người đàn ông quay đầu lại. Đôi mắt chớp lia, cô như không tin những gì mình vừa thấy kia là sự thật. Lẽ nào vị mảnh thường quần sang trọng kia lại là... bà của cô?

Mình nằm mơ thôi, Đình Đang cấn mạnh vào môi đau điếng. Sự thật hiển nhiên rồi mà cô chẳng dám tin, chẳng dám mừng rỡ ào lên gọi một tiếng ba thương nhớ. Cứ ngỡ người ra, đôi mắt mở to cô nhìn ông không chớp.

Phản ông Hưng, tuy cũng có bất ngờ nhưng không đến nỗi quá bàng hoàng như Đình Đang. Dù sao, tâm lý ông cũng có chuẩn bị rồi. Lặng người ra nhìn cô, ông chỉ vì quá xúc động, quá giận thôi.

Lúc nghe chị giúp việc về học lại, ông đã giận lắm rồi, nhưng không ngờ đến đây, quan sát nơi ăn chốn ở của cô xong ông càng thấy giận hơn. Một tiếng ngồi chờ con, ông suy diễn bao nhiêu việc. Nghĩ đến cảnh con đêm hôm khuya khoắt, lạnh lẽo bên đường bán từng cái bánh bao, ông nghe đau nhói trong lòng. Nước mắt tuôn tràn, vừa thương vừa giận. Ông nghĩ mình phải đánh cho Đình Đang một trận nên thân.

Vậy mà... giờ đây nhìn thấy Đình Đang tròn xoe mắt nhìn ông, ông nghe bao giận hờn tan biến. Đây áp nỗi nhớ thương, mi mắt cay xè, ông chỉ biết ào lên ôm lấy con, khàn giọng nói:

- Về với ba đi con!

Cảm động, thương ba lắm, nhưng nghe thấy chữ về, Đình Đang bỗng cảnh giác ngay. Cô nhìn ông như không hiểu:

- Về đâu chứ?

- Thì về nhà mình chứ về đâu nữa – Ôm Đình Đang vào lòng, ông nhẹ vuốt mái tóc thơm mùi nắng của con – Chị Lan đã kể ba nghe, con ở đây thật là cực khổ, về với ba đi Đình Đang!

- Chị Lan này thật là nhiều chuyện quá! – Bực bội trách chị ta xong, cô quay qua ôm cổ ông cười tươi rồi – Chỉ nói xạo đó ba, con ở đây sướng thấy mồ, có cực khổ gì đâu?

- Chị Lan không nói xạo, chính mắt ba cũng thấy hết rồi, con ở đây bán bánh bao cực khổ lắm! Thôi bỏ đi, theo ba về – Nói đến đây, ông lại mũi lòng đưa tay chạm mắt.

- Có cực khổ gì đâu, ba thiệt là... – Khó chịu vì nước mắt của ông, Đình Đang nhăn mặt.

- Đình Đang, về đi con – Kiên nhẫn, ông nắm lấy tay con.

- Trời ơi, hôm nay sao ba dai vậy? Con đã nói không về là không về mà – Cù nhây cù nhưa mãi, bực mình quá Đình Đang hét lên.

- Tại sao con không về chứ? Ở chỗ này có gì lưu luyến hả? Cái thằng khốn đó là ai? – Chịu hết nỗi, ông nói luôn cái bí mật mình đã hứa với người giúp việc sẽ giấu kín.

- Thằng khốn nào – Hết hỏi lại ông rồi Đình Đang mới hiểu. Cô nghe giận phùng phùng chị Lan. Chắc chị ta nói xấu Triệu Vỹ hết lời rồi, nên ba mới gọi Triệu Vỹ là thằng khốn – Ba đừng nói ầu nghe, người ta là người đáng hoàng đó.

Tương Đình Đang sẽ sợ xanh mặt đây đây chối. Không ngờ cô lại bình ra mặt, ông càng tức điên lên. Sắn cây thước của Tuyết Ngân trước mặt, ông cầm lấy đập mạnh xuống bàn.

- Còn nói nữa, khai mau, quan hệ của con và thằng ấy thế nào rồi?

- Quan hệ gì? – Chưa từng thấy ba giận như vậy, Đình Đang thoáng chùn lòng. Cô e dè đưa mắt nhìn cây thước.

- Có phải con và nó đã yêu nhau rồi không? – Cây thước lại đập chát xuống bàn.

Giật nảy lên vì sợ, nhưng Đình Đang lại nổi nóng lên. Quá lắm mà, ba dám nghĩ cô hư thân mất nết như vậy hả? Tức quá, cô trợn mắt lên, hét lớn:

- Yêu hồi nào chứ? Ba không được xúc phạm con.

- Không yêu sao không chịu về? Bán bánh bao có gì vui mà đòi ở? – Cây thước lại đập xuống bàn gần tay Đình Đang như cảnh cáo. Sẽ là cô chứ không phải cái bàn đâu nếu còn bướng.

- Có, sao không – Lùi về sau một bước, né tầm cây thước, Đình Đang cãi lý – Ba thử ở lại bán một bữa coi có vui không?

- Không vui gì cả, vào dọn đồ về lập tức – Chia cây thước vào người đ, ông ra tối hậu thư – Mau lên!

- Không đi đó – Dậm mạnh chân, Đình Đang chu môi phụng phịu – Giỏi thì đánh chết luôn đi!

- Còn thách hả? – Cây thước đập mạnh vào mông đau điếng, cùng lúc cánh cửa bật mở vội vàng. Một gã con trai lao vào nhanh như gió.

Không nhìn thấy ông, hấn nắm tay Đình Đang nói luôn một tràng dài:

- Đình Đang, lớn chuyện rồi! Bà Tư mập đã bán miếng đất của tụi mình. Ông chủ mới bảo từ nay không cho tụi mình chơi banh ở đó nữa. Chưa hết, ông ta còn cho máy cây ủi hết cỏ chúng ta trồng đem bỏ.

- Thiệt không? – Quên mất con đau và người cha đang hầm hầm giận của mình. Đình Đang hỏi khẩn trương.

- Thật – Gã con trai cũng khẩn trương gật đầu – Máy anh trong đội banh đang cãi lý với người ta. Anh Vỹ bảo tôi vào nói cho Đình Đang biết.

- Được rồi, để tôi ra – Quẹt nhanh dòng nước mắt Đình Đang ào ra cửa, bỏ mặc ông Hưng cùng con giận, cùng cây thước đứng chờ vợ một mình trong căn phòng vắng. Gã thanh niên cũng hối hả theo sau Đình Đang, không kịp nhìn thấy vẻ mặt đặng đặng sát khí của ông.

Mình cũng có phần quá đáng. Đình Đang đi rồi, con giận dữ đi, ông thoáng nghe hối hận. Đánh con mạnh như vậy chắc là nó đau lắm. Nhịp cây thước xuống tay, ông thầm tính nỗi đau của con rồi nghe xót xa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu ông đánh con đau như vậy. Nguyên nhân gì đã khiến ông xuống mạnh tay? Tình thương của một người cha, lo lắng nhìn con trước bờ vực trầm u? Ồ! Đình Đang con có hiểu lòng ba, hay đang oán hận, trách hờn?

Triệu Vỹ là ai? Cậu ta là người tốt hay kẻ xấu đây? Lạy trời, xin đừng run rủ cho Đình Đang gặp phải gã sở Khanh, đốn mạt. Tuy Đình Đang thét bảo không yêu, nhưng ba đã nhận ra trong cách nói của con niềm tin yêu triu mến. Đừng đại đột, đừng lầm tin rồi khổ một đời nghe con gái.

- Ê, lẹ đi, lẹ ra coi cậu Vỹ với Đình Đang đánh lộn với người ta. – Kèm theo tiếng chân rầm rập chạy là tiếng gọi nhau ý ới lọt vào dòng suy nghĩ của ông.

Đánh lộn ư? Lại dính tới Đình Đang nữa? Như quýnh lên, ông quăng đại cây thước lên bàn, không kịp xỏ chân vào dép, ông đuổi theo dòng người tuôn chạy.

- Không biết, tụi này chỉ cày mướn ăn công. Muốn gì, mấy người gặp ông chủ thỏa thuận đi – Trên sân cỏ, người tài xế lái máy cày cao giọng rồi nổ máy, về không muốn tranh cãi nữa.

- Thỏa thuận, dĩ nhiên là thỏa thuận rồi, nhưng ít ra anh cũng phải chờ chúng tôi nói chuyện xong mới cho máy chạy chứ? – Một thanh niên cao lớn để tóc dài mà ông đoán chừng là Triệu Vỹ, nói với lên.

- Chuyện đó anh hỏi ông chủ đi, chúng tôi không biết! – Gạt thẳng được nhắc lên, chiếc máy cày một đường dài trên đất.

- Đứng lại, đứng lại không! – Kèm theo tiếng thét là một bóng nhỏ lao ra chặn trước đầu xe. Nguy hiểm quá! Tim ông như muốn vọt ra ngoài khi nhận ra bóng nhỏ đó là Đình Đang, là con gái cưng của ông. May mà người tài xế đã kịp thời đạp thắng.

- Muốn chết hả? – Xanh mặt người tài xế hét to.

- Ừ, muốn chết đó, giỏi thì cứ việc chạy tới đi – Hình hình mặt về bất cần đời, Đinh Đàng ngồi luôn xuống trước bánh xe.
 - Này, cô định giờ trò gì đây hả? Sao lại ngồi trước đầu xe chứ? – Nhảy xuống xe, người tài xế bực mình gắt lớn.
 - Chỉ không cho anh cày cỏ của chúng tôi thôi, nếu muốn, anh cứ cày chết tôi đi rồi cày tung cái sân này lên, để ợt à!
 - Cô thách tôi đó hả? Nhảy lên xe, anh ta nổ máy như hăm dọa, bánh xe nhích chậm dần.
 - Này, anh định cày chết người thật hả? – Thấy Đinh Đàng vẫn ngồi yên, ông Hưng xót ruột nhảy ra can thiệp.
 - Chứ ông không thấy cô ta ngoan cố ngồi trước đầu xe của tôi sao? Cày trể một ngày thì chết hay sao? Không phải chuyện của mình mà mặt ông cũng đỏ gay giận dữ.
 - Nhưng ông cũng phải hiểu mà thông cảm cho tôi chứ! Tiền thuê máy cày mắc lắm – Như đuổi lý, anh tài hạ giọng.
 - Bao nhiêu có đủ không? – Một xấp tiền dày được quăng vào buồng lái trước cặp mắt sáng ngời của anh tài. Ông Hưng dứt khoát – Hãy tìm một lý do thanh minh cùng ông chủ, chờ bọn họ thỏa thuận xong, anh có thể trở lại cày, được chứ?
 - Dạ được. – Không chút ngượng ngùng, gã tài xế bỏ xấp tiền vào túi – Nhưng mấy người nhó thỏa thuận nhanh nhanh nhé. – Rồi vui vẻ gọi Đinh Đàng – Này cô bé, cô có thể đứng dậy cho tôi đi được rồi đó.
 - Biết rồi – Hình mũi, nhấn mặt cùng gã tài xế, Đinh Đàng phì phì mông đứng dậy. Con mắt cô lừ lừ, không thèm nhìn đến ông Hưng cả nhấc bước đi. Bây giờ vết roi mới thật sự ngấm đau.
 - Đinh Đàng, Đinh Đàng – Cả ông Hưng và Triệu Vỹ cùng đuổi theo sau lưng cô. Dừng chân, quay đầu lại, sợ ông làm bẽ chuyện mình, cô nói nhanh:
 - Triệu Vỹ, em giới thiệu với anh ông Kim Hưng, một mệnh thường quân mới của chúng ta. Lúc này trong phòng ông đã có nhã ý tặng cho đội banh của chúng ta một triệu đồng đó.
 - Ồ! – Đôi mắt sáng lên, Triệu Vỹ bắt tay ông bằng tất cả lòng trân trọng – Thay mặt đội banh, xin cảm ơn ông về số tiền cũng như về thái độ của ông lúc này.
 - Tôi... bắt gặp tia mắt sáng như sao của đ, không dám làm cho cô phật lòng, ông vào luôn vai kịch – Có gì đâu, chuyện nhỏ thôi mà.
 - Mời ông vào nhà dùng chén trà, và hân hạnh mời ông ký tên vào sổ vàng danh dự của đội banh – Triệu Vỹ lịch sự chia tay.
- Muốn tiếp xúc để hiểu thêm con người anh lắm, nhưng.. Đinh Đàng đã quảy quả bỏ đi, ông đành phải gượng cười từ chối:
- Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện riêng với Đinh Đàng. Hẹn anh dịp khác vậy – Rồi hỏi hả, ông đuổi theo cô đến cuối con đường.
 - Đinh Đàng, cho ba xin lỗi, ba không cố ý, ba không muốn đánh con đâu. Về với ba đi con!
- Lại vấn đề này, bước chân chợt dừng, Đinh Đàng trợn mắt, hai má phính to:
- Không về! Ba đã đánh con rồi, về chi nữa?
 - Thì ba cũng đã xin lỗi con rồi, về đi! – Nhẹ nắm lấy tay con, ông năn nỉ.
 - Đã nói không về mà! – Giật mạnh tay mình lại, Đinh Đàng đảo mắt nhìn quanh, sợ có ai nghe được lời của cô và ông.
 - Được! – Ông cũng đổi chiến thuật đối phó – Con nhất quyết không về chứ gì? Ba vào gặp Triệu Vỹ đây.
 - Ba gặp Triệu Vỹ làm gì chứ? – Đinh Đàng thét gọi theo bước chân ông, giọng xù đi – Anh ta không mắc mớ gì đến việc đi hay ở của con đâu.
 - Chẳng mắc mớ gì thật – Nắm chắc phần thắng trong tay, ông từ tốn nói – Ba chỉ vào nói rõ tông tích của con với anh ta thôi. Để xem hán có còn dám chứa con nữa không cho biết – Nói xong, ông dậm bước chờ nghe một tiếng kêu giật lại của Đinh Đàng.
- Quả nhiên, chưa được ba bước, ông đã thấy cô không chỉ gọi mà còn chạy theo, nét mặt khẩn cầu:
- Ba... Đừng kể mà, năn nỉ đó! Con không giận ba nữa, được không?
 - Không được! – Ông nhẹ lắc đầu – Muốn ba không nói, chỉ có một cách thôi. Là theo ba về lập tức. Sao? Quyết định đi, ba cho con năm phút.
 - Ba!...

Biết năn nỉ chỉ uống công, Đinh Đàng không phí thời gian nữa. Toàn bộ trí óc cô tập trung để dành tính kẻ hoãn binh. Cách nào vừa giữ gìn thân phận, vừa được ở lại đây? Chà! Sao mà khó quá!

- Sao? Về hay để ba vào kể với cậu Vỹ đây? – Hạn định năm phút đã trôi qua. Nghiêm mặt nhìn Đình Đang, ông như đang nóng lòng chờ câu trả lời của cô.

- Con đành theo ba về vậy. – Hết cách rồi, Đình Đang yếu xìu trả lời ông.

- Tốt lắm! – Tuổi ngay nét mặt, ông không ngờ mình thắng một cách dễ dàng như vậy.

- Nhưng... ba phải cho con thêm một thời gian nữa. – Cô tìm cách hoãn binh – Ngay bây giờ con chưa thể theo ba về được.

- Tại sao? – Nghi ngờ, ông căng hết các giác quan ra đối phó. Biết ngay mà! Đình Đang đâu giản đơn như ông tưởng.

- Tại vì đội banh đang có chuyện lộn xộn, con là đội trưởng của họ, sao bỏ đi giữa lúc này được chứ? – Cô nói láo mà y như thật, chẳng chút bối rối nào.

- Con là đội trưởng của họ ư? – Ông thấy chuyện hoang đường quá.

- Đúng vậy – Cô nhìn ông không chớp mắt – Lúc này bộ ba không nghe một cầu thủ trong đội banh kêu con ra giải quyết sao? – Ngưng một chút, cô nói thêm – Cho ba biết đội banh này do con thành lập đó.

- Vậy còn Triệu Vỹ? – Đôi mày ông nhíu lại. Dường như ông đã bị cô làm cho xiêu lòng rồi.

- Triệu Vỹ hả? Anh chỉ là đội phó thôi. Ở đây mọi chuyện lớn nhỏ đều qua tay con cả. Làm sao theo ba về được bây giờ, tiền bạc chưa bàn giao, lộn xộn lắm ba à!

- Vậy thì sao hả? – Ông bắt đầu nghe rối rắm.

Cắn ngón tay, Đình Đang quyết định:

- Ba cho con ở lại thêm vài ngày nữa. Chừng nào vụ sân cỏ giải quyết xong, con nhất định trở về ngay không nài nỉ.

- Thật không?

- Thật chứ! – Gật đầu một cách chắc chắn với ông, Đình Đang nghe khoái trong lòng. Ba bị cô dụ rồi. Chờ thỏa thuận xong vụ sân cỏ à? Chắc còn lâu ghê lắm – Con hứa với ba, nhất định sẽ về liền khi sự việc giải quyết xong – Thấy ông vẫn còn do dự, cô nói thêm – Nếu con thất hứa, chừng đó ba đem bí mật của con kể cho Triệu Vỹ cũng chưa muộn mà.

- Nhưng con cũng hứa với ba, không được dây dưa vào chuyện cảm tình trai gái với cậu ta – Như chưa tin, ông đặt thêm điều kiện – Và phải quay về ngay khi sự việc được giải quyết xong.

- Biết rồi, biết rồi mà, ba nói dai quá đi – Thoáng thấy bóng Triệu Vỹ xa xa cuối con đường, sợ anh lại gần rồi sinh ra nhiều phiền phức, cô vừa đẩy ông vừa nói đại cho ông được yên lòng – Còn chuyện yêu đương, ba an tâm đi, Triệu Vỹ có bồ rồi, là hoa hậu Thanh Thanh đẹp lắm. Anh hông thèm cái con Đình Đang xấu xí của ba đâu.

- Thiệt hả? – Vẫn bán tín bán nghi, ông không muốn bước.

- Thiệt mà có bao giờ con nói dối đâu mà ba phải nghi ngờ chứ? Chú Thanh, chờ ông chủ đi đi – Mở cửa xe, cô gần như xô ông vào, rồi nháy mắt ra hiệu cho viên tài xế nổ máy xe.

Chiếc xe phóng đi rồi, Đình Đang mới thở phào ra nhẹ nhõm. Hừ vía, Triệu Vỹ và dòng người đang từ từ tiến lại gần.

Thọc tay vào cái lỗ trên vách lá, ngoáy cho cái lỗ rộng ra xong, Đình Đang đặt con mắt của mình vào, cố nhìn xuyên bóng tối ra khoảng sân rộng ngoài kia, cô thật nóng lòng muốn biết hai con người đang ngồi trên chiếc xích đu nói những gì?

Nói những gì mà hơn một tiếng rồi vẫn chưa hết chuyện? Trời ơi, ngồi đứng không yên, cô tức mình đá mạnh vào tấm vách. Sao cô muốn ra đuổi người con gái đó về ngay tức khắc. Bởi, không phải ỉa xa lạ, cô chính là hoa hậu Thanh Thanh.

Mấy ngày liền, chẳng biết cô ta mắc phong gì cứ đến nhà tìm anh liên tục. Sáng trưa, chiều tối, kiên nhẫn như con lắc đồng hồ, quyết gặp anh cho bằng được. Hôm đó bị anh cho leo cây, đau như vậy mà cô ta chẳng giận chút nào, còn dịu dàng mua một giỏ trái cây kèm theo lẵng hoa tươi làm quà cho anh nữa.

Lẵng hoa thì cô chẳng thèm đâu, còn giỏ trái cây, nãy giờ trong con giận cô đã sai hết hơn nửa giỏ. Cũng may toàn đồ mát, không thì cô cháy đến nơi rồi.

Đình Đang không hiểu, và cũng chẳng thèm để tâm chú ý đến làm gì con giận vô cớ trong lòng cô. Chỉ biết là hiện tại cô thù Thanh Thanh kinh khủng, như trong đời cô chưa phải thù ai như thù cô ta vậy. Ngồi trong buồng hoài tù chân quá, cô vờ chăm một bình trà, lịch thiệp bung ra, quyết bắt tại trận một hành động là lợi, âu yếm của hai người. Để làm gì? Cô cũng không biết nữa.

Nhưng... bất ngờ cho cô, trên ghế xích đu chẳng có nụ hôn, cũng chẳng có bàn tay nào nắm bàn tay nào cả. Qua cửa sổ, cô chỉ thấy một Thanh Thanh

xõa mái tóc dài che nghiêng, gương mặt đẹp đầm đầy nước mắt. Triệu Vỹ ngồi bên cạnh, điều thuốc đỏ trên môi, vẻ đắm chiêu tư lự.

Họ vừa cãi nhau ư? Tự nhiên nghe hồi hộp, cô thôi không bước ra ngoài. Cầm nguyên khay nước trên tay, Đình Đang tưởng mình nín thở, chờ đợi theo câu chuyện.

Thật lâu trong im lặng nặng nề, Đình Đang nghe được tiếng tim mình đập mạnh, tiếng côn trùng rả rích kêu ngoài kia, tiếng thút thít của Thanh Thanh và cả tiếng thở dài nặng nhọc thoát ra từ lòng Triệu Vỹ. Anh chắc đang khó xử chuyện gì? Đình Đang cắn môi thầm đoán.

- Thanh Thanh! – Cuối cùng Triệu Vỹ cũng lên tiếng trầm trầm – Anh biết, chỉ nói tiếng xin lỗi với em không là chưa đủ. Nhưng ngoài tiếng ấy ra, giờ đây, anh không còn tiếng nào để nói cùng em cả. Hãy thông cảm cho anh!

Xi! Đình Đang nghe nóng mũi. Việc gì anh phải hạ mình nói dài như vậy? Giận hờn à? Kệ cô ta đi. Tự cô ta thôi. Ai biểu con gái mà yêu con trai trước. Chẳng tội nghiệp cho Thanh Thanh một chút nào, cô chỉ xót xa giùm Triệu Vỹ. Trông anh buồn quá.

- Lẽ nào, với từng ấy kỷ niệm đậm đà anh không có chút luyến lưu nào? Cũng như chẳng có chút cảm tình thật nào đối với em?

Nhẹ kéo khăn lau lệ, giọng Thanh Thanh nhẹ như làn khói.

- Hay là anh tội nghiệp em! Sợ em vì anh phải hy sinh? Không đâu, em thật sự yêu anh, em không cần dư luận. Địa vị hoa hậu này đối với em không quan trọng. Chỉ có anh thôi. Triệu Vỹ xin anh đừng mặc cảm. Dù hiện tại, sự nghiệp anh chưa có, nhưng cần gì, chúng ta sẽ tạo dựng từ đầu. Em đã nói với ba của em rồi, ông ấy đồng ý và sẵn sàng nhận anh vào công ty bất cứ lúc nào. Nghe em đi Triệu Vỹ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Cô ta yêu Triệu Vỹ thật ư? Tự nhiên Đình Đang nghe đôi chân mình run rẩy dưới thân mình. Những giọt nước mắt chân thành của Thanh Thanh, sao cô sợ Triệu Vỹ mềm lòng quá. Bởi, từ lúc nào không biết, anh đã xoay hẳn người về hướng Thanh Thanh. Đôi mắt đầy triu mến, anh nhẹ nhàng lau lệ cho cô:

- Nín đi Thanh Thanh, đừng khóc nữa! Em làm anh đau lòng quá. Anh hối hận thật nhiều. Anh thật không biết nói sao cho em hiểu nữa. Trước chân tình của em, anh xấu hổ quá. Đừng yêu anh, đừng tốt với anh như vậy. Anh không xứng đáng với em đâu. Anh chỉ là một thằng *****, tiểu nhân thôi. Anh đã cọt đùa trên tình cảm đẹp của em. Thanh Thanh, giá mà em biết được, lúc đó theo đuổi, tán tỉnh em, anh chỉ vì một lời thách thức của đám bạn thôi. Thấy em kiêu kỳ quá, họ đã chọc chơi...

- Không, anh đừng nói – Chợt cắt ngang lời, Thanh Thanh bịt kín tai mình lại – Em không nghe và không tin đâu. Rõ ràng lúc đó, anh đến với em bằng tình yêu, bằng sự rung động của trái tim. Anh đã nói với em như vậy, có đúng không?

- Anh chỉ gạt em như từng gạt bao cô gái khác thôi. Thanh Thanh... em **** anh đi, đánh anh đi, anh ***** lắm phải không? Thương anh làm gì chứ? – Gục đầu lên thành ghế, Triệu Vỹ vật mình đau khổ.

- Không, em không đánh, không **** anh đâu – Sau phút bất động, sững sờ, Thanh Thanh nhẹ ôm lấy mặt anh một cách yêu thương – Dù anh thế nào, ra sao, anh vẫn là một Triệu Vỹ thần tượng trong em. Em yêu anh, không cần biết anh là hạng người gì. Chuyện cũ quên đi, chúng mình làm lại từ đầu được không anh?

Nỗi ác cảm với Thanh Thanh tự lúc nào biến mất khỏi Đình Đang. Nước mắt bắt đầu rơi, cô khóc tội nghiệp cho cô gái nặng tình, tội nghiệp cho Triệu Vỹ gặp cảnh trái ngang, và tội nghiệp luôn cho mình nữa. Cô muốn anh đừng làm khổ Thanh Thanh, nhưng lại muốn anh đừng bỏ nơi này, bỏ cô.

- Nhưng tình yêu đòi hỏi sự tự nguyện từ hai phía. Anh không thể ép lòng, làm khổ em thêm lần nữa. Thanh Thanh à...

Không còn đủ can đảm đứng nghe những lời đối thoại yêu thương tuyệt vọng tội nghiệp của Thanh Thanh, Đình Đang đặt mạnh khay nước lên bàn ừ chạy ra sau. Ngã nhào lên tấm đi văng, cô khóc ngon lành.

Chuyện của người ta mà.. cô nghe tim mình đau nhện, nghe mang đầy mặc cảm như chính bản thân mình gây nên tội. Để bỗng nhiên cô thấy mình có lỗi với Thanh Thanh nhiều quá. Cứ như vì sự xuất hiện của cô làm Triệu Vỹ bỏ Thanh Thanh không bằng vậy. Phút giây này, nếu ba đến, cô sẽ theo ông về lập tức, không một tiếng kêu ca nài nỉ. Cô sẵn sàng làm người cao thượng, nhường Triệu Vỹ lại cho Thanh Thanh, và sẽ chúc cho hai người hạnh phúc. Tâm hồn cô như xoa dịu với ý nghĩ ngộ nghĩnh của mình.

Chợt trong tiếng khóc đứt quãng của mình, cô thoáng nghe có tiếng ai nức nở. Thanh Thanh khóc lớn vậy sao? Chắc là có chuyện gì? Chống tay nhòm dậy, cô nghe tiếng khóc phát ra từ một hướng khác, gần hơn.

Lia tia mắt về phía âm thanh vừa phát. Đinh Đăng ngạc nhiên nhận ra người đang ngồi thu lu một đống trong bóng tối khóc nghẹn ngào.

- Chị Tuyết Ngân! Sao chị khóc? – Quên mất nỗi buồn cùng tâm sự của mình, cô chạy vội đến bên Tuyết Ngân, lo lắng hỏi – Chị về quê với anh Phong lên hồi nào, sao em không biết? Ảnh làm chị giận à?

Như tui thân hơn, Tuyết Ngân òa khóc lớn, bờ vai gầy cứ từng chập run lên.

- Chị sao vậy? Sao lại khóc? Kể em nghe! – Ôm lấy vai chị, Đinh Đăng như muốn được sẻ chia tâm sự – Anh Phong đâu rồi?

- Đinh Đăng – Chợt gục đầu vào vai cô, Tuyết Ngân khóc nghẹn ngào – Chị khổ quá, Đinh Đăng ơi.

- Sao chị khổ vậy? Nhà chị có chuyện buồn hả? Kẹt tiền có phải không? Hồng sao đâu, giải quyết được mà, chị đừng có khóc – Nghĩ đến tờ chi phiếu cuối cùng trong túi, Đinh Đăng an ủi chị.

- Không phải, không phải tiền mà là anh Phong. Anh ấy đòi chia tay với chị – Nói xong, Tuyết Ngân ụp mặt vào hai bàn tay òa khóc, nước mắt từng giọt rơi thánh thót xuống chân.

- Đòi chia tay với chị? – Như nghe chuyện hoang đường, Đinh Đăng hét lớn về không tin – Sao kỳ vậy? Chắc hiểu lầm thôi, ảnh yêu chị lắm mà.

- Không hiểu làm đâu. Hôm qua lúc chia tay ở bến xe, ảnh đã nói rõ ràng – Vẫn không ngẩng đầu lên, Tuyết Ngân nói trong tiếng nức.

- Chia tay ở bến xe ư? – Đinh Đăng thấy ngạc nhiên – Sao bảo anh ấy theo chị về quê lấy có ăn giỗ ra mắt họ hàng nhà chị?

- Chị cũng đinh ninh như vậy nên vui lắm. Nhưng không ngờ, lúc ra đến bến xe, anh ấy bảo có chuyện phải đi, không theo chị về quê được. Còn nói... anh và chị không hợp tính nhau, nên chia tay thì hơn.. Nói đến đây, đầu khổ quá, nước mắt nghẹn mất lời.

- Đâu có, em thấy hai người hợp lắm mà – Như có Kiệt Phong trước mặt, Đinh Đăng nhăn trán – Chắc có chuyện gì rồi. Một lát anh Phong về, em phải hỏi cho ra lẽ.

- Ảnh không về nữa đâu, em đừng hỏi uổng công.

- Ủa?

- Lúc sáng ảnh có về, để lại bức thư này rồi dọn đồ đi rồi – Móc túi trao cho Đinh Đăng phong thư nhàu nát, Tuyết Ngân lại ụp mặt vào tay khóc òa.

Sao lại như vậy được? Lơ lửng như kẻ mất hồn, Đinh Đăng mở phong thư, nghe giận sôi gan trước lời lẽ vô tình của gã đàn ông bội bạc:

...Tuyết Ngân! Khi em nhận được bức thư này thì tôi đã đi xa, thật xa rồi, em đừng dò tìm, đừng mong mãi uổng công. Bởi từ này tôi không còn là tôi nữa. Nghèo hèn, khốn khổ, phải ngồi và từng chiếc ruột xe. Chịu nghe lời sỉ nhục để nhận về từng đồng xu lẻ.

Bất ngờ lắm phải không? Nhưng em đừng vội trách tôi, có trách thì trách Đinh Đăng kia. Cô bé đã bày mưu lập kế biến tôi từ một đại công tử thành chàng cuội, đưa tôi đến gặp em, để xảy ra có sự.

Tôi không có ý định dối gạt tình cảm em. Từ lâu, tôi vẫn ngỡ em là tình yêu là lẽ sống của tôi. Nhưng bất ngờ, khi đối diện với Thanh Thanh tôi mới biết mình lầm. Tình yêu đích thực của tôi là cô ấy, không phải em.

Tôi phải trở về địa vị cũ của mình để mưu cầu hạnh phúc. Em đừng buồn, hãy coi đây là bản nháp của một tình yêu không trọn vẹn. Chúc em mau quên tôi và nhanh chóng tìm được nguồn vui mới.

Kiệt Phong”

- *****! – Quăng mạnh bức thư xuống đất, dùng hai chân dẫm lên rồi Đinh Đăng vẫn chưa thấy hả giận – Trơ trẽn, vô liêm sỉ đến thế là cùng. Thật không ngờ trên thế gian này còn có người sở khanh như Kiệt Phong được. Nhất định ngày mai em sẽ bắt anh ấy đến đây hỏi cho ra lẽ. Con gái người ta bộ muốn yêu là yêu, muốn bỏ là bỏ sao chứ?

- Biết nói sao hơn, tại số chị nó vậy rồi – Cúi nhặt bức thư lên vuốt cho phẳng phiu, cẩn thận cất vào túi áo, Tuyết Ngân nhẹ thở ra – Trách ai được chứ?

- Cũng tại em không, tài lạnh lắm mai Kiệt Phong cho chị – Nghe lương tâm cắn rứt, Đinh Đăng tự trách mình – Thấy bộ dạng anh ta đàng hoàng như vậy, ai ngờ cũng là hạng sở khanh. Nếu biết trước, em thà để chị yêu Triệu Vỹ còn hơn.

- Chuyện tình yêu mà em nói nghe đơn giản quá, như món quà san qua sót lại – Đang buồn mà Tuyết Ngân cũng phải buồn cười trước cách nói của Đinh Đăng – Chị với Triệu Vỹ không hợp nhau, dù không có Kiệt Phong chị cũng không yêu anh ấy.

- Vậy... rồi chị tính sao?

- Tính sao hơn – Tuyết Ngân cười buồn, đôi mắt dôi xa xăm – Đành phó mặc cho duyên phận. Ai bảo mình xấu xí, vô duyên hơn người ta làm gì chứ?

- Chị không xấu xí, vô duyên đâu, tại anh ta ngu thì có – Đình Đăng vẫn còn nghe tức trong lòng. Nhất định khi trở về cô sẽ mếc ba, bảo ba ***** anh ta một trận. Đồ ham sắc, mới chuồng cũ vòng. Chết đi cho khuất mắt, Đình Đăng trù ẻo cho luận án tốt nghiệp của anh bị điểm không, cho tương lai tối tăm mù mịt luôn.

- Chị Ngân à, chị có muốn em bảo anh Hải (Hải là con dì Ba) kêu người đánh Kiệt Phong một trận không? – Tự nhiên, cô muốn dùng cách này xoa dịu vết thương lòng cho Tuyết Ngân.

- Đừng em, đừng làm vậy — Như sợ hãi, Tuyết Ngân vội lắc đầu – Chị không muốn chia tay nhau để trở thành thù địch. Dù Kiệt Phong có thế nào, trong lòng chị vẫn giữ mãi ấn tượng đẹp về anh.

Lại một người con gái lụy vì tình. Đình Đăng kêu thầm trong dạ rồi nghe tức trong lòng. Quái, trong tình yêu sao con gái nhận nhiều thua thiệt vậy? Hết Thanh Thanh rồi đến Tuyết Ngân. Ai cũng đẹp, cũng hiền lành, tốt bụng, sao gặp toàn cay đắng trái ngang. Phải chăng tình là dây oan nghiệt, là cay đắng phủ phàng như lời một bài ca mà con người ta ai cũng phải một lần vấp ngã?

Hai người con gái cô gặp trong đời đều gặp cảnh trái ngang trong duyên nợ. Còn cô thì sao? Có phải khổ, phải đổ lệ vì tình? Cẩn rằng nhận phần thua thiệt về mình mà không một lời than oán?

Ồ, không đâu! Đình Đăng vội lắc đầu. Cô tự bảo mình chẳng bao giờ dại dột khổ đau như họ. Nếu kẻ cô yêu đem lòng phản bội, cô sẽ đến gặp, sẽ mắng cho một trận rồi lập tức quên ngay. Nhớ làm gì bọn sỏ Khanh, phụ Nghĩa, bạc Tình. Trên đời này, bộ hết đàn ông rồi sao chứ?

Nói là nói vậy, còn sự thật thì sao? Cô vẫn chưa yêu, và chưa biết mặt người đàn ông sắp bước vào đời cô, làm khổ cô mà. Hãy chờ xem, Đình Đăng này nói và làm có đúng với nhau không?

Cái thú duy nhất của Đình Đăng khi ra biển không phải tắm, chẳng phải ăn mà là... được vẽ hình lên cát.

Cái thói quen này Đình Đăng đã có từ lâu lắm, từ lúc mới bốn tuổi thôi. Lần đầu theo ba ra biển, cô đã biết một mình bò lên cát, dùng ngón tay vẽ tranh kể chuyện của mình cho bác biển nghe.

Chẳng hiểu sao, Đình Đăng cứ nghĩ, biển là một ông già râu tóc bạc phơ, hiền lành, nhân hậu, và đặc biệt là rất yêu thương cô. Mỗi lúc gặp chuyện buồn là cô bắt chú Thanh chờ ra Vũng Tàu ngồi vẽ tranh tâm sự với biển.

Lần này cũng vậy. Xe vừa cập bến, bỏ mặc Triệu Vỹ, Tuyết Ngân và đội banh còn đứng trên bờ, Đình Đăng tung chân chạy đi ngay. Đôi cánh tay dang rộng, cô hét to khi vừa trông thấy biển.

- Ông biển ơi, Đình Đăng tới rồi!

Nói xong, cô chạy nhanh ra sau ghềnh đá. Như đôi bạn thân lâu ngày gặp lại, không kịp dùng chân thờ, Đình Đăng hỏi hà dùng que vẽ nhanh lên bãi cát. Ông biển có biết không, Đình Đăng vui lắm đó. A! Để Đình Đăng kể cho ông nghe nhé?

Không lẽ lộc, không trúng số mà tự dưng Triệu Vỹ hào phóng bỏ nguyên tháng lương của mình bao đội banh đi chơi đó. Sộp lắm cơ, đi bằng xe đời mới có máy lạnh đẳng hoàng. Lại bao luôn ăn ngủ nữa. Tuyệt vời chưa?

Ông đừng vội ngạc nhiên. Để Đình Đăng kể tiếp ông nghe. Thật ra, anh ta chẳng tốt lành gì, Đình Đăng đã điều tra được trong chuyến đi chơi này, anh chẳng bị mất tiền xe lẫn tiền khách sạn. Thì ra một người bạn cũ của anh vừa thành lập một công ty du lịch. Trong tuần lễ khai trương đầu tiên, anh ta khuyến mãi đặc biệt bằng cách bao phương tiện, khách sạn cho đám bạn bè, nếu có nhu cầu tham quan, du lịch.

Triệu Vỹ khôn lắm nhé, anh ta mua đầy một xe toàn bánh mì, cá mòi, thịt hộp. Nói là ăn cho tiện, cho hợp vệ sinh, nhưng Đình Đăng thừa biết là anh sợ tốn tiền. Ông biết không, anh ta trùm sỏ lắm.

Đình Đăng của ông cũng khôn lắm. Ông xem nè, trước khi đi đã thủ sẵn một túi mận rồi. Lúc này, khi vừa mới lên xe cũng vậy, lấy cơ hay bị ối, Đình Đăng giành ngồi ghế đầu tiên. Không bị sọc, nên bây giờ khô ru à, đâu có đừ như bọn họ.

Thôi, tâm sự với ông bấy nhiêu đủ rồi, Đình Đăng ra với họ đây. Một lát ăn uống tắm rửa xong, Đình Đăng sẽ vào kể tiếp ông nghe. Chắc ông tò mò muốn biết Triệu Vỹ là ai? Sao mà quen được với cháu của ông lắm phải không? An tâm, một lát cháu sẽ kể ông nghe, tí mi từng chi tiết một. Bây giờ cháu đi đây.

Dùng chân xóa sạch đám hình thù ngoằn ngoèo vô nghĩa, Đình Đăng neoh mắt xuống biển như gòì lời chào rồi co chân chạy. Triệu Vỹ và mọi người chắc lo quỳnh lên rồi. Thích thật!

Nhưng... thật không như cô nghĩ. Chẳng có cánh nhón nháo chạy loạn nào tìm cô. Nằm dài trên ghế, viên tài xế với cái kết úp lên mặt nhất gừng cho cô biết, mọi người sau khi ăn xong đã ủa xuống biển tắm cả rồi. Mọi người để phần cô ở bánh mì, nhét thịt rồi, để trên thùng nước đó.

Nụ cười tắt trên môi, Đình Đăng nghe hựt hẫng. Triệu Vỹ và đoàn người đáng ghét vậy, chẳng một ai thêm quan tâm đến cô. Hừ! Giận quá trời, Đình Đăng chụp nhanh ổ bánh mì quăng vèo xuống đất. Không ăn nữa, chết luôn đi cho họ vừa lòng.

Không được.. Đình Đăng lại cúi xuống nhặt ổ bánh mì lên. Quăng ở đây đâu ai thấy, rồi người ta tưởng cô ăn hết thì sao? Chẳng dại gì, có quăng phải quăng trước mặt họ kìa, mới đỡ nư con giận.

Chương 26

Cái mặt hầm hầm, tay cầm ổ bánh mì, Đinh Đăng thả dài trên bãi biển tìm Triệu Vỹ với đoàn người. Đúng là vô trách nhiệm, là không tình nghĩa. Vừa đi cô vừa mắng lầm bầm trong miệng.

Mùi thịt chà bông và cá mè ở đâu thơm quá, cứ xộc vào mũi, kích thích cái bao tử vốn háu ăn đang trống không của Đinh Đăng. Báo hại, nước bọt cứ túa ra đầy lưỡi, thêm sao mà thêm quá.

Đi một đoạn nữa, Đinh Đăng mới phát hiện ra cái mùi đang hành hạ chiếc bụng đói của mình là mùi của ổ bánh mì trên tay cô. Sao bây giờ? Muốn cắn một miếng ghê. Không được, để giữ mình cô quăng luôn ổ bánh mì ra trước mặt không thương tiếc, rồi hối hận ngay lập tức. Bởi ổ bánh mì ngon lành của cô giờ đây đã ... nằm yên trong bụng chó.

Cái con chó may mắn đó, từ đâu không biết nữa, như chực sẵn bao giờ, ổ bánh mì vừa rơi xuống đất đã phóng vọt ra ngay. Ngoạm một miếng thật to, nó vừa ăn vừa vẩy đuôi, như cảm ơn, như chộp tức.

- Con quý! – Nhặt cái vỏ sò to ném mạnh vào người con chó, Đinh Đăng tiếp tục đi. Nặng lên cao, mồ hôi nhễ nhại đầy mặt, bãi biển càng lúc càng đông, Đinh Đăng không thấy Triệu Vỹ và đoàn người đâu cả.

Thò tay vào túi tìm tiền lẻ mua một chai nước ngọt uống cảm hơi, Đinh Đăng mới hiểu vì sao từ nãy tới giờ khách bên đường cứ tròn mắt ra nhìn cô lạ lùng. Ai đòi mặc bikini lồ lộ thân hình thả dài trên bãi biển mất nhìn quanh như cô chứ? Thiệt không biết xấu hổ là gì.

Vừa quê, vừa đói, vừa khát lại vừa mệt bỏ hơi tai, túi thân quá Đinh Đăng ngồi luôn xuống gành đá khúc ngon lành. Cái gan cô bây giờ sao muốn bao xe trở về Sài Gòn quá. Triệu Vỹ thiệt chẳng coi cô ra gì. Cô muốn nhào xuống biển chết cho anh hối hận suốt đời ghê.

Hôm kia cũng vậy, hôm qua cũng vậy mà bây giờ cũng vậy. Anh quên mất cô rồi, lúc nào cũng chỉ biết có Tuyết Ngân thôi. Ba người ngồi chung một băng, vậy mà suốt đoạn đường dài anh chỉ lo nói chuyện với người ta, bỏ mặc mình cô bơ vơ ngắm cảnh.

Trách Triệu Vỹ, cô như quên mất một điều. Rằng chính cô đã bảo, đã muốn anh làm như vậy để an ủi Tuyết Ngân qua cơn khủng hoảng tình cảm với Kiệt Phong.

Mới hồi tối này, chính cô chứ ai còn khen với dì Ba, khoe anh giỏi anh tài anh tâm lý. Chỉ vài lời đã khuyên được Tuyết Ngân dậy ăn cơm. Không những thế còn rủ chị cùng đi Vũng Tàu chokhuây khóa tâm hồn.

Thấy chị dậy, chịu đi đứng bình thường, Đinh Đăng mừng lắm. Trong thâm tâm, cô vẫn muốn chuộc lỗi mình bằng cách trả chị về cho Triệu Vỹ.

Nghĩ vậy thôi, chứ Đinh Đăng thấy mình mâu thuẫn lắm. Buồn thật nhiều với từng cử chỉ thân mật của anh với Tuyết Ngân. Những lúc đó, cô bỗng có cảm giác bị bỏ rơi, hắt hủi. Mà thật sự vậy rồi, từ lúc có Tuyết Ngân anh như quên băng cô.

Từ việc ăn món gì đến đi chợ mua đồ ăn thức uống mang theo. Nhất nhất anh đều nhờ ý kiến của Tuyết Ngân, không thèm bàn đến cô.

Bây giờ cũng vậy, anh chỉ biết theo Tuyết Ngân nói chuyện. Mặc kệ cô bị lạc đoàn, cô đói khát, mỏi chân anh cũng không thèm để ý đến mà. Thiệt uống công cô quan tâm lo lắng cho anh từng chút một.

Càng nghĩ càng tức, càng không nhịn được, ùng ùng đứng dậy Đinh Đăng quyết định thuê taxi chở lại Sài Gòn rồi sự thể ra sao cũng được.

- Lại đi nữa à? – Vừa dọn bước, Đinh Đăng chợt nghe giọng Triệu Vỹ vang sát bên tai. Quay đầu lại, cô thấy anh với đôi mắt mờ to đầy kinh ngạc – Không biết mỏi chân sao? Thiệt trên đời này chưa thấy ai tầm nắng kiêu như em vậy.

Tầm nắng! Đinh Đăng nhú mắt nhìn anh không hiểu.

- Thiệt mà, nghe lời anh cứ nằm dài ra trên cát, lăn qua trở lại được rồi, em đi vòng vòng chỉ cho mệt.

Đi vòng vòng... tầm nắng... Thì ra anh nhìn thấy cô lâu rồi, nhưng hổng thèm kêu, mặc cho cô đi hoài mỏi chân chơi. Rồi còn cười ngạo nữa. Giận quá không nói được câu nào, Đinh Đăng bỏ chạy đi.

- Đinh Đăng, em đi đâu vậy? Anh chỉ đùa chút thôi mà.

- Đùa chút – Trùng trùng nhìn anh đầy thù hận, Đinh Đăng nghiêng răng nghe trèo trẹo – Tôi thật không ngờ tâm địa anh nham hiểm và độc ác như vậy.

Từ nay, tôi không thèm nói chuyện với anh đâu – Nói rồi, cô vung tay tiếp tục chạy nhanh.

Dường như cô bé bị kích động – Triệu Vỹ đưa tay gãi trán, anh cảm thấy lạ lùng. Nhún vai khó hiểu, anh chạy đuổi theo:

- Sao vậy? Sao bỗng nhiên nổi nóng, em định đi đâu?

- Tôi về Sài Gòn – Cộc lốc Đinh Đăng dặm dặm đôi chân trên cát nóng.

- Sao về được? Theo hợp đồng, mai xe mới chạy mà!

Cát cũng bắt đầu làm bỏng chân Triệu Vỹ. Đảo mắt nhìn quanh, anh mong tìm một bóng cây nhưng vô hiệu.

- Không cần đi xe của anh, tôi tự đón taxi về.

- Sao kỳ vậy? Mới ra đã đòi về, bộ không tắm biển sao? – Như ngạc nhiên. Triệu Vỹ nhìn cô chăm chăm.

- Chứ ở làm chi, có ai thèm quan tâm đến tôi đâu – Run run giọng, Đinh Đăng như sắp khóc đến nơi – Người ta đi lạc cả buổi trời, đói bụng muốn xỉu luôn, cũng không thấy ai lo lắng cả.

- Đi lạc! Trời đất ơi! – Như vỡ lẽ, Triệu Vỹ vỗ mạnh xuống trán mình – Té ra này giờ em đi vòng vòng là kiếm tội anh đó hả? Ai biết đâu, thấy em đi tới đi lui hoài, tưởng em tắm nắng tội này đâu kêu làm gì chứ. Thôi, cho anh xin lỗi nghe.

Không có chút cợt đùa nào trong ánh mắt của anh, nhưng Đinh Đăng không nguôi giận. Cô trách đôi mắt mình đui quá, cả đám người đứng đầy ra đó, cười đùa âm ỉ, vậy mà... đi qua đi lại hơn một chục lần vẫn không thấy là sao chứ? Mai mốt Triệu Vỹ về kể chuyện này cho mọi người nghe chắc quê đến chết.

- Thiệt mà, tội này không phải không quan tâm, lo lắng cho em. Chỉ tại... Mà thôi, đừng nói nữa, em đói bụng rồi phải không? Vào kiếm bánh mì ăn rồi xuống biển tắm với bọn anh. Coi em kia, cả người đầy mồ hôi như vậy – Vừa nói anh vừa tự nhiên dùng tay lau mồ hôi trên trán cô – Đứng đây hoài, một lát phỏng chân cho coi.

Mắt lòng trước cử chỉ của anh nhưng cô vẫn đứng yên không nhúc nhích, cái mặt chăm chăm.

- Thôi thôi, coi như lỗi của anh, xin lỗi em, có chịu chưa? Nóng đến lột chân, chịu hết nổi rồi. Triệu Vỹ nắm tay Đinh Đăng lôi đại vào khuất sau ghềnh đá. Bực mình, anh gắt:

- Sao mà em bướng quá vậy Đinh Đăng? Bộ phôi nắng ngon lắm hả?

Con giận vừa dịu xuống lại bùng lên sau lời gắt, Đinh Đăng giật mạnh tay ra khỏi tay anh. Chạy ra giữa nắng chang chang, cô hét:

- Ủ, em bướng như vậy đó. Để nắng thiêu chín em đi. Anh vào quan tâm chị Tuyết Ngân kia. Đừng ở đây bực mình gắt gỏng với em.

Cô bé ganh tỵ đầy mà. Chợt hiểu nguyên nhân con giận bất thường của cô. Triệu Vỹ mỉm miệng cười độ lượng. Bé ngốc à, sao khờ vậy? Anh chỉ vờ quan tâm, lo lắng giúp Triệu Vỹ qua cú sốc này thôi. Bé tưởng anh quên bé rồi sao chứ? Hèn gì từ sáng đến giờ mặt cứ lâm lỉ, hỏi gì cũng chẳng chịu trả lời. Báo hại anh tưởng bé mệt, không dám hỏi nhiều, để bé càng hiểu lầm hơn.

Quả đoán không sai, giờ đây tâm trí anh chỉ nghĩ đến Tuyết Ngân thôi. Thừa thôi rồi, ở lại làm gì? Nghĩ xong, cô quay quắt đi liền.

- Đinh Đăng em đi đâu vậy? – Phóng vọt qua ghềnh đá, Triệu Vỹ giữ tay cô lại – Không về thành phố chứ?

- Tui đi đâu kệ tui, anh quan tâm gì mà hỏi chứ? – Như chịu hết nổi, Đinh Đăng òa lên khóc.

- Sao không quan tâm được? Em là ân nhân cứu mạng anh mà. Ngốc quá! – Nhẹ dịu Đinh Đăng trở vào ghềnh đá, Triệu Vỹ trêu mếu nói – Chỉ tại anh vô tình, nghe em bảo từng đến Vũng Tàu rồi, ngỡ em rành đường đi nước bước, đâu dè em bị lạc. Còn nữa nhe... – Vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, anh nói như thể thanh minh – Quan tâm, lo lắng cho Tuyết Ngân, anh cũng vì nghe lời của em thôi. Ngoan như vậy còn bị người ta giận, thiệt là khổ quá!

Ruột như nỏ ra từng đoạn trước lời giải thích của anh, Đinh Đăng thấy mình vô lý quá. Ích kỷ, nhỏ mọn làm sao. Đã biết Tuyết Ngân đang đau khổ, cần có người an ủi vỗ về. Vậy mà cô còn ganh, còn...

- Sao, hết giận chưa? Cười cái coi – Thấy Đinh Đăng vẫn ngồi im, mặt mày chùng ụp, Triệu Vỹ nhăn nhó mặt làm hề – Hay còn giận người ta nữa?

Hết giận rồi, nhưng tự nhiên cười sao làm được? Đinh Đăng đưa tay lên dụi mắt. Rồi sợ anh cho là mình còn giận, cô dài giọng:

- Đói gần chết, cười sao nổi!

- Ủ, quên mất anh có chừa cho em ổ bánh mì trên xe, anh tài xế không chỉ em à?

- Có chỉ, nhưng...

- Nhưng sao? Một ổ bánh mì em ăn không đủ hả?

- Ai nói chứ? – Cái miệng chu chu, Đinh Đăng nghe xấu hổ – Ổ bánh mì đó, hồi nãy giận quá, người ta thấy cho chó ăn rồi.

Cho đáng đời! Suýt buột miệng thành lời, may mà Triệu Vỹ nuốt kịp trở lại. Không thì... tai họa không lường nổi.

- Lấy cho em ổ khác đi, đói quá rồi! Cái bụng lại sôi, khiến Đinh Đăng không còn thể diện. Cô nắm tay anh nài nỉ.

- Anh bỏ trên xe hết rồi – Đưa tay gãi đầu, Triệu Vỹ nghe khó xử, rồi không để cô thất vọng lâu, anh chợt nói – À phải rồi, anh có món này cho em ăn tạm đây. Tôm chiên! – hét gọi thằng bé bán dạo, anh mua cho cô năm miếng bánh tôm chiên còn nóng hôi hổi giòn tan.

- Ô, ngon quá! – Đặt gói bánh xuống tảng đá, Đinh Đăng ăn vội vã. Cái lưỡi cô quệt miếng nước tương hết chú mèo đang ăn vụng. Ngon và dễ thương không thể tả, để no bụng rồi, Triệu Vỹ cũng phải cầm một miếng lên ăn thử.

- Tắm một cái cho mát nhé Đinh Đăng? – Đợi cô ăn xong, Triệu Vỹ mới dám mời – Biển hôm nay lạnh lắm, không sợ đâu!

Không sợ! Đinh Đăng thấy buồn cười trước lời nói của Triệu Vỹ. Chắc anh không biết cô từng đoạt giải quán quân trong nhóm bạn ở câu lạc bộ bơi Yết Kiêu. Nhưng không sao, nhân cơ hội này, cô bắt anh phải quan tâm, phải luôn cận kề lo cho cô.

- Thật vậy ư? – Vờ co vai rút cổ, Đinh Đăng nhăn mặt – Biển lạnh lắm à? Sao em vẫn thấy sóng đánh vào bờ liên tiếp vậy?

- Sóng nhỏ thôi, em đừng ngại. Có gì anh sẽ tiếp cho em. Đi!

- Đi – Nắm lấy bàn tay anh một cách dịu dàng, nghe trái tim bồi hồi đập mạnh, Đinh Đăng bỗng muốn quên tất cả. Trong cuộc đời, chưa bao giờ cô thấy mình hạnh phúc, đủ đầy như lúc này đây. Được nhỏ bé bên cạnh anh giữa đại dương bao la, tuyệt làm sao.

- Đinh Đăng à, em mở mắt ra đi, sóng nhỏ lắm, không sao đâu.

Sợ sóng ư! – Đăng nhắm mắt mơ màng, thả hồn vào cảm giác bồng bênh trên mặt nước, nghe anh nhắc, cô thấy buồn cười quá. Nhưng nghe lời anh, cô mở mắt ra rồi “ồ” to một tiếng ngạc nhiên.

Đẹp quá! Như lần đầu lạc vào cảnh bồng lai, Đinh Đăng tròn đôi mắt, giữa trời biển mênh mông không biết đâu là bờ bến, cô và Triệu Vỹ như hai con người tiền sử cạnh bên nhau.

- Em sợ hả? – Thấy cô bàng hoàng ngăn người ra, Triệu Vỹ lại lo cô hết hồn – Coi vậy chứ không xa lắm đâu. Vào khuất mỏm đá kia là thấy bờ liền – Ngưng một chút cho cô an tâm, anh nói thêm – Anh bơi giỏi lắm, mình lại có phao, hông sao đâu.

Dĩ nhiên là không sao rồi, cô biết rõ. Mà dù có sao cô cũng đâu có ngại. Mang danh lì lợm quen rồi, chuyện rợn người hơn cô còn dám, huống hồ gì...

- Anh ra chi ngoài này cho xa vậy? – Đã lỡ đóng kịch không biết bơi với anh rồi, Đinh Đăng phải diễn luôn cho giống – Không sợ cá mập sao?

- Sợ! – Triệu Vỹ bỗng cười giòn – Nói thật với em, trên đời này anh chưa biết sợ là gì cả. Càng nguy hiểm anh lại càng thú vị. Anh thích đương đầu với kinh ngư lắm, em có sợ không?

Chiếc đầu nhẹ lắc, đôi mắt Đinh Đăng mở to nhìn anh đầy ngưỡng mộ. Qua làn nước xanh trong, thân hình anh hiện lên cường tráng, vững vàng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

- Nhưng nếu cá mập bắt em, anh có cứu không? – Nói xong nghe ròn rợn cô đảo mắt nhìn quanh.

- Không cứu! – Triệu Vỹ cười giòn – Cứu làm chi con nhỏ khó chịu, khó chịu như em chứ.

- Anh! – Biết anh đùa, anh chọc mình thôi, sao Đinh Đăng nghe giận quá. Nhân cơn sóng vừa ập tới, cô nghiêng rặng dậm mạnh chân, làm chiếc phao mất thăng bằng lật úp.

- Đinh Đăng – Triệu Vỹ nhào người theo nhưng không kịp. Bởi không ngờ cô biết bơi, anh nào hay hiện tại Đinh Đăng đang ở sau lưng mình, trong một khoảng cách không xa lắm. Đôi mắt tinh ranh, cô thích thú nhìn anh sợ cuống cuồng.

- Đinh Đăng, anh nói chơi thôi. Sao không cứu em được chứ? Đinh Đăng, em ở đâu? – Giọng anh vang lớn, ngân dài trên mặt biển, Đinh Đăng nghe rõ từng lời, rất mát lòng hả dạ, nhưng cô chẳng đại gì ra mặt. Boi nhanh đến ghềnh đá, tìm một chỗ nấp cho kín đáo, cô muốn biết khi tưởng mình đã chết, cảm giác của Triệu Vỹ sẽ ra sao?

Thật rồi sao? Như chưa tin, Triệu Vỹ thận người ra nhìn mặt nước mênh mông trước mắt mình. Im lìm quá, biển như vô tư, vô tội, như không phải vừa nuốt mất một hình hài nhỏ bé đáng thương.

Chiếc phao dập dềnh, trôi càng lúc càng xa về phía đại dương, nhưng Triệu Vỹ vẫn đứng lặng yên bỏ mặc. Mắt sững sờ, bất động dờ ra xa.

- Không! chột hết to, đắm mạnh tay xuống biển, Triệu Vỹ không tin đây là sự thật. Đinh Đăng nhỏ nhắn đáng yêu, nhân từ tốt bụng. Không thể nào đoán mạng như vậy được. Anh phải tìm, phải cứu cô dù có phải tát cạn biển Đông.

Boi, boi như cuồng dại, Triệu Vỹ mong bàn tay mình chạm được bàn tay cô. Hai hàm răng va vào nhau vì lạnh, có lúc chạm nhầm rong biển dưới chân, anh lại mừng, lại ngỡ là cô.

Trên ghềnh đá, Đinh Đăng không bỏ qua một cử chỉ dù nhỏ nhất nào của anh. Cô không ngờ Triệu Vỹ lại quan tâm, lo lắng cho mình nhiều như vậy. Nước mắt rơi trong sung sướng, nghẹn ngào, cô muốn được nhào vào lòng anh lập tức.

Lúc Triệu Vỹ đưa tay vuốt mặt, cô đã thấy những giọt lệ buồn thương của anh nhỏ xuống biển xanh. Cô muốn hét gọi anh, bảo anh hay mình còn sống. Nhưng... vì nóng lòng tìm cô, anh đã boi quá xa ghềnh đá. Cộng thêm tiếng sóng vỗ rì rào, làm sao anh nghe được!

Còn boi ra... Đinh Đăng không dám. Gió mạnh, biển bắt đầu dậy những con sóng lớn. Cô sợ mình đuối trước khi đuối kịp anh. đành phải đứng chờ anh boi trở lại gần rồi gọi vậy.

Nhưng... như say mồi, Triệu Vỹ boi càng lúc càng xa. Giờ đây, trước mắt cô anh chỉ còn là một chấm đen nhỏ xíu cuối chân trời. Sao bây giờ? Đinh Đăng nghe sợ cuồng cuồng nhìn bóng chiều dần khuất. Cô sợ anh đuối sức rồi xảy ra chuyện quá. Chắp hai tay, quỳ luôn xuống móm đá gập ghềnh, cô vái ông biển phò hộ cho Triệu Vỹ.

Cũng tại mình không, Nguyên cầu không được, cô bức bối đắm mạnh xuống đầu mình. Nghe làn gió thổi qua mang theo hơi lạnh, cô thương cho Triệu Vỹ phải trầm mình dưới nước lâu như vậy, anh hẳn là lạnh lắm rồi.

Ngồi đứng không yên, cô van cầu mặt trời đừng vội chìm xuống biển. Trời ơi, sao bóng tối cứ đến dần, mà Triệu Vỹ vẫn mãi mê lặn hụp một mình trên biển vắng.

Làm cách nào cho anh thấy mình đây? Lựa móm đá cao nhất leo lên đứng. Vẫy mồi cả tay vẫn không có chút ấn tượng nào cùng Triệu Vỹ. Chán chường ngồi xuống, cô bỗng nghĩ đến việc đốt lửa để thu hút sự chú ý của anh.

Đúng rồi! Như kẻ đang u mê vụt sáng, Đinh Đăng đảo mắt nhìn quanh tìm cách làm ra lửa. Trong một quyển sách, người ta có nói, đá va vào nhau có thể làm ra lửa. Đá ở đây thiếu gì, nhưng lấy gì để dẫn lửa đây?

Giữa ghềnh đá cheo leo giữa biển, cô biết tìm đâu ra củi để đốt đây? Cũng như không. Cô quăng mạnh hai hòn đá, thờ dài thất vọng.

Đúng rồi! Đòi mắt sáng lên. Không cần nghĩ ngợi, Đinh Đăng lột luôn bộ bikini duy nhất trên người xuống. Rồi hi hui đập hai viên đá vào nhau cho tóe lửa.

Trầy trật, khó khăn lắm. Phải hơn nửa tiếng đồng hồ với mười lần đập phải tay chảy máu cô mới mò được lửa. May mà bộ bikini bị phơi nắng cả buổi chiều, khô giòn, chịu cháy.

- Triệu Vỹ, quay về đi, em ở đây, em chưa chết đâu. – Cầm chiếc áo ngún lửa, ngún ngút khói, leo lên móm đá cao, Đinh Đăng vừa la vừa quay tròn tạo sự chú ý của anh.

Mình có mơ không nhỉ? Đăng boi trong tâm trí loạn cuồng, chột nghe văng vẳng bên tai lời ai gọi, Triệu Vỹ ngẩng đầu lên ngơ ngác. Hay là Đinh Đăng đã chết rồi, linh hồn cô đang gọi anh quay trở lại. Không, dù có chết, anh cũng quyết tìm cho ra cô.

- Triệu Vỹ, quay lại đi, em ở đây, em chưa chết đâu.

Rõ ràng tiếng đ, không phải là ảo giác. Đảo mắt nhìn bốn phía biển xanh, Triệu Vỹ không kìm được tiếng hét vang mừng rỡ.

Sự thật rồi, Đinh Đăng đứng gọi anh trên ghềnh đá. Xa lắm, không nhìn rõ nhưng không hiểu sao anh lại tin là cô. Dù hết sức mong manh như làn khói nhỏ yếu ớt tan dần trong màn đêm u tịch. Anh vẫn tin, vẫn đầy hy vọng. Để một rã người vẫn sải nhanh những bước dài về phía cô. Ráng lên, Triệu Vỹ tự động viên mình.

Ráng lên anh, ráng lên Triệu Vỹ! Nhìn anh sải từng bước boi nặng nhọc, Đinh Đăng biết Triệu Vỹ đuối lắm rồi, tiến đến sát mép nước, cô sẵn sàng boi ra cứu trợ nếu chẳng may anh gặp bất trắc gì.

Từng sải, từng sải một nặng nề, cuối cùng Triệu Vỹ cũng tiến sát tới mép đá. Một tay bấu chặt lên hòn đá móm côi, Triệu Vỹ hào hển hỏi, lòng thầm cầu mong cô đừng như ảo ảnh lung linh trước mắt mình.

- Đinh Đăng, có thật là em còn sống đó không?

- Đừng nói nhiều, lên bờ đi! – Mừng phát khóc lên được, Đinh Đăng dùng hết sức bình sinh kéo Triệu Vỹ lên bờ. Xót xa nhìn thân thể anh tái lạnh.

- Đinh Đăng, em còn sống thật rồi, không phải là anh nằm mơ phải không? – Sài người ra trên đá nghe chân tay rã rời. Triệu Vỹ cố nhướn mắt lên nhìn cô. Bây giờ anh mới thấy mệt, thấy lạnh cóng người. Buồn ngủ quá!

- Không, anh không mơ. Em còn sống thật đấy mà.

- Vậy thì mừng rồi – Nói được bấy nhiêu lời, sức lực như tan biến cả, Triệu Vỹ ngoẻo đầu sang bên ngủ ngon lành. Mặc cô lay gọi cách nào cũng không tỉnh lại. Anh đã mệt quá rồi!

Đặt tay lên mũi Triệu Vỹ, anh lòng nghe anh thở đều hòa, Đinh Đăng ngồi yên bó gối nhìn anh ngủ. Gương mặt anh lạnh, nụ cười rạng rỡ vẫn còn đọng trên môi trông đẹp lạ dưới ánh trăng mờ ảo. Nhẹ tay chạm vào làn tóc anh rối bời, ướt sũng cô bỗng thấy anh gần gũi thân thương lạ. Như ruột thịt, như một phần cơ thể anh từ bao giờ vậy. Để cô sát se lòng không chịu nổi, lo cho anh bị gió đêm thổi lạnh.

Đinh Đăng cũng lạnh, cũng co ro. Nhưng.. cô lại không màng. Chỉ lo, chỉ nghĩ đến anh thôi. Cả ngày dầm nước, trúng cơn gió này, làm sao anh chịu nổi?

Cẩn nhẹ môi suy nghĩ, chợt nhớ đến một cảnh xem được trong phim, cô liền nhẹ nhàng nâng anh ngồi dậy. Đặt đầu anh vào sát lòng mình, cô quyết dùng thân mình che gió cho anh...

Một cái gì nhồn nhột cứ chạm vào mũi làm Triệu Vỹ không sao ngủ được. Hắt xì hơi một cái thật to, mở mắt dậy, anh ngạc nhiên nhận ra mình nằm trong vòng tay ấm áp của Đinh Đăng.

Thoáng bất ngờ, hốt hoảng nhưng anh nhớ ra ngay. Lay trời, vậy là Đinh Đăng không chết!

Nhẹ nhẹ chống tay ngồi dậy, anh kinh hoàng nhìn cô mặc phong phanh. Dưới ánh sáng mờ mờ của ánh trăng đêm, anh như Lưu Nguyễn lần đầu lạc bồng lai tiên cảnh.

Chao ôi! Liệu thế gian này có bức tranh nào đẹp hơn bức tranh trước mắt anh? Giữa không gian yên tĩnh, giữa hàng vạn vì sao lấp lánh, biển trời là một màu đen không phân ranh giới. Giữa muôn trùng tiếng sóng vỗ rì rầm, là một thiên thần đang ngồi ngủ. Lặng yên, bất động cô như linh hoạt lạ thường bởi mái tóc dài thả lòa xòa trong gió lộng.

Là kẻ từng trải, nhiều kinh nghiệm, thân thể một người con gái với Triệu Vỹ chẳng lạ lùng gì. Nhưng hôm nay, trước tư thế ngủ ngồi của Đinh Đăng, nhìn cô dưới ánh trăng, Triệu Vỹ bỗng nghe lòng rung động một cách khác thường.

Vô tư hồn nhiên quá! Đinh Đăng ngủ đẹp như áng mây lành. Tinh khiết như giọt sương vừa đọng trên cành lá. Cô ngủ ngon lành, say sưa trong mộng đẹp, ngoan như đứa trẻ.

Nhìn sang bộ bikini của cô giờ chỉ còn một mảnh, bé xíu như bàn tay, chấy xém bên ghenh đá. Không cần đoán, anh cũng hiểu cô dùng cách nào để ra hiệu cho mình.

Ngủ gật quá! Si tay lên trán cô mắng yêu, Triệu Vỹ lại thấy buồn cười. Trên thế gian này, ngoài cô ra, chắc chẳng ai nghĩ ra kế sách trẻ con kỳ cục ấy. Lớn gan này vẫn vô tư không chịu nổi. Cô tưởng mình mới mười ba hay sao chứ!

Lại còn dùng thân nhiệt ủ ấm cho anh nữa. Cô như không biết đến câu “nam nữ thọ thọ bất tương thân”. Coi anh như con gái, như bạn đồng trang lứa, ôm ngủ ngon lành như vậy.

Đinh Đăng vẫn là cô bé. Một chút gì giống như nỗi thất vọng thoáng qua nhanh. Khẽ thở dài, Triệu Vỹ vòng tay ôm gọn cô vào lòng. Thôi thì tưng thế từng quyền. Coi cô như em gái của mình cũng được.

Vòng tay của anh đã làm Đinh Đăng giật mình chợt thức. Mím cười, cô nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh như những vì sao đêm sa xuống thấp:

- Anh tỉnh rồi à? Báo hại em lo quá. Phải ngồi canh anh mãi, không dám ngủ chút nào.

Cô nói y như người vừa thức dậy là anh chứ không phải cô.

- Vậy thì ... cảm ơn nghe! – Quay mặt giấu nụ cười vào bóng tối, Triệu Vỹ chợt muốn siết chặt vòng tay, ôm cứng cô, trời ơi, người đâu mà dễ thương đến lạ lùng.

- Không có chi. À! Ủa... – Đinh Đăng đã nhận ra mình đang nằm giữa vòng tay rộng của anh – Sao kỳ vậy? Lúc này... em ôm anh, chứ đâu phải... A! Anh thức dậy lâu rồi có phải không?

Chẳng có cách nào để chối, Triệu Vỹ nhẹ gật đầu. Nghe tóc cô thơm lừng mùi sữa tắm quyền trong hương biển.

- Lạnh quá! – Co người nhỏ hơn trong lòng Triệu Vỹ, cô vô tư nghịch nghịch mấy sợi lông trên ngực anh rồi bỗng kêu lên hốt hoảng – Trời ơi! Triệu Vỹ, người anh nóng quá. Anh cảm rồi thì phải. Không được, em còn khỏe, để em che gió cho anh.

- Ngồi yên đó đi!

Chợt gai người trước hành động nhào người lên của cô, Triệu Vỹ hét to. Ngăn cản cô, anh ngăn cản luôn ý nghĩ rò dại của mình.

Bất ngờ bị hét, Đinh Đang giật nảy người. Té ngồi xuống đùi anh, cô giương tròn đôi đồng tử nhìn anh sợ hãi. Đường như anh chưa bao giờ cô thấy mắt anh ngầu đỏ, hung tợn như vậy cả.

- Ngồi thì ngồi chứ, làm gì mà dữ vậy?

Tĩnh tâm như kẻ ngồi thiền, Triệu Vỹ nhắm nghiền đôi mắt lại. Các mạch máu căng phồng, mặt anh đỏ phừng lên. Xương sống như gai gai, khó chịu, như sắp nổ tung rồi.

Sao kỳ vậy ta? Tự nhiên nghe hơi nóng hừng hực từ người anh tỏa, Đinh Đang ngẩng đầu lên càng tin anh bị sốt. Bàn tay lạnh nhẹ đặt lên trán, không làm dịu đi cơn nóng trong lòng Triệu Vỹ.

Trời ơi, Đinh Đang. ... Tôi sắp chết rồi, em còn trên người nữa.

- Ôi, nóng quá! Không được, không được – Lắm bầm nói một mình, cô lồm ngồm bò khỏi người anh, rồi dùng hết cơ thể lạnh cóng của mình phủ xuống lưng anh.

- Trời ơi, ngồi yên không được hả? – Gầm to như sư tử, Triệu Vỹ gạt mạnh tay cô rồi nhảy ồm xuống biển. Chỉ có cách này, anh mới không phạm tội với cô thôi.

- Triệu Vỹ, anh điên rồi hả? Đã sốt còn ngâm mình trong nước nữa, lên mau! – Không nhìn thấy anh đâu giữa bóng đêm dày đặc, cô tiến sát bên mỏm đá hết to.

Không có tiếng trả lời, Triệu Vỹ như chìm mất trong lòng biển.

Biết anh cố ý lánh mặt mình, Đinh Đang thấy tủi thân, cô sụt sịt.

- Không cho đụng thì thôi, từ từ nói, làm gì dữ vậy? Người ta quan tâm mới vậy... Ừ... thì thôi, lên đi, người ta hứa ngồi yên, không đụng nữa.

Làn nước mát đã giúp Triệu Vỹ lấy lại quân bình. Nhìn Đinh Đang khóc, anh thấy xót xa lòng. Nhưng biết dùng lời nào cho cô hiểu. Giữ giọng găm gữ, anh nói:

- Hứa rồi đó nghe! Nếu còn tái phạm ngày mai tôi bỏ lại đây, không dắt vào đâu.

- Ai thêm! – Đôi môi cô dẫu dài, nhìn Triệu Vỹ người rùng rùng nước bước lên từ mặt biển.

- Nghe đây, từ phút này anh bên đây, em bên đó, ranh giới ai nấy giữ, cấm xâm phạm – Nói xong, anh bước về bên trái ghềnh đá, nằm luôn xuống. Quay lưng lại phía Đinh Đang, anh như ngầm cho cô biết mình không muốn nói chuyện đâu.

- Xi, không nói thì không nói, làm như người ta thêm lắm. Quay lưng, Đinh Đang đứng đứng đi về ghềnh đá của mình, ngồi xuống. Trề dài môi, cô cũng quay lưng lại, chìm dần vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Thức ăn còn đầy áp trên bàn, buổi tiệc mừng cho đội bóng trước buổi ra quân vẫn vẫn ồn ào, tấp nập lời chúc tụng. Vậy mà... Đinh Đang lại bỗng dưng bỏ bữa. Thờ ra một cái dài, cô lặng lẽ rời bàn, ra sân tìm một góc vắng ngồi buồn.

Cô bé làm sao vậy? Từ bên kia bàn đối diện, Triệu Vỹ không bỏ qua một hành động nhỏ nào của Đinh Đang. Từ sáng tới giờ, cứ như kẻ mất hồn, mất xa xăm rưng rưng muốn khóc.

Mình hay một người nào trong đội ban đã làm buồn lòng cô bé? Triệu Vỹ thấy bất an. Thái độ của Đinh Đang hôm nay khác hẳn ngày thường. Giận ai sao cô bé không la, không hét, không dùng dậm dậm căng?

Im lặng, buồn thiu như mang nhiều tâm sự. Không được, phải hỏi cho ra lẽ. Đứng dậy khỏi bàn, nói vài lời tạm biệt với anh em, Triệu Vỹ ra sân tìm cô.

Dù biết làm như vậy là không đúng, là một điều tối kỵ của đôi bên trước lúc ra quân. Đội trưởng, sao lại bỏ mặc anh em chứ?

Vén mây đây Cát Đằng buông lòa xòa trước mặt, Triệu Vỹ dùng chân ngấm Đinh Đàng. Trên ghế xích đu, cô ngồi yên tư lự. Đôi mắt buồn không khóc làm cô lớn hơn nhiều.

Từ hôm ở bãi biển trở về, Triệu Vỹ bỗng thấy mình quan tâm nhiều đến Đinh Đàng. Đi đâu, làm gì, anh cũng nôn nê về gặp cô. Ở nhà cũng vậy, đôi mắt anh vẫn thường dõi theo bước chân của cô. Sung sướng mỉm cười mỗi khi bắt gặp một cử chỉ vụng về, trẻ con của cô bé.

Đinh Đàng đã giận anh, giận thật nhiều. Không thèm nói chuyện, thậm chí còn tự mình bơi vào bờ, không cần anh nữa. Lúc đó, nhìn Đinh Đàng bơi vừa đẹp, vừa nhanh như rảnh cá, anh nghe người hùng hực giận. Thì ra, cô bé không chết đuối, không tình cờ trôi dạt vào ghềnh đá, mà cố tình... cố tình đánh lừa, chọc tức anh. Báo hại anh một phen sợ cuồng cuồng.

Cô bé giận anh, anh giận cô bé. Hai người chẳng ai nói tiếng nào, hằm hằm trở về khách sạn trước đôi mắt nghi ngờ, đầy kinh ngạc của mọi người. Một đêm mất tích, cùng kiểu ăn mặc phong phanh của Đinh Đàng, dù không muốn người ta cũng nghĩ nhất định giữa cô và anh phải có chuyện gì rồi.

Nhất là Tuyết Ngân, cô giận lắm. Dù lòng còn nặng trĩu nỗi buồn Kiệt Phong, cô vẫn kéo anh ra góc vắng, tát một bạt tai và mắng cho anh một trận.

Biết có giải thích cũng chẳng ai tin, Triệu Vỹ ôm nỗi oan trở về phòng nghe lòng thanh thản. Rồi từ từ mọi người cũng hiểu thôi. Cây ngay, anh sợ gì chết đứng?

Chỉ có Đinh Đàng, cô bé la oai oái, giãy nảy lên trong buồng như đập nhằm tổ kiến khi bị cùng một lúc bà Bảy, dì Ba và Tuyết Ngân tra hỏi. Nghe cô bai bãi chối, khóc lóc giận hờn, qua khe vách Triệu Vỹ không sao nén được tiếng cười. Cái mặt cô lúc này chắc đỏ dừ lên, trông ngộ lắm.

Vừa cười xong, anh phải đỏ mặt xấu hổ ngay vì các câu hỏi lung tung của cô bé. Thì ra, cô bé cứ thắc mắc trong lòng, không hiểu vì sao anh lại gây, lại đuổi cô đi, lại nhảy ùm xuống biển.

Hiểu rõ nguyên nhân cơn sốt bất thường của gã con trai trước cơ thể hớ hênh của một người con gái. Nhưng cả ba người đều ngưng ngưng không thể trả lời. Lấy cớ lảng sang chuyện khác rồi từ tạ về ngay, không dám ngồi lâu. Sợ Đinh Đàng lại lòi ra một lô câu hỏi khó trả lời khác.

Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Triệu Vỹ tỏ ra đại lượng cùng phái nữ. Mờ lờ làm lành trước, dù tất cả lỗi lầm đều phát sinh từ Đinh Đàng.

Vậy mà... chẳng biết thân còn làm cao, nghênh nghênh cái mặt lên không thèm nói chuyện. Chờ khi anh tiết lộ chuyện “phong thư bí mật”, cô mới giật nảy mình, quay đầu lại:

- Có chuyện đó thật sao?

- Thật vậy! – Rút lá thư bí mật của một người tốt bụng dấu tên đã mua lại miếng đất của bà Tư mập với giá cao gấp hai lần, kèm theo giấy ủy quyền, cho phép đôi bên “Tự Cường” được toàn quyền sử dụng. Triệu Vỹ từ tốn kể cô nghe.

Ngày từ lúc bà Tư bảo miếng đất có người mua Triệu Vỹ đã đoán được, chủ nhân chính là ba của anh chứ không phải ai xa lạ. Ông làm như vậy chỉ muốn triệt đường sống của anh, buộc anh quay trở về đầu phục, tiếp tục làm con ngoan, coi sóc cả sự nghiệp đồ sộ giúp ông.

Khác với trí tưởng tượng của anh, Đinh Đàng không hề mừng rỡ, vỗ tay nhảy cẫng lên theo đúng bản chất trẻ con thường nhật. Cầm tờ giấy ủy quyền, đôi mắt cô lạng càm, như nghĩ đến điều gì lạ lắm. Triệu Vỹ không đoán nổi.

Anh không đoán nổi nguyên nhân làm cô buồn thui mấy ngày liền. Cũng như không hiểu được vì sao vì khách dấu tên kia lại bỗng tốt bụng với mình. Bỏ khoản tiền lớn như vậy mua mảnh đất, rồi cho đôi bên mượn tập vô điều kiện. Khó hiểu vô cùng.

Không khó hiểu đâu, nếu như anh biết được. Vì nóng lòng bắt con về, ông Hưng đã không ngại chịu thiệt ký một hợp đồng với công ty Triệu Đạt. Lấy cớ cần xây dựng một khu vui chơi giải trí nhỏ cho con gái, ông bằng lòng mua lại miếng đất vô giá trị trong con hẻm nhỏ. Thấy giá hời, chẳng chút nghi ngờ, Triệu Đạt bán ngay.

Con gió đêm nhẹ thổi, khẽ khàng làm rơi cánh Cát Đằng trước mặt Đinh Đàng. Tội nghiệp cành hoa tím, còn tươi đã vội lìa cành. Cô cúi nhặt rồi chột nhận ra sau mớ dây leo, Triệu Vỹ đang nhìn mình đắm đắm.

- Em mệt à? Sao không vào dự tiệc?

Tia mắt cô kịp thời cắt ngang dòng suy tưởng của anh. Khàn khàn giọng, cô làm ra vẻ tự nhiên, Triệu Vỹ bước lên một bước.

- Trong đó ồn ào quá, em hơi bị nhức đầu – Tránh không nhìn vào mắt anh, cô đẩy cho chiếc xích đu đưa nhẹ nhàng.

Sắp phải xa nhau rồi, Triệu Vỹ ơi, anh có biết không.

- Bao lâu rồi, sao không kêu chị Ngân bắt gió cho? – Đưa tay nắm cho chiếc xích đu dừng lại, Triệu Vỹ nhẹ nhàng ngồi xuống, trao cho cô chai dầu – Em xức đi, dầu xanh trị nhức đầu hay lắm.

Nhẹ nhẹ mở nắp chai dầu, chấm một miếng lên mũi, Đinh Đàng bỗng trào nước mắt. Bỗng thêm kẻ anh nghe tất cả về mình.

- Em sao vậy? Nhức đầu lắm hả? Để anh bắt gió cho – Thấy nước mắt lưng tròng trên má cô, Triệu Vỹ vội đỡ lấy chai dầu. Hai ngón tay cái day day trên thái dương Đình Đăng, vừa làm anh vừa trách.

- Em tệ quá, bệnh sao không nói với ai? Rồi có chuyện gì rồi sao hả?

Để chịu quá, Đình Đăng nhắm đôi mắt lại, cảm nhận hơi nóng từ bàn tay anh tỏa khắp người mình. Bàn tay nhẹ nắm bàn tay, mở mắt ra dịu dàng, cô hỏi:

- Triệu Vỹ, anh lo cho em lắm hả?

- Ủ! Lo lắm – Tiếp tục bắt gió cho Đình Đăng, Triệu Vỹ như không để ý đến ánh mắt cô bé nhìn mình trù mếu.

- Vậy lỡ một mai phải xa nhau, anh có nhớ em không?

- Sao lại phải xa nhau? Chúng mình đang ở bên nhau vui vẻ lắm mà? À! Hay là... – Thoảng nghĩ ngợi, Triệu Vỹ dừng tay nhìn cô như dò xét – Em sắp phải đi đâu?

- Đi đâu chứ? – Giật mình, Đình Đăng lấp liếm nhanh – Ngoài chỗ này, em còn chỗ nào để mà đi nữa.

- À! – Thờ phào ra như thoát nạn, Triệu Vỹ gật gù – Không đi, sao em lại nói chuyện xa nhau?

- Vì em nghĩ, hồng lè mình ở cạnh bên nhau mãi trọn đời sao? Rồi mai một anh còn đi lấy vợ, em lấy chồng. Sao mà gần bên nhau được? – Nói câu này, lòng Đình Đăng đau nhói. Cứ như cô sắp phải theo chồng đến nơi rồi.

- Ừ nhì? -Đẩy nắp chai dầu lại, chống tay lên cằm Triệu Vỹ như vỡ lẽ. Vấn đề tự nhiên này, bao lâu nay anh lại như quên mất, không hề nghĩ đến. Tưởng chung một gia đình, anh chẳng nghĩ đến phút chia tay.

Phải chăng, với Đình Đăng, với Tuyết Ngân, từ lâu rồi tái tim anh không còn coi họ là người dung nữa. Êm đềm gắn bó quá, sao họ không thể ở bên nhau cho tới già tới chết?

Làm sao được, Đình Đăng nói đúng. Cả ba đều hầy còn rất trẻ, còn những mảnh đời riêng không thể chan hòa. Còn vợ, còn chồng, còn bao ràng buộc. Chẳng đơn giản đâu.

Phải chia tay, phải xa nhau ư? Điều này với anh sao khủng khiếp. Anh không thể hình dung nổi cuộc đời mình thiếu bóng Đình Đăng. Cô đã là hơi thở, là một phần cuộc sống của anh rồi.

- Triệu Vỹ nghe em hỏi này! Xa nhau rồi, anh có nhớ em không? – Như chỉ quan tâm đến vấn đề này, cô không bỏ qua câu hỏi – Nhớ, dĩ nhiên là nhớ rồi, nhưng sao bỗng nhiên em lại nói đến chuyện chia tay giữa lúc này nghe buồn vậy? – Như chẳng hài lòng, Triệu Vỹ trách.

- Vì em nghĩ điều ấy sớm muộn rồi cũng xảy ra thôi – Cố tránh không cho anh thấy giọt lệ vừa tràn ra khóe, Đình Đăng quay nhanh vào bóng tối.

- Không sớm đâu, trừ phi... Triệu Vỹ bỏ ngay câu nói, Đình Đăng khản trương:

- Trừ phi sao hả?

- Trừ phi em muốn lấy chồng rồi xa anh, rồi xa Tuyết Ngân chôn này.

- Không bao giờ, không bao giờ em lấy chồng trước anh đâu. – Đình Đăng cãi thật nhanh – Mà bao giờ anh mới cưới vợ lận? – Đình Đăng thấp giọng nghe nghèn nghẹn.

- Còn lâu lắm! – Triệu Vỹ đáp mơ hồ.

- Lâu chứ có phải không đâu! – Tự nhiên giận hờn, Đình Đăng nói lẫy.

- Không! Ô! – Triệu Vỹ bỗng phì cười – anh có phải pê đê đâu mà không lấy vợ. đ em buồn cười thật.

- Ủ! Buồn cười thật! Nghe xấu hổ, Đình Đăng lảng sang chuyện khác:

- Mà vợ anh là ai vậy?

- Làm sao anh biết được? Cô ấy vẫn chưa xuất hiện mà! – Triệu Vỹ lại cười – Em ngộ thật đó Đình Đăng, tự nhiên nói chuyện đâu đâu.

- Không đâu! Em biết vợ của anh là ai đó. – Đình Đăng nói chắc như đinh đóng cột.

- Là ai vậy? – Triệu Vỹ tò mò.

- Là Thanh Thanh, nếu không phải thì là Tuyết Ngân. Em biết anh có cảm tình với họ lắm.

- Không phải đâu – Triệu Vỹ nói nghiêm túc – Anh bảo đảm với em, vợ anh là một người hoàn toàn khác.

- Em không chịu, em không chịu – Đầu lắc lia, Đinh Đang như đứa bé bị phạt lòng – Anh phải cưới một trong hai người đó.
- Để làm gì? – Lắc đầu, Triệu Vỹ lại cười, Đinh Đang nói tỉnh bơ:
- Vì họ quen em, sau này em mới thường xuyên thăm anh được.
- Ngốc quá! – Cốc nhẹ lên đầu Đinh Đang, Triệu Vỹ cười hiền – Bộ vợ khác rồi người ta không cho em thăm anh hả?
- Nhưng, em không thích – Nghe ầm ức trong lòng, Đinh Đang hình mặt lên.
- Thôi, không cãi nữa – Triệu Vỹ chợt nghiêm – Nghe anh hỏi, sao mấy hôm nay đột nhiên em buồn vậy? Đội banh có ai làm gì phật ý em không? – thấy cô lắc đầu, Triệu Vỹ khẽ cau mày – Vậy sao em không mừng? Ngày mai đội banh Tự Cường chính thức được mời giao đấu tranh cúp quốc gia. Cơ hội tốt như vậy, sao em không chúc mừng anh, chúc mừng mọi người.
- Chúc mừng anh, chúc mừng bọn họ? Em muốn lắm chứ! Đôi mắt Đinh Đang chom chớp nhiều tâm sự. Nhưng... giá mà anh biết được, ngày mai khi anh và đội banh chính thức bước vào trận đấu, thì cũng là lúc em phải theo ba trở về nhà, xa các anh mãi mãi. Trận đấu đó, chính là món quà cuối cùng em bắt ba phải nhọc công tặng cho anh đó.
- Trời ơi, Đinh Đang, cả Triệu Vỹ nữa. Hai người trốn ra đây ngồi, báo hại mọi người tìm gần chết – Cùng với tiếng kêu của Tuyết Ngân, hơn mười anh em trong đội banh ló đầu qua khung cửa. Đã ngà say, họ ào ào phản đối:
- Đội trưởng, chơi kỳ vậy? Chưa gì đã bỏ mặc anh em
- Triệu Vỹ, vào đây, vào đây! Thăng Sáu thẹo nó bảo vừa phát hiện ra một cách đá mới, hay lắm.
- 100% đội trưởng ơi!
- Ồ, được rồi – Chợt nhớ mình đã bỏ đội banh lâu quá, Triệu Vỹ đứng lên, vẫy tay đáp lời bọn họ rồi cúi xuống bảo Đinh Đang, cô vẫn ngồi yên trên ghế, xăm xoi mấy ngón tay, mắt buồn thiu – Minh vào thôi em, ngày mai xuất quân rồi, đừng tạo thành điềm gở, không tốt cho tâm lý thi đấu của anh em.
- Uể oải chống tay đứng dậy, bước sau lưng Triệu Vỹ, Đinh Đang nghe lưu luyến, nghe giận Tuyết Ngân và bọn người kia vô hạn. Vậy là... cô đã không nói hết những điều muốn nói với anh rồi. Triệu Vỹ ơi! Em sẽ không quên anh, không bao giờ đâu. Anh biết không?

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Em, mắt nhìn chằm đèn pha lê trước mặt. Cô bỗng nhớ Triệu Vỹ còn cao.

Mười giờ sáng, thường khi giờ này ở nhà, cô đang loay hoay dưới bếp chuẩn bị nấu cơm. Khói lửa mịt trời, nước mắt nước mũi chảy tèm lem, chân tay đầy lọ, đầu tóc dầm mồ hôi, mà sao cô không thấy mệt, không thấy chán ăn dù thức ăn chỉ là một cái hột gà luộc dầm với nước tương thôi.

Đinh Đang nhớ nôn nao cái cảm giác vui khắp khối khi xách gà mèn com nhảy tung tăng trên hè phố. Nhớ giọng cười phá lên của đám phụ khuôn vác treu ghẹo cô. Ồ! Những phút thần tiên đó, nay biết tìm đâu nữa?

Sáu tháng trở về nhà sống với cha là sáu năm dài. Đinh Đang có cảm giác mình bị giam cầm trong địa ngục. Như một tù nhân, đi đâu làm gì cũng không tránh khỏi đôi mắt điện tử của cha.

Mấy lần nhớ quá không chịu nổi, cô vờ đi chợ rồi lên về khu phố cũ thăm anh. Nhưng... mười lần như một, cô đều bị chú Thanh tài xế cản đường. Lấy cớ đi theo bảo vệ, đưa đón, nhưng thực chất Đinh Đang biết chú tuân lệnh cha, giám sát, cản trở không cho cô tìm Triệu Vỹ.

Không gặp được anh lòng Đinh Đang nóng như hơ. Ăn không ngon, ngủ không yên. Làm gì, lúc nào ở đâu, hình bóng anh cũng chập chờn ẩn hiện. Cô tiếc là mình không có được tấm ảnh nào của anh để làm lưu niệm cả.

Triệu Vỹ ơi, bây giờ anh làm gì, ở đâu? Có thắc mắc trước sự mất tích bất ngờ của em không? Anh có nhớ, có tìm em, có quên ăn mất ngủ?

Thần thờ trên khung cửa sổ lầu năm, đôi mắt Đinh Đang u buồn, mơ mộng.

Sao lại là Triệu Vỹ? Sao cô chỉ nhớ một mình anh mà không là ai khác? Bà Bảy, dì Ba, Tuyết Ngân nữa chứ? Những con người cô đã mang ơn, thân thiết

như ruột thịt? Lạ lùng cho ý nghĩ của mình, Đình Đang hoang mang hỏi chị bếp. Lắc đầu không tin khi chị bảo rằng cô đã yêu.

Yêu! Ôi, khác nào sét đánh ngang tai. Ba ngày liền Đình Đang vùi đầu trong chăn, đóng kín cửa phòng. Lẽ nào như vậy được? Cô hết là con nít rồi sao? Từng ấy tuổi đầu đã biết yêu đương thần thờ. Ăn làm sao, nói làm sao với ba đây? Mang đầy mặc cảm xấu xa và tội lỗi, cô ghê tởm chính bản thân mình.

Rồi nỗi sợ hãi, mặc cảm tội lỗi cũng biến dần đi, trả lại Đình Đang một tâm tư phấn chấn rộn ràng. Đôi má đỏ hồng lên, siết chặt cái gối vào lòng, cô nhắm mắt hình dung, hồi tưởng lại cảnh đêm nào trên bãi biển. Ngỡ bờ vai anh còn đó, đầy sức sống, chờ che.

Đình Đang bắt đầu dẹt mộng. Cô thấy mình thành cô dâu, còn anh là chú rể. Trong chiếc xoa rê trắng đuôi dài, cô đẹp như tiên. Bà Bảy, dì Ba, Tuyết Ngân và cả đội banh cùng đi rước dâu. Ai cũng tròn xoe mắt, trầm trồ khen cô đẹp.

Cốc, cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa phá tan con mộng đẹp. Mở mắt ra, không buồn ngồi dậy, Đình Đang gắt:

- Ai đó?

- Chị đây, chị Lan đây – Tiếng chị bếp thăm thẳm qua lỗ khóa.

- Ô! Có tin rồi – Tung chăn ngồi dậy, chạy nhanh ra cửa, Đình Đang lôi chị Lan vào hỏi dồn dập – Sao chị? Có gặp được Triệu Vỹ không? Chị không làm lộ chuyện của em chứ?

Như đã quen tính Đình Đang, chị Lan ngồi yên chờ cô hỏi xong rồi mới từ từ nói:

- Chị không gặp Triệu Vỹ, cũng chẳng gặp Tuyết Ngân. Chỉ gặp bà Bảy thôi. Bà Bảy bảo Triệu Vỹ đi rồi. Trước khi đi còn dặn bà trao lại cho em món quà.

Vừa nói chị vừa lôi trong túi ra một gói vuông vuông được bọc rất kỹ lưỡng.

- Đưa cho em – Nóng lòng, Đình Đang giật nhanh món quà trên tay chị, tháo nhanh lớp giấy gói bên ngoài – Là trái banh ư? – Đôi mắt Đình Đang mở lớn tròn xoe không hiểu. Triệu Vỹ nghĩ gì mà lại tặng cô trái banh của vua bóng đá Vương Thanh? Vật mà anh quý nhất trên đời? – Còn gì không chị? – Lật nhanh mở giấy dưới chân, Đình Đang hy vọng tìm ra bút tích của anh viết lại cho mình.

- Không có – Như bàng quan, chẳng buồn để ý đến về thất vọng trên mặt Đình Đang, chị Lan buông gọn.

- Sao chị không hỏi bà Bảy giùm em xem Triệu Vỹ đi đâu chứ? Bao nhiêu thư em gửi anh có nhận được không? Sao chẳng hỏi âm vậy? – Xoay xoay trái banh trên tay, Đình Đang hờn giận – Có biết người ta mong không chứ?

- Ô! – Như chợt nhớ, chị Lan lại lôi từ trong giỏ ra một xấp thư dày cộm.

Mắt Đình Đang vụt sáng. Cô giăng nhanh lấy xấp thư:

- Anh hồi âm cho em bao nhiêu thư đây hả? Ủa,... sao kỳ vậy? – Thêm một lần nữa đôi mắt Đình Đang mở to kinh ngạc. Toàn thư của mình mà. Lại còn nguyên chưa bị xé lá nào.

- Cậu ấy không có ở nhà – Như hiểu nỗi hoang mang trong lòng cô, chị Lan giải thích rồi nói thêm một câu làm cô thẹn chín người – Mà em cũng siêng ghê hén? Hơn hai chục lá thư...

Sáu tháng, hai mươi lá. Tính đều ra một tháng hơn ba lá thư ư? Đình Đang không ngờ mình viết cho anh nhiều như vậy và cũng không nhớ nổi mình đã viết những gì cho anh trong ngần ấy thời gian xa cách.

Thấy cô cứ ngồi im, ôm chồng thư vào ngực, mắt đắm chiêu, chị Lan khẽ thờ dài, lắc đầu không hiểu nổi. Dù ba mươi sáu rồi, chị vẫn chưa một lần vương vấn ái tình, nên chuyện khổ đau, nhưng nhớ đối với chị xa lạ lắm. Không biết nói câu gì để an ủi Đình Đang, chị nhẹ lui gót ra ngoài lo cơm nước. Vì thương cô, chị đã cãi lời ông chủ tìm đến nhà Triệu Vỹ. Thật không nên, không nên một chút nào.

Chị Lan đi đâu rồi Đình Đang vẫn chưa hay. Ôm xấp thư còn nguyên vẹn trong lòng, cô thấy hụt hẫng trong lòng. Sao lại như vậy được? Triệu Vỹ đi đâu? Cách nói của bà Bảy thật lập lờ khó hiểu.

Mở từng phòng thư một, đọc lại những dòng chữ mình đã viết cho anh, Đình Đang như đang kiểm chứng lại lòng mình. Thì ra cô đã yêu anh. Yêu thật sự không lâm đi đâu được. Nước mắt rơi nhạt nhòa dòng thư cũ, Đình Đang phần nào hiểu được tâm sự của Thanh Thanh.

Rốt cuộc rồi mình cũng giống họ thôi, những người con gái vì tình mà đau khổ. Ngày trước cô cười người ta đại dốt. Còn bây giờ cô cũng chẳng khôn hơn gì. Hai mươi lá thư ập ù bao nhưng nhớ gói đi rồi chẳng nhận được một dòng, một chữ hồi âm nào. Không hơn không trách thì thôi, cô còn toan viết tiếp cho anh lá thư thứ hai mươi mốt nữa.

Chiều chiều, ngồi trước cửa ngóng bác đưa thư, trái tim Đình Đang bao lần run lên vì mừng rồi lại náo nức thất vọng. Triệu Vỹ vẫn như cánh chim cuối chân trời, mờ mịt. Anh quên cô thật rồi.

Đến từ lâu, nhưng ông không vội đẩy cửa bước vào. Đứng yên nhìn con qua lỗ khóa, ông chợt nghe lòng đau quặn thắt. Chẳng nghĩ ngờ gì nữa, Đinh Đăng đã đem lòng yêu Triệu Vỹ, đúng như lời con Lan mách lẻo.

Không thì con bé đâu ôm trái banh trong lòng, vừa đọc thư vừa tuôn nước mắt như mưa. Thân thể gầy còm, dung nhan tiều tụy, trông tội nghiệp biết bao.

Nhẹ đưa tay lên mặt, lau nhanh dòng nước mắt, ông Hưng nghe hồi hận. Tự trách mình không cương quyết từ đầu, để con phải lụy tình đau khổ.

Tính sao đây? Nhấn vầng trán suy tư, ông nghe lòng rối rắm. Thật ra chuyện cũng chẳng lớn lao gì. Yêu đương chẳng nhứt thôi mà. Đòi người ai không phải một lần nếm trải. Dù sao, Đinh Đăng cũng lớn rồi. Cặp bồ, có bạn trai đâu phải là chuyện lớn động trời khiến ông phải bận tâm, rối trí?

Cũng tại Triệu Vỹ thôi. Gã con trai nó lăm lăm yêu thương có nhiều huyền thoại hoang đường quá.

Thôi thì ông không chê hấn cái tội nghèo. Học hành chẳng biết đến đâu, để không thể kiếm được một việc làm nhàn hạ. Bốc vác trên bến cảng. Ừ... thì cũng được đi. Nghề nào cũng là nghề. Nghèo giàu gì cũng con người trong trời đất. Miễn sao tâm địa hiền lương, nhân hậu, yêu Đinh Đăng thật lòng thật dạ, để con ông có thể vui, hạnh phúc, ông sẵn sàng mất mặt với đám bạn làm ăn mà chấp nhận hấn.

Nhưng... đầu này chưa điều tra, tìm hiểu xong thì lù lù đằng kia hấn lại lòi đuôi là một gã công tử hào hoa. Chẳng những bay bướm không thôi, hấn còn nổi tiếng với bao chiến tích lấy lòng, ăn chơi, xài tiền như nước.

Là một người đàn ông chân chính, ông không thể nào chấp nhận được sự thật này. Tim như sôi lên vì giận dữ, ông lo lắng cho Đinh Đăng. Liệu con bé có còn được yên lành nguyên vẹn sau bao nhiêu ngày làm chủ thỏ ngây thơ sống cạnh con cáo già lọc lõi?

Không được, đẩy mạnh cửa bước vào, ông quyết hỏi con cho ra lẽ, rồi chuyện có thể nào cũng mặc.

- Ba! – Để ông bắt quả tang mình với chồng thư dày cộm, với hai hàng nước mắt tuôn ròng ròng trên má, Đinh Đăng sợ điếng hồn. Trái banh rời khỏi tay lăn tròn đến trước mặt ông.

- Đinh Đăng, con sao vậy? Lại giận dỗi ai à? – Vờ như không biết, ông cúi nhặt trái banh, bước lại gần con trù mến hỏi – Cho ba biết được không?

- Còn hỏi nữa, ba chứ ai – Tự nhiên nghe tức trong lòng, Đinh Đăng trút giận xuống người ông – Tối ngày cứ nhốt con nhà hoai, sao chịu nổi.

- Thì ba không nhốt con trong nhà nữa. – Nhẹ vuốt tóc con, ông kín đáo lia mắt qua chồng thư trên tay Đinh Đăng. Sao lạ vậy? Ông nhíu mày lạ lắm khi nhận ra toàn thư của Đinh Đăng thôi – Nhưng con hãy kể ba nghe. Giữa con và Triệu Vỹ đã xảy ra những chuyện gì?

- Xảy ra những chuyện gì ư? – Lau nước mắt, Đinh Đăng nhìn ông lạ lắm – Nhiều kinh khủng lắm, lắm sao mà con nhớ hết?

- Nhiều lắm ư? – Ông Hưng sợ điếng hồn, rút khăn lau mồ hôi trán – Không sao đâu, con cứ kể đi, ba muốn nghe mà.

- Cũng được – Tự nhiên thêm tâm sự, Đinh Đăng kể ông nghe tất cả chuyện của mình và Triệu Vỹ. Từ ngày đầu anh đánh rơi chùm chìa khóa, hiểu lầm, gây cãi nhau. Anh và cô như oan gia thù địch. Đến khi anh bị ba đuổi khỏi nhà, cô vô tình đọc được dòng nhật ký của anh để trở nên thân thiện. Nhất nhất đầu đuôi không bỏ sót một chi tiết dù nhỏ nhặt nào, cô lần lượt kể ông nghe.

Vậy là... Triệu Vỹ không gạt bé, không hề giấu giếm thân phận của mình như ông tưởng. Như trút được gánh nặng ngàn cân, ông thở phào ra nhẹ nhõm rồi chăm chú nhìn con.

Quá là tình yêu màu nhiệm thật, có thể cái tử hoàn sinh, cứu sống muôn loài. Không tin ư? Nhìn Đinh Đăng con ông thì biết. Mới đó về mặt ừ dốt đã mất tiêu. Mặt mày rạng rỡ, mắt ngời sáng, con bé kể về Triệu Vỹ say mê không biết chán. Đường như càng lúc càng hăng.

- Đinh Đăng à, có phải con và Triệu Vỹ đã yêu nhau? – Chợt cắt ngang câu chuyện, ông nhìn con chăm chú, chờ phản ứng.

- Con... con... – Biết không thể giấu cha và cũng không muốn giấu làm gì, Đinh Đăng cắn nhẹ môi áp úng, mặt đỏ bừng xấu hổ – con cũng không biết nữa. Chúng con chưa ai nói với ai về vấn đề này. Nhưng... con có cảm giác rằng... Triệu Vỹ chẳng yêu con. Anh chê con còn con nít.

Nguy hơn tưởng tượng của ông rồi. Đinh Đăng đã đơn phương yêu người ta trước. Hèn gì mấy hôm nay con bé cứ ư sầu, ừ rừ. Không được! Phải cắt đứt ý tưởng này trong nó ngay lập tức, bằng cách nào bây giờ? À! Như chợt nhớ, ông chìa tờ báo ra trước mặt con.

- Đinh Đăng, con đọc đi!

Đang nói chuyện tình yêu, sao ba lại chuyển đề tài bắt mình đọc báo? Như ngạc nhiên, Đinh Đăng ngược mắt nhìn. Bắt gặp cái gật đầu khuyến khích của ông, cô lật tờ báo ra và chợt hiểu.

Triệu Vỹ ư? Đúng là Triệu Vỹ rồi. Nhưng... sao anh được in ngay trang bìa vậy? Để xem: một ngôi sao vừa xuất hiện trong làng bóng đá. Ngai vị của vua bóng đá Vương Thanh đã được kế thừa. Triệu Vỹ với lối đá xà tuyết đẹp đã giành được vương miện “Đôi giày vàng” tại cúp vô địch Đông Nam Á..

Ồ! Thật vậy sao? Trang báo được lật nhanh vội vã. Như quên mất ông Hưng, Đinh Đăng cúi đầu chăm chú đọc. Thật không ngờ chỉ mới sáu tháng thôi, Triệu Vỹ đã làm được chuyện thần kỳ. Tài giỏi thật!

Càng đọc càng say mê, càng vỡ lẽ. Thì ra bao ngày nay cô đã trách oan anh. Không nhận thư phải đâu anh vô tình, vô nghĩa. Anh bận sang Thái Lan thi đấu mà.

Theo các phóng viên, Triệu Vỹ là một phát hiện của huấn luyện viên Phan Khải. Ông đã tình cờ bắt gặp anh sáng chói giữa đội banh không chuyên nghiệp Tự Cường trong một trận giao tranh hữu nghị bán vé từ thiện giúp đỡ đồng bào bị thiên tai, lũ lụt.

Họ còn nhấn mạnh, nhắc nhở đến công lao của một người mà Đinh Đang không bao giờ ngờ đến. Đó chính là ông Hưng, ba của cô. Đó chẳng qua lúc bị phỏng vấn, Triệu Vỹ cứ luôn miệng nhắc đến ông, một mạnh thường quân đã ủng hộ đội bóng hết mình. Từ sân bãi. đến việc góp phần đưa anh đến thành công rực rỡ hôm nay. Ông chính là người chịu bỏ ra năm mươi triệu mua chiếc vé từ thiện đầu tiên của ban tổ chức với một yêu cầu. Cho đội banh Tự Cường được tham dự giải và cũng nhờ thế mà huấn luyện viên Phan Khải phát hiện được một nhân tài.

Không phải vậy đâu! Đinh Đang nghe ganh tỵ, Triệu Vỹ hiểu lắm rồi. Nếu phải tính, công bằng mà nói công này là phần cô. Chính cô chứ ai đã bắt ba làm như vậy, cô mới chịu về. Nhưng thôi... thấy anh thành công cô cũng mừng lắm. Cuối cùng rồi anh cũng tạo thành sự nghiệp từ đam mê của bản thân mình. Thích thật!

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

- Con dường như vui lắm, phải không? – Thấy con ôm tờ báo tùm tùm cười, ông Hưng hỏi. Không giấu giếm, Đinh Đang gật đầu:

- Vâng, vui lắm. Triệu Vỹ đã thành công. Ba biết không, toàn công của con đó. Trời ơi, đội banh Tự Cường bây giờ vui phải biết. Họ chắc đang liên hoan với nhau, cười hi ha. Không được, ba phải cho con đi. Con muốn chúc mừng Triệu Vỹ. Anh hẳn cũng đang nóng lòng gặp con ghê lắm. Chà, có biết bao nhiêu chuyện cần tâm sự. Đi Thái Lan, chắc anh chụp nhiều hình lắm.

- Đùng ngay thơ quá Đinh Đang. Sự việc không như con tưởng tượng đâu.

- Là sao cơ? – Đang hớn hờ, nghe cha nói, Đinh Đang quay đầu nhìn lại.

- Với thành công đó, Triệu Vỹ bây giờ chẳng ở không để đến với “Tự Cường” đâu. Mà dù có rảnh.. anh ta cũng không giết thời gian của mình bằng những cuộc tiếp xúc, giao lưu vô bổ vậy. Biết bao cuộc tiếp xúc, chuyện trò quan trọng hơn chờ anh ta trước mắt – Bảng kinh nghiệm của một người từng trải, ông nhìn con như thương hại.

- Không đâu, Triệu Vỹ không phải hạng người như ba nói. Con nghĩ, người đầu tiên anh muốn gặp là con, nơi đầu tiên anh đến sẽ là đội banh “Tự Cường” – Không tin lời ông chút nào, Đinh Đang cãi – Dù sao con và đội banh cũng có với anh quá nhiều kỷ niệm. Hay nói đúng hơn là tụi con đã giúp đỡ anh.

- Đành rằng vậy, nhưng lòng người không đơn giản như con nghĩ – Ông vẫn khư khư giữ ý kiến của mình – Lúc thất bại người ta khác khi thành công người ta cũng khác. Con đừng quá tin người.

- Dù ba nói gì, con cũng không tin Triệu Vỹ là hạng người tham sang phụ khó – Đinh Đang cũng cương quyết giữ lập trường của mình – Nếu không tin, cha con ta có thể cá cược mà.

- Cá thế nào?

- Con cá là bây giờ Triệu Vỹ đang ở đội banh Tự Cường, và đang nôn nóng hỏi tin con.

- Còn ba thì cá bây giờ anh ta đang ở tòa soạn, trả lời phỏng vấn. – Ông Hưng chìa tay ra, Đinh Đang bắt lấy. Đôi mắt cô sáng long lanh.

- Và phần thưởng sẽ là... tự do của con. Ba không được quyền cấm cản.

- Được – Gật đầu chắc ăn, ông như tin chắc phần thắng sẽ thuộc về mình.

Nhưng không phải ông mà là Đinh Đang thắng cuộc này. Để ông phải há miệng mắc quai, vì lời hứa trả lại tự do cho con dù chẳng ưng trong bụng chút nào.

Nhớ lại hôm nào, ông vẫn chưa quên cảm giác kinh ngạc của mình khi dừng xe lại. Huých cùi tay vào hông ông một cái, Đinh Đang tỉnh ngịch cười chọc quê rồi tung chân chạy lẹ vào nhà.

- Đình Đang – Không nhận ra sự có mặt của ông, hoặc là có nhưng vì mừng quá Triệu Vỹ chẳng nể nang gì, bế bổng cô lên xoay tròn như chong chóng hơn mười vòng – Trời ơi, em đi đâu, báo hại anh lo gần chết. Xem đi, anh mua quà cho em nhiều biết bao nhiêu.

Một bao to được đồ ra giữa bàn. Ồ! Toàn là thứ cô thích. Triệu Vỹ thật chẳng quên cô chút nào. Bận đá banh, mệt như vậy, còn nhớ được món Đình Đang rất thích là Chocolate.

Mình đã sai. Vui cùng bọn chúng một lát với danh nghĩa một mệnh thường quân, ông từ tạ ra về. Dù thua, nhưng ông nghe vui trong lòng lắm. Triệu Vỹ đúng là người tốt. Vậy là... yên cái bụng rồi.

Vẫn không lộ thân phận, Đình Đang tiếp tục đến với đội banh bằng cái lót con bé mồ côi nhí nhảnh. Cô bảo mình đã được ông Hưng nhận về phụ việc nhà. Lương cao lắm nên không cần bán bánh bao nữa. Lẽ dĩ nhiên là mọi người ai cũng tin lời cô.

- Ba à, làm cách nào để biết được một người con trai đã yêu mình? Lại yêu thật tình không lừa dối?

Tâm hồn vừa tỉnh lặng của ông một lần nữa lại dậy phong ba khi một hôm vừa đi chơi với đội banh về, Đình Đang nắm tay ông chợt hỏi.

- À! Chuyện này thì... – Ông nghe lúng túng. Biết giải thích sao đây?

- Thì sao hả? Ba nói đi, ngày trước ba yêu mẹ thế nào?

Một thoáng trầm ngâm nhớ lại chuyện xưa, ông cố tìm lời lẽ đơn giản nhất cho con hiểu.

- Tình yêu chân thật không cần phải dùng lời hoa mỹ, văn chương. Nó được thể hiện bằng hành động, bằng sự quan tâm lo lắng và cả sự hy sinh nữa.

Quan tâm, lo lắng... hai điều kiện ấy có rồi... Cẩn cẩn móng tay, Đình Đang nghĩ tới Triệu Vỹ. Còn hy sinh... là thế nào? Cô bỗng ngược nhìn ông:

- Có phải là cần nhảy qua rừng grom giáo, vào biển lửa như sách vẫn nói không?

- Không ghê gớm thế đâu – Phi cười, ông nghe vui trước vẻ ngờ nghệch của con – Chỉ cần anh ta giữa con thập tử nhất sinh chịu ẵm con chạy một mạch từ lâu năm xuống đất là đủ lắm rồi.

- Vậy ư? – Nét mặt đăm chiêu, Đình Đang như nghĩ ngợi một điều gì quan trọng lắm. Rồi không nói lời nào, cô bỏ vào phòng đóng cửa.

Tưởng nói vậy là xong, là êm chuyện, ông quên băng đi mất. Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy, chưa kịp bước chân xuống giường đã nghe Đình Đang đập cửa âm ỉm. Mắt nhắm mắt mở, ông nghe Đình Đang đòi mình tổ chức party, rồi còn phải mời cho được đội banh và Triệu Vỹ.

- Con muốn gì? – Ông hỏi mãi song Đình Đang chẳng trả lời. Cứ tùm tùm cười rồi ra về bí mật bảo ông:

- Thì ba cứ làm theo lời con, khắc biết.

Vì hai chữ khắc biết của Đình Đang, ông và con Lan phải tắt bật ngược xuôi chuẩn bị cho buổi tiệc. Không long trọng cũng tinh tươm. Dù gì ông cũng lấy danh nghĩa một mệnh thường quân ra chiêu đãi.

Đúng bảy giờ, đúng theo lời hẹn, Triệu Vỹ và đội banh Tự Cường xuất hiện. Rất tự nhiên, chẳng cần ông tiếp đãi, họ sà vào bàn tiệc, cười đùa vui vẻ và không quên hỏi thăm Đình Đang.

- Nó.. à... Đình bảo con bé ở trên lầu nhưng chợt nhớ thân phận con đang dấu, ông trả lời – Nó vừa đi mua cái gì đó, chắc là cũng sắp về.

Cái con nhỏ này, lại tính giờ trò gì đây không biết? hướng mắt về phía cầu thang, ông bắt đầu thấy sốt ruột. Tiệc gần tàn rồi mà cứ ở trên lầu không chịu xuống! Vừa dọm chân lên hỏi, ông bỗng thấy con Lan hốt hải chạy từ trên lầu xuống. Mặt tái xanh không còn giọt máu.

- Ông chủ, ông chủ ơi... Không rồi rồi. Cô chủ cổ... – Hào hển thở, con Lan nói không trọn câu.

- Nó làm sao hả? – Linh tính như báo chuyện chẳng lành, ông nắm vai cô lay mạnh.

- Cổ... cổ.. –Đưa tay chỉ lên lầu, giọng chị đứt quãng, nghẹn ngào – Cổ... ngất xỉu rồi.

- Hả? Như lưng chừng trời thình không vang tiếng sét. Cả bàn tiệc quay nhìn nhau sững sờ. Rồi không hẹn, cả bàn tiệc đồng theo chân ông lao lên lầu.

- Đình Đang! – Cánh cửa bật mở. Cảnh tượng chợt hiện ra trước mắt quá hãi hùng. Đình Đang nằm mê man bất tỉnh trên sàn nhà.

- Cổ... hôn mê rồi. – Như sợ mọi người không nhận thức hết nỗi nguy hiểm của Đình Đang, chị Lan lên tiếng nhắc.

- Đình Đang, con làm sao vậy hả? – Lao nhanh đến bên con, ông Hưng òa khóc – Ba có cảm cảm gì đâu? Sao con...

- Bác à, xin bác hãy bình tĩnh. Việc trước mắt cần làm là đưa Đình Đang đến bệnh viện ngay, kéo không còn kịp nữa – Một phút sững sờ chết lặng bên khung cửa, Triệu Vỹ là người đầu tiên bình tĩnh lại. Dạt đám người, bước đến cạnh ông Hưng. Dùng đôi tay lực lưỡng, bế Đình Đang lên, anh bước đi

thật gấp.

- Ô, phải rồi... Đến bây giờ ông Hưng mới chợt nhớ ra, linh quỳnh như gà mắc tóc, ông chụp đại cái khăn lau nhà của Đình Đang, tất tả chạy theo. Sau lưng ông, đám người cũng chạy nhao theo.

Đình Đang, em đừng gấp chuyện gì nghe. Bé Đình Đang, vừa chạy Triệu Vỹ vừa nói thầm với cô. Bỏ xa đám người những hai tầng rồi mà Triệu Vỹ vẫn thấy mình đi chậm quá. Bất chấp cả sinh mạng mình, anh phóng qua hai bậc một.

Một thoáng lao đảo nhưng anh gượng được ngay. Thấy viên tài xế của ông Hưng lơ ngơ đứng gần cổng ra vào. Không một lời giải thích, Triệu Vỹ giật phăng xích khóa khỏi tay anh. Rồi mặc kệ cho anh ta giương tròn đôi mắt ra nhìn mình kinh ngạc, Triệu Vỹ nổ máy chiếc Mercedes của ông Hưng lao vút ra đường. Kim tốc độ nhích dần về gạch đỏ.

Có sao không mà Đình Đang cứ nằm yên thiêm thiếp vậy? Bây giờ ra tới xa lộ rồi, Triệu Vỹ mới thờ phào nhìn đến Đình Đang. Chân tay anh lạnh cóng rụng rời khi thấy mặt cô tím ngắt như không còn sự sống. Một nỗi sợ hãi mơ hồ dần xâm chiếm làm tím anh như thất lại. Mắt hoa lên, mấy lần anh suýt chồm đứng phải cột đèn.

- Đừng chết nhé Đình Đang – Nhẹ tìm bàn tay cô, yêu thương nắm chặt, Triệu Vỹ như muốn truyền tất cả sức sống của mình sang cho cô – Anh còn nhiều chuyện chưa nói cùng em lắm. Ráng bình phục rồi anh kể em nghe. Em vẫn chưa biết người con gái nào sẽ là vợ của anh mà. Có phải không? Thôi, không giữ bí mật với em làm gì nữa. Thật ra, từ lâu anh đã biết cô gái nào sẽ là vợ của mình rồi, không phải Thanh Thanh, không phải Tuyết Ngân, cũng không phải cô gái xa lạ nào cả. Cô gái đó là em, là em đó Đình Đang. Em có còn ghét người ta không hả?

Vừa khóc vừa tâm sự, vừa chăm chú lái xe, Triệu Vỹ không hay trên băng ghế, sau câu nói của anh, một con mắt của Đình Đang động đậy. Cô mở mắt tròn xoe rồi vụt nhắm lại ngay, xấu hổ. Đã đến công bệnh viện rồi.

- Cấp cứu, cấp cứu! – Triệu Vỹ hét to cùng viên bảo vệ. Cây rào chắn được nâng lên chậm chạp, Triệu Vỹ rồ mạnh máy lao vào. Chợt...

- Ôi! Triệu Vỹ, đừng vào – Một bàn tay đặt lên tay anh giật nhanh cần thắng. Kính hải quay đầu lại, tìm anh như muốn rụng ra ngoài khi thấy cạnh bên mình là cô bé Đình Đang khỏe như không, bẽn lèn cúi thấp đầu, giấu nụ cười nghịch ngợm.

- Chuyện này...

Như người ngủ mê vừa tỉnh mộng, Triệu Vỹ ngơ ngáo nhìn quanh. Sau lưng anh, ông Hưng và đoàn người cũng vừa kịp tới. Thấy anh còn thắng xe trước công ngăn ngừa, ông gắt lên:

- Vào phòng cấp cứu mau, còn đợi gì nữa?

- Con đã khỏe rồi ba.

Thò đầu ra cửa xe, Đình Đang đưa cao bàn tay vẫy vẫy:

- Ba à! Ba lại thua con một cuộc nữa rồi. Triệu Vỹ đã chịu ẵm con chạy thực mạng từ lâu năm xuống đất. – Rút nhanh đầu trở vào xe, cô quay lại giục Triệu Vỹ lúc này còn thần người ra ngơ ngác, dờ khóc dờ cười – Chạy mau, ba em đang giận dữ. Ông xách roi đến rồi kìa.

Như tin lời Đình Đang, Triệu Vỹ cũng quỳnh lên, hời hả nổ máy vọt ra đường, nhanh như lúc chờ cô đi cấp cứu.

Phải hơn một ki lô mét đường Triệu Vỹ mới bình tâm hiểu ra sự việc. Giận điên lên, anh tấp xe vào một lề vắng vẻ, quay nhìn cô hét to:

- Đình Đang, thì ra em đã lừa anh và tất cả mọi người. Không phải bây giờ mà từ hơn một năm về trước.

Về mặt hung dữ của anh bây giờ trông thật là khủng khiếp. Như sắp sửa ăn tươi nuốt sống cô đến nơi. Nhưng... chẳng hiểu vì sao, Đình Đang không thấy sợ chút nào. Tròn đôi mắt nhìn anh, môi cô nở nụ cười xinh như mộng:

- Không phải từ hơn một năm về trước mà lâu rồi, từ nhỏ lận, em đã là cô bé thích nói dối chọc người ta. Hồng tin anh hỏi ba thì biết. Ai biểu anh xui xẻo, hôm ấy làm rơi chùm chìa khóa trúng em làm chi. Đáng đời anh!

Lại ba từ Triệu Vỹ căm thù nhất, lại ánh mắt tròn xoe vô tội vạ làm anh tức sôi gan. Nhưng trị tội cô cách nào đây? Anh bỗng thấy lúng túng.

- Em là cô bé nói dối, thích nói dối chọc người ta làm vui lắm. Nhưng có một điều duy nhất em không nói dối, anh có muốn nghe không? – Rồi chẳng chờ Triệu Vỹ kịp trả lời, cô cúi sát tai anh nói nhỏ – Em yêu anh!

Bất ngờ nhưng sung sướng đến lịm người. Quên mất nỗi giận hờn, quên cách trừng trị cô, Triệu Vỹ bỗng chồm lên. Bờ môi anh bồi hồi tìm môi cô.

- Khoan đã! – Hai lần môi chưa kịp chạm vào nhau, Đình Đang đã chợt đẩy anh ra. Ngheo đầu sang bên, đôi mắt cô sáng long lanh đầy tình nghịch – Anh thiếu mất rồi. Ngày trước, em thấy anh mỗi lần hôn người đẹp đều bắt đầu từ má đến mắt, đến mũi rồi mới đến môi cơ. Sao với em anh ẩu vậy? Chưa gì đã muốn đốt giai đoạn, em hồng chịu đâu.

Cô lại chọc quê mình. Nghe thèn thẹn, ngượng ngừng, má nóng bừng lên. Triệu Vỹ hờn dỗi quay lưng không thèm nữa. Tự ái làm sao. Con nhỏ Đình Đang này thiệt là thấy ghét. Giữa phút thiêng liêng còn đùa, còn làm quê người ta vậy.

- Ê, giận hả? – Bàn tay Đình Đăng khều nhẹ vai anh – Người ta giận chút thôi mà.

- Ngu sao giận – Bất thần quay trở lại, Triệu Vỹ ôm cứng cô vào lòng – Giận rồi mất phần, rồi lỡ sao. Đây bắt đầu từ má, từ mắt...

- Không, em không chịu... – Đình Đăng lại đẩy anh ra làm anh cụt hứng – Em không thích anh hôn em như vậy đâu.

- Vậy chứ em thích làm sao hả? – Bắt đầu cảm thấy bức mình, Triệu Vỹ gắt lên.

- Là như vậy nè! – Mím một nụ cười bên lên, cô hôn nhẹ xuống má anh, rồi xấu hổ mở cửa xe, tung chân chạy ừa vào dòng người trên đường phố.

Ôi! Lặng người đi vì cảm giác bất ngờ chột đến, Triệu Vỹ ngẩn người trên xe không hiểu nổi, nhìn bóng Đình Đăng mất dần trong màn đêm trước mặt. Lần thứ nhất trong đời, anh có được cái cảm giác ngắt ngảy, êm dịu, tuyệt vời như thế này đây. Ôi! Có phải... tình yêu là như vậy?

Bàn tay nhẹ đặt lên má luyến lưu giữ lại nụ hôn, Triệu Vỹ như người vừa tỉnh mộng. Thật buồn cười cho một kẻ từng trải đời, phóng đảng như anh. Lại phải nhờ một cô nhóc dạy cho mới hiểu thế nào là tình yêu đích thực.

Không là vật chất với những bon chen ích kỷ đời thường. Không là đam mê nồng nức một thời. Vượt trên tất cả, tình yêu là một cái gì đẹp đẽ, thanh cao lắm. Như giọt sương mai vô tư trên cành lá, nhưng biết chấp cánh ước mơ, đưa con người đến chỗ hoàn thiện nhất.

Dù có luôn là: Cô bé nói dối Đình Đăng vẫn là thiên thần mãi mãi của lòng anh....

the end

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.